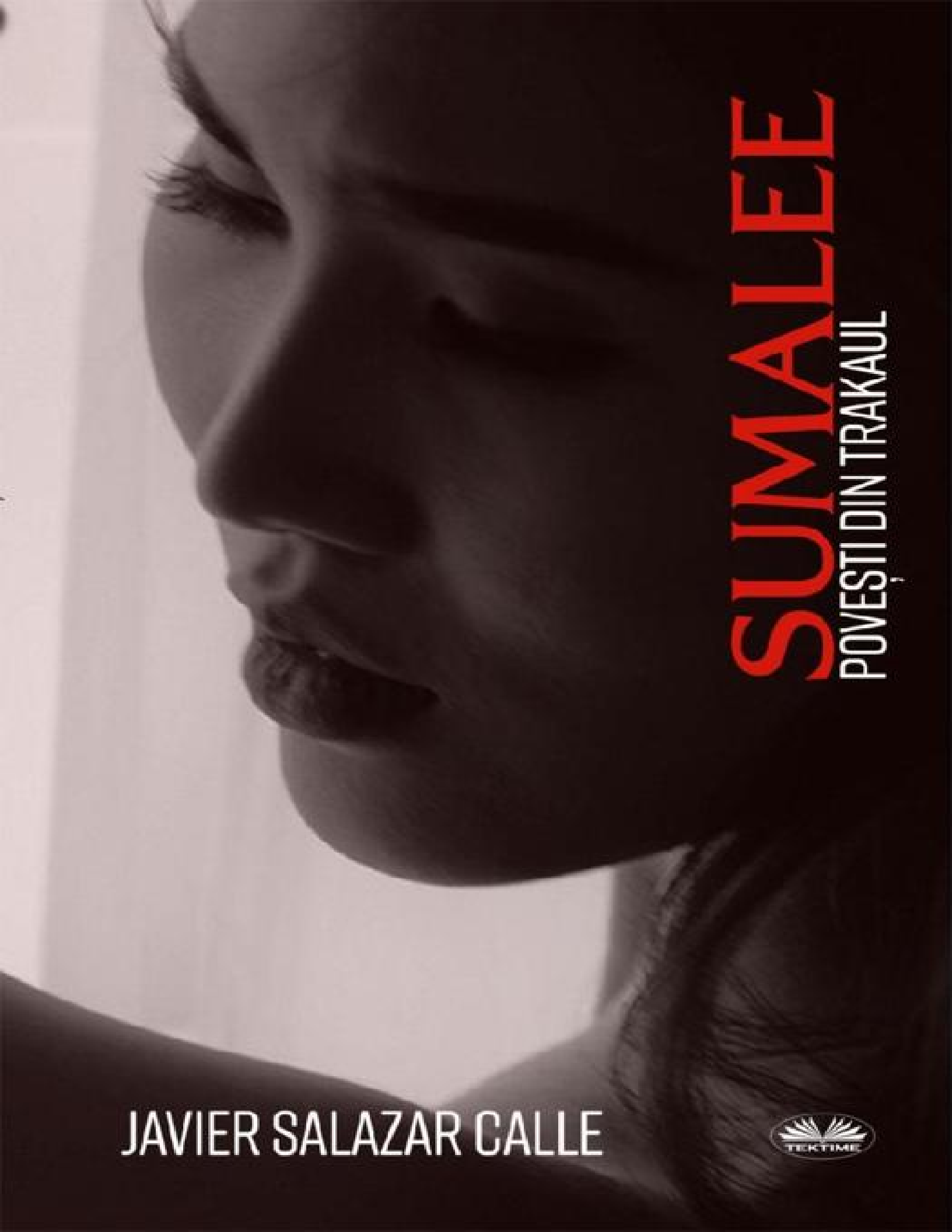

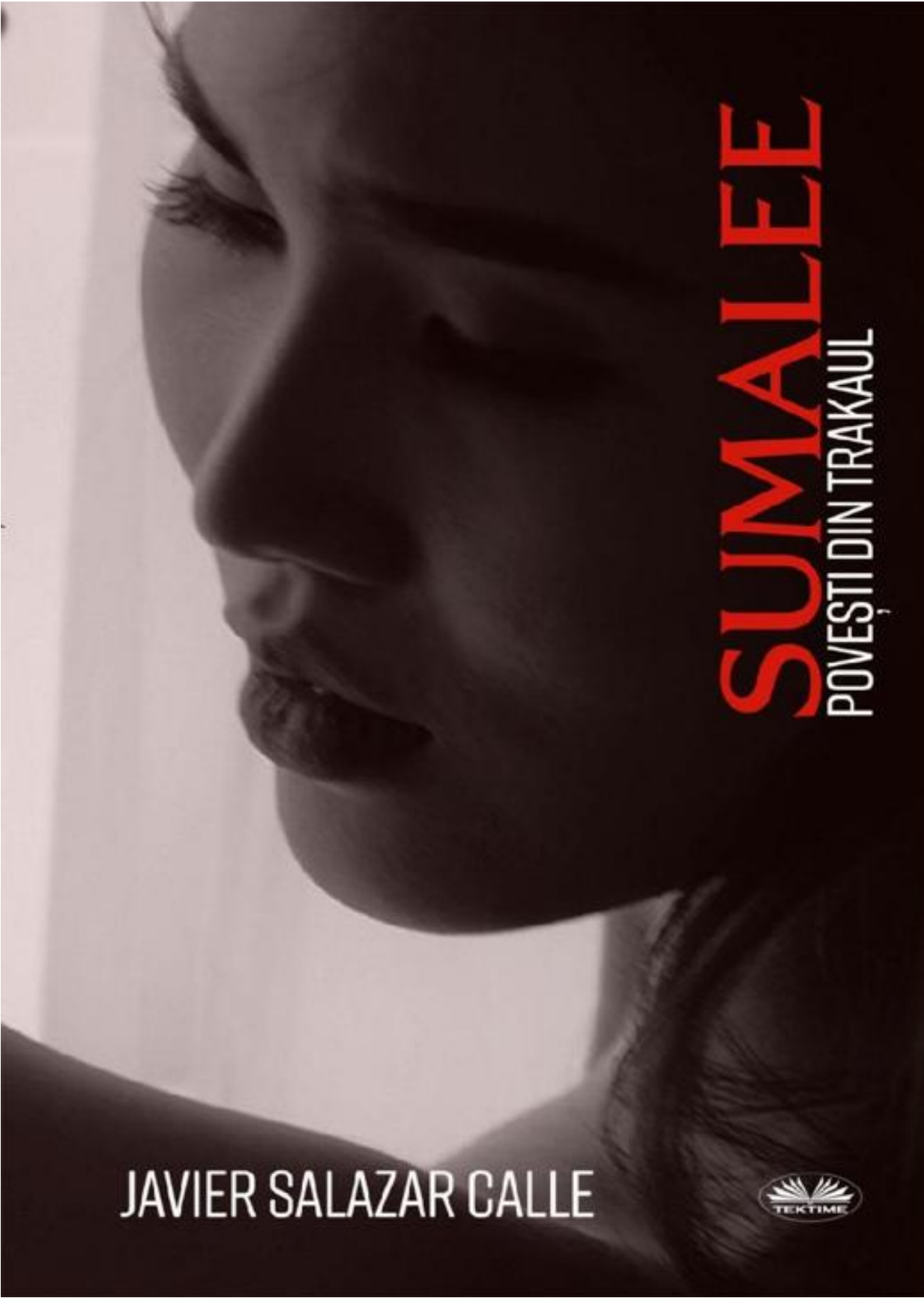

SUMALEE

POVEȘTI DIN TRAKAUL

JAVIER SALAZAR CALLE

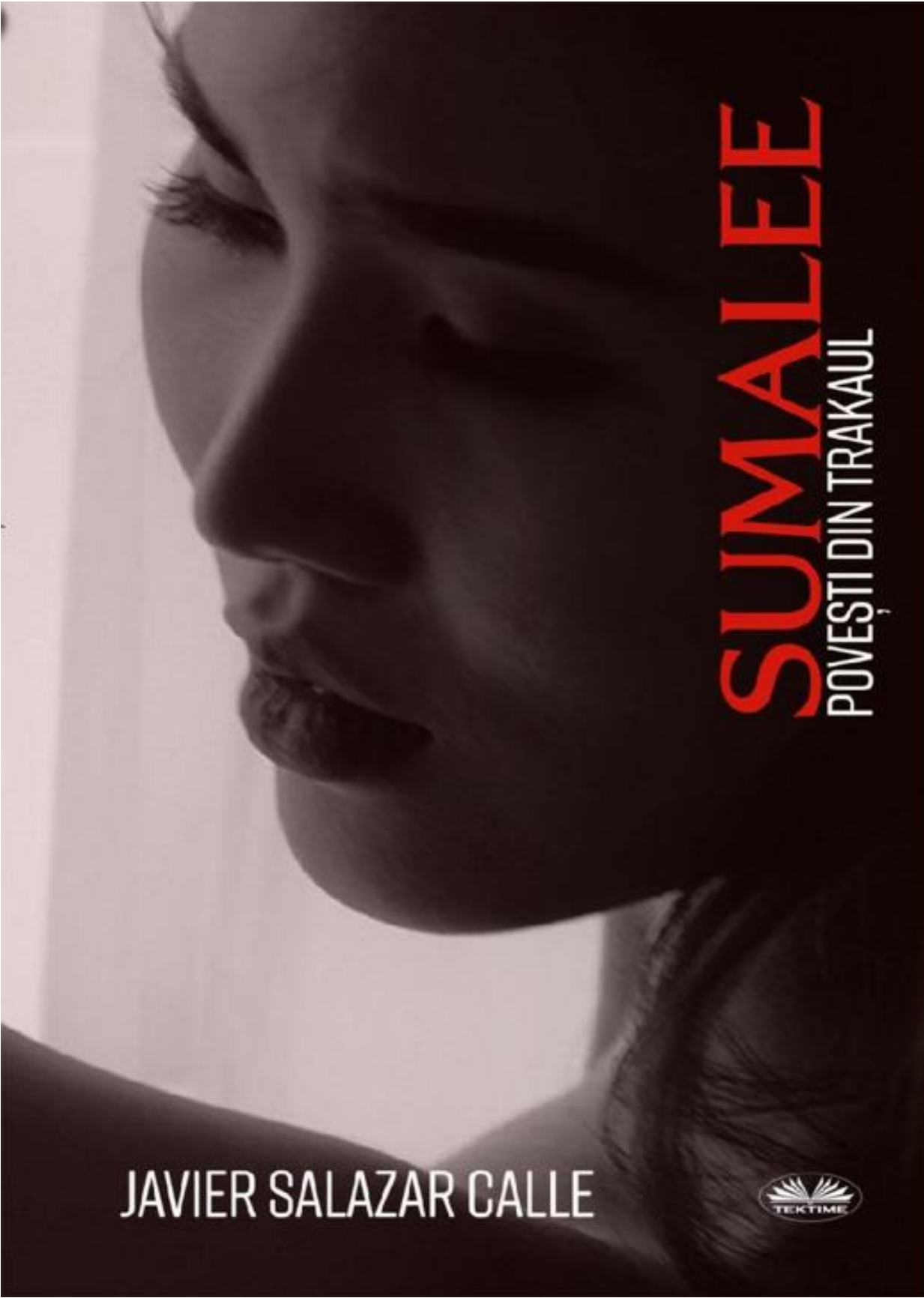

SUMALEE

POVEȘTI DIN TRAKAUL

JAVIER SALAZAR CALLE

SUMALEE

POVEȘTI DIN TRAKAUL

JAVIER SALAZAR CALLE

Sumalee
Povești din Trakaul

De
Javier Salazar Calle

Tradusă de Nicoleta Nagy

Design copertă © Sara García

Ilustrații @Elena Caro Puebla

Fotografia autorului © Ignacio Insua

Titlul original: Sumalee. Povești din Trakaul

Copyright © Javier Salazar Calle, 2021

Ediția a-3-a (revizuită)

Urmăriți autorul:

Pagina web: <https://www.javiersalazarcalle.com>

Facebook: <https://www.facebook.com/jsalazarcalle>

Twitter: <https://twitter.com/Jsalazarcalle>

LinkedIn: <https://es.linkedin.com/in/javiersalazarcalle>

YouTube: <http://www.youtube.com/user/javiersalazarcalle>

Toate drepturile rezervate. Reproducerea totală sau parțială a acestui document prin orice procedură electronică sau mecanică, inclusiv fotocopierea, înregistrarea magnetică și optică sau orice sistem de stocare sau sistem de recuperare fără permisiunea proprietarilor drepturilor de autor, este interzisă.

Dedicată lui Raquel, cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva.

Mulțumiri:

Antonio Fernández pentru contribuția cunoștințelor lui extensive despre Singapore și pentru revizarea cărții.

Josele González pentru minunata pagină web pe care mi-a făcut-o (www.javiersalazarcalles.com) și tuturor celor care au citit și au îmbunătățit cartea: soția mea, Elena Caro; sora mea, Pilar Salazar și tatăl meu, Jose Antonio.

CUPRINS

[Tailanda 12](#)

[Singapore 1](#)

[Singapore 2](#)

[Singapore 3](#)

[Tailanda 13](#)

[Singapore 4](#)

[Singapore 5](#)

[Singapore 6](#)

[Tailanda 14](#)

[Singapore 7](#)

[Singapore 8](#)

[Singapore 9](#)

[Tailanda 15](#)

[Singapore 10](#)

[Singapore 11](#)

[Singapore 12](#)

[Singapore 13](#)

[Tailanda 1](#)

[Tailanda 2](#)

[Tailanda 3](#)

[Tailanda 4](#)

[Tailanda 5](#)

[Tailanda 6](#)

[Tailanda 7](#)

[Tailanda 8](#)

[Tailanda 9](#)

[Tailanda 10](#)

[Tailanda 11](#)

[Tailanda 16](#)

[Tailanda 17](#)

[Tailanda 18](#)

[Tailanda 19](#)

[Tailanda 20](#)

[Tailanda 21](#)

[Tailanda 22](#)

[Tailanda 23](#)

[Tailanda 24](#)

[Tailanda 25](#)

[Tailanda 26](#)

[Tailanda 27](#)

[Tailanda 28](#)

[Tailanda 29](#)

[Tailanda 30](#)

[Alte cărți ale autorului](#)

[Despre autor](#)

Tailanda 12

Primul pumn m-a lăsat amețit. Al doilea m-a doborât la pământ. Acolo am primit o serie de lovituri pentru câteva minute. Am încercat să mă ghemuiesc și să-mi acopăr capul cât am putut. Unul dintre ei a strigat amuzat:

— Chiar știi cum să iei pumni.

Când au obosit au plecat la fel cum au venit, mergând calm, râzând. Mulțimea s-a dizolvat imediat și când am deschis ochii totul părea atât de normal în jurul meu, ca și cum nu se întâmplase nimic. Fiecare deținut cu treaba lui. Legea tăcerii.

Nu era prima dată. M-au lovit peste urmele bătailor anterioare, peste vânătăile de culori din întreaga gamă și în toate stadiile de evoluție. Într-una dintre bătai, o lovitură la ochi, m-a lăsat cu vedere încețoșată pentru câteva zile, dar m-am recuperat. Timp de două zile am fost convins că voi rămâne orb tot restul vieții. Teama a fost mai înfricoșătoare decât dauna în sine. Într-alta m-au lovit la ureche și am fost amețit o săptămână. De asemenea, aveam coaste lovite, nu știam dacă rupte, și dureri de toate felurile, în tot corpul. Îmi amintea de tinerețe când eram un nemernic și aproape în fiecare zi mă băteam cu cineva. Am învățat că protejarea capului era fundamentală. Restul se vindeca; mai bine sau mai rău, dar se vindeca. Cel mai înspăimântător în toate astea, cel mai umilitor era să văd cum gardienii închisorii erau spectatori, de la depărtare, în multe dintre aceste bătai. Ba chiar și râdeau și puneau pariuri. Pe ce? Nu știam, pentru că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să simt loviturile care îmi doream să se termine cât mai curând posibil. Poate că pariau dacă era bătaia care o să mă omoare.

Am încercat să mă ridic, dar o durere ascuțită în piept m-a oprit. Acolo, pe jos, în coridor, în genunchi, încercam să deschid gura cât mai mare să trag cantitatea maximă de aer pentru a ameliora sentimentul de sufocare, de leșin. Mă concentram să respir încet și profund, dar nu puteam. Mi-a luat un timp să-mi reduc bătaile inimii și să respir relativ normal. Cu un efort imens m-am ridicat și bălăngănindu-mă, sprijinindu-mă de pereți, ferindu-mă de

ceilalți deținuți care mă ignorau, am ajuns la celulă. La cea care era a mea și a încă patruzeci de oameni.

Odată ajuns m-am așezat pe saltea și am stat liniștit un timp, încercând să-mi golesc mintea și să mă izolez de tot ceea ce era în jurul meu, inclusiv de durerea din întregu-mi corp. Corpul care îmi cerea strigând să mă întind și să nu mă ridic câteva ore, dar știam că nu pot face asta. O știam. Supraviețuirea mea depindea de asta. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Ceea ce era necesar. M-am ridicat și mi-am început rutina de antrenament. Încălzire, flotări, abdomene ... Lucrând fiecare parte a corpului, independent și toate împreună. Durerea era aproape de nesuportat, dar nu am lăsat-o să mă oprească; deși plângeam în tăcere, udând solul cu lacrimile mele. Nu-mi puteam arăta slăbiciunea niciodată. Dacă voiam să supraviețuiesc, dacă voiam să ies de acolo într-o zi, fără a fi într-un sicriu trist de carton cum foloseau, trebuia să continui. Am terminat antrenamentul, folosind atât mișcări învățate de la fostul meu profesor de box, precum și imitând ceea ce văzusem în curte la prizonierii care se antrenau în Muay Thai, învățând să lupt ca ei, cu diferența că ei se antrenau în fața tuturor, la lumina zilei iar eu mă antrenam când nu mă vedea nimeni. Departe de ochii curioși. Pregătindu-mă pe ascuns.

Într-o zi, care speram să fie curând, mă voi simți pregătit și nu mă voi limita doar la reducerea la minim a daunelor loviturilor, dar voi răspunde brutal, precis și fără compasiune. Omorând, dacă era necesar. Da, aș fi omorât fără ezitare. În ziua aceea îmi voi câștiga respectul lor și această parte a coșmarului pe care îl trăiam se va sfârși. Dar, trebuia să mă asigur că voi câștiga, pentru că dacă luptam împotriva lor și nu reușeam într-un mod care să nu lase nici o îndoială, m-ar fi omorât. Asta era sigur. Între timp, nu aveam de ales, trebuia să am răbdare și să încerc să mă mențin în viață până atunci, fără să sufăr vreo daună ireparabilă.

Vizualizasem în mintea mea de mii de ori acel moment. Mii de variante, cu finaluri diferite, în tot felul de scenarii, încercând să anticipez orice posibilitate. Curând, foarte curând, va veni timpul meu. Sau voi muri.

Dar cum am ajuns în această situație când cu câteva săptămâni în urmă eram David, un pasionat de calculatoare în birourile unei instituții

financiare din Madrid? Ce împrejurări m-au împins în această situație recentă de neconceput?

În timp ce luptam împotriva suferinței, în timp ce continuam cu calvarul antrenamentului, revizuiam circumstanțele cumplite trăite. Ceea ce mă împinsese de la o viață liniștită în departamentul de IT al unei bănci la a mă pregăti să ucid niște nenorociți care mă abuzau constant în temuta închisoare Bang Kwang, șapte kilometri nord de Bangkok, în Tailanda. Una dintre cele mai periculoase închisori din lume. Groapa de moarte în care mă aflam. Sfârșitul meu, dacă nu reușeam să găsesc o modalitate de a mă salva.

Singapore 1

Acum câteva săptămâni ...

Mi-a luat câteva încercări să opresc alarma. La a doua încercare aproape am dat-o jos de pe noptieră. M-am așezat pe marginea patului și m-am întins cu un căscat lung. O altă zi de lucru. Ca un robot care cunoaște rutina, am mâncat micul dejun, am făcut duș și m-am îmbrăcat. La patruzeci de minute după ce m-am trezit porneam mașina.

Pe drum spre servicii am reflectat asupra ultimelor luni. Marcat de despărțirea de unica mea prietenă, încă nu reușisem să-mi revin. După șapte ani, se pare că se plictisise de mine și m-a lăsat pentru un așa zis prieten căruia eu i-am prezentat-o și cu care, după cum am aflat mai târziu avea o aventură de mult timp. Fusesem orb tot acest timp, fără să văd ceea ce mă avertizau cei din jur. De atunci, eram ca un suflet pierdut, mereu abătut și trist. Distrus. M-am refugiat în box, practicând de mai multe ori pe săptămână. Loveam sacul de box sau partenerii ca și cum acea adrenalină era capabilă să-mi dea viața mea înapoi. În plus, proiectul la care lucram la bancă nu-mi plăcea deloc. Toată ziua nu făceam nimic altceva decât să fac probe, cu un instrument plictisitor și să marchez rezultatele într-un document standardizat. Rezultat corect, rezultat incorect, incidență. Uneori mă uitam pe fereastra etajului patru, unde era biroul meu și simțeam că vreau să mă arunc pe ea. Figurativ, desigur. Niciodată nu am considerat ceva atât de drastic precum sinuciderea. Eram trist, nu distrus. Rezultat corect, rezultat incorect, incidență.

Ceea ce nu știam era că în acea zi viața mea se va schimba pentru totdeauna. Atât de mult cum nu îmi imaginasem vreodată.

După jumătate de oră de condus și câteva ture să găsesc loc de parcare, am ajuns la biroul meu. Am pornit calculatorul și m-am dus să salut un coleg. Când m-am întors am trecut în revistă, ca în fiecare dimineață, e-mailurile primite. Același lucru în fiecare zi: teste, teste, rezultate, întrebări despre

teste, cereri de testare, rapoarte de testare și teste de prognoză. Doar un singur e-mail era diferit de restul. Era de la șeful meu, trimis cu o seară înainte, cerându-mi să-l sun să-mi vorbească despre ceva. Nu aveam nici o idee ce putea fi, dar orice ar fi fost, dădeam orice să fac ceva diferit, chiar dacă nu era mai mult de cinci minute, era binevenit. M-am uitat la ceas. Noua treizeci. Oră potrivită. Am luat telefonul de servici, l-am căutat pe Valentin și l-am sunat.

— Da, spune-mi? Răsună vocea lui Valentin.

— Ziua bună, Valentin. Sunt David. Tocmai am citit e-mailul tău și am sunat să văd despre ce voiai să-mi vorbești.

— Bună dimineața David. Ce mai faci?

— Plictisit. Proiectul pe care mi l-ai dat o să mă omoare. Spune-mi că ai ceva pentru mine. Am nevoie de o schimbare.

— Posibil. Ce știi despre Singapore?

— Singapore? —îmi captase atenția. M-am ridicat și am mers spre o sală de ședințe din apropiere, care era goală.

— Păi, ce știu ... Valentin. Este o țară mică în Asia, cu un nivel de trai bun, foarte civilizată, se vorbește chineza și engleza ...

— Aici am vrut să ajung! Strigă Valentin. Vorbesc engleza, ca și tine.

Așa era, eram bilingv. Mama mea era americană. Se îndrăgostise de tatăl meu și venise să locuiască și să lucreze în Spania. La câțiva ani după ce m-am născut, tatăl meu a dispărut fără a spune nimic; n-am mai auzit nimic de el vreodată. Toată lumea a crezut că a abandonat-o pe mama, dar ea dintotdeauna a crezut că i s-a întâmplat ceva pentru că erau îndrăgostiți lulea. În orice caz, am crescut fără tată de la doi ani, ceea ce mi-a influențat copilăria și adolescența, și vorbeam engleza de la acea vârstă.

— Ce-mi propui?

— David, a apărut un proiect în Singapore de aproximativ șase luni, cu posibilitatea de a se prelungi la doi ani, care ți se potrivește la perfecțiune datorită cunoștințelor tale și a limbii. Știu că nu e mult timp, dar am nevoie să-mi spui azi la un moment dat sau mâine, pentru că trebuie să începem documentele urgent –am ridicat din sprâncene, intrigat. Îți voi trimite toate informațiile proiectului și condițiile contractului. Sună-mă pentru orice clarificare. Ce zici?

— Nu știu ce să spun Valentin. M-ai luat puțin prin surprindere ...

— Știu, știu. Gândește-te și mâine îmi dai răspunsul. Ai zis că ești sătul de teste. Asta e șansa ta. Dacă totul iese bine poți fi promovat anul acesta. Îți trimit e-mailul, te gândești și îmi spui mâine. Hei! Dacă nu credeam că ți se potrivește nu îți spuneam.

— Bine, bine. Mâine îți dau un răspuns. În orice caz, îți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

Când am închis am rămas pe gânduri. Când m-am întors la birou primisem deja e-mailul de la Valentin. Era clar că era urgent. L-am deschis și am citit toate informațiile. Proiect interesant, o țară cu referințe incredibile, bine plătit, inclusiv apartament plătit și, mai presus de toate, ieșeam de aici un timp; departe de amintirea fostei și de testele nenorocite. Știam clar. La cinci minute de la telefon știam deja care era decizia mea. Cu toate acestea, am decis să aștept până a doua zi pentru a avea posibilitatea de a considera tot ce implica, deși, când luam o decizie, și de obicei o luam foarte repede, rar mă răzgândeam. Odată ajuns acasă singurul lucru pe care l-am verificat a fost pașaportul pentru a mă asigura că totul era în ordine.

La ceea ce într-adevăr o să duc lipsa era tot sportul pe care îl făceam: alergat, baschet, fotbal, tenis, alpinism ... Eram pasionat de tot ceea ce presupunea efort sau risc, mai ales dacă era în aer liber. Pe de altă parte, în Singapore voi putea practica sporturi de apă care în Madrid erau limitate la doar vară, precum scufundări, navigație sau jet ski. Trebuia să se întâmple ceva serios să nu le pot practica pe o insulă. Mi-am reluat munca. Rezultat corect, rezultat incorect, incidență.

A doua zi la prânz, l-am sunat pe Valentin și i-am comunicat decizia mea. Voi merge la Singapore. Mi-a trimis detaliile călătoriei și am început să facem toate documentele. Permisul de muncă, permisul de intrare... Erau o mulțime de opțiuni și vize. În cele din urmă, s-a dovedit că ceea ce eu aveam nevoie era un Permis de muncă. Pentru astfel de permis compania era cea care îl solicita, în numele candidatului, dar a trebuit să traduc calificările mele academice (deși mai târziu, în Singapore, a trebuit să-mi aprobe originalul, un traducător oficial de acolo și să aștept până când acestea erau aprobate de Ministerul Muncii), să completez formulare pentru asigurarea de sănătate, să fac copii la pașaport, raport de muncă de la compania mea ... Faptul că nu era o schimbare de companie ci un transfer și că, compania s-a ocupat de aproape toate procedurile a făcut procesul mult mai simplu.

Câteva săptămâni mai târziu, eram la aeroportul din Barajas luând zborul cu Qatar Airways spre Singapore. Restul celor din echipă erau deja acolo de câteva săptămâni, pregătind lansarea proiectului și citind documentația. Compania plătea un apartament de trei camere pe care îl împărțeam cu încă doi colegi, așa că nu trebuia să-mi fac griji să trebuiască să găsesc un loc de stat și voi cunoaște alți oameni din prima zi.

Am cumpărat o carte de călătorie despre țară și am citit-o în timpul zborului. Am avut mai mult decât suficient timp, șaisprezece ore de zbor cu escală în Qatar. Să te înarmezi cu răbdare.

Cartea începea cu tipica prezentare a istoriei locului. Aparent, Singapore era un oraș-stat care a trecut din mână în mână și unde acum trăia o amestecătură de rase și limbi. De fapt, avea patru limbi oficiale: engleza, malaieza, tamil și chineza mandarină. Cu două mai mult decât crezusem.

Ceea ce conta pentru mine era că era al patrulea cel mai mare centru financiar din lume (după New York, Londra și Tokyo) și al cincilea cel mai important port de mărfuri datorită poziției sale strategice. Pe hârtie, aproape un paradis pe pământ și o oportunitate de carieră de neegalat. Rămânea de văzut odată ajuns acolo. Cel puțin, părea promițător. Cartea era plină de tot felul de detalii, ceea ce mi-a plăcut. Îmi plăceau cifrele și trivia de orice fel. M-am cufundat în lectură încercând să absorb ca un bun turist, toate informațiile relevante.

În sfârșit au anunțat că am ajuns la aeroportul din Singapore. Un aeroport construit peste mare. M-am lipit de fereastră să îl pot vedea bine. Sub mine se vedea toată aglomerația orașului, dar am fost plăcut surprins de cantitatea de copaci care o avea. Uram locurile unde singura culoare vizibilă era cea a cimentului. Aeroportul era într-un colț al insulei și chiar sub el se vedea un port naval. Marea era împânzită de bărci de toate dimensiunile, dar, în special de cele gigante care transportă containere. Nu mai văzusem niciodată atât de multe la un loc și, atât de organizate, formând linii lungi paralele de nave. Orașul era plin de zgârie-nori și clădiri înalte. Pe marginile insulei erau plaje lungi cu vegetație densă în spate. Apoi am văzut o zonă de case mai mici, ca o suburbie, care se termina la marginea unui râu lat peste care erau poduri.

Avionul zbura acum foarte jos peste o suprafață cu un gazon bine întreținut și puteam vedea pista chiar sub aripa stângă, unde mă aflam. Curând am simțit dintr-o dată lovitura trenului de aterizare pe pământ și avionul a început să încetinească. În depărtare, la câteva sute de metri, era scris numele aeroportului din arbuști: Changi.

Avionul a ieșit de pe pistă și s-a îndreptat spre terminal. Nu se vedea de pe partea mea, dar îl puteam vedea prin ferestrele de pe cealaltă parte. Stewardesa a anunțat, printre altele, că temperatura era de douăzeci de grade. Fiind într-o zonă ecuatorială, temperaturile tindeau să fie în jurul acelei valori cu umiditate ridicată și ploi destul de scurte, dar intense.

La scurt timp ne-au lăsat să ne ridicăm și să ne luăm bagajul. Cu valiza și rucsacul pe umăr m-am plimbat prin aeroport. Erau lucruri diferite comparat cu ceea ce eram obișnuit, precum zone cu acces gratuit la internet și laptop-uri chiar și pentru cei care nu aveau unul. De asemenea, avea o zonă de relaxare cu șezlonguri, ca cele de piscină, îndreptate spre avioane și unde oamenii ascultau muzică, dormeau sau citeau.

Am continuat să merg în căutarea platformei de tren. Pe ecrane se anunțau sosiri și plecări din întreaga lume. În sfârșit am ajuns. Era ca un tramvai numit Skytrain care te ducea la Terminalul 2 de unde puteai să iei un taxi. Când trenul s-a oprit mi-a atras atenția faptul că nu avea șofer. Curând m-a lăsat în Terminalul 2. În mijlocul lui era o grădină tropicală, cu un mic iaz și flori superbe. Scaune de masaj gratuite, lacrimi de cristal agățate care urcau

și coborau, iazuri cu pești portocalii, locuri de masaj asiatic ... Inclusiv o pancardă pentru piscina din Terminalul 1 din care, după fotografii, puteai vedea pista de aterizare! Extraordinar! În băi aveau tablete cu fotografia celui care a curățat și puteai vota, apăsând pe un emoji după cum considerai că a fost curățată baia. Desigur, era curat lună. Nu degeaba era considerat unul dintre cele mai bune aeroporturi din lume. Prima impresie a unei persoane noi în oraș era aeroportul său și aici totul lucea.

În cele din urmă am ieșit și am luat unul dintre taxiurile care așteptau. I-am arătat o hârtie cu adresa viitoare mele case și a pornit. Am ajuns într-o sâmbătă, iar compania mă informase că, colegii cu care voi locui mă așteptau acasă să mă ajute să mă instalez și să-mi spună puțin din tot ceea ce trebuia să știu pentru a mă adapta cât mai repede. Locul se numea Spanish Village. Sat spaniol în limba lui Cervantes. Curios loc de a pune un grup de spanioli. Nu știu dacă era o coincidență sau a fost intenționat, dar numele era perfect pentru a încerca să te simți ca acasă. Îl căutasem pe internet și era în cartierul Tanglin, deși asta momentan nu însemna nimic pentru mine.

Începeam drumul meu în Singapore.

Singapore 2

În mai puțin de o jumătate de oră, taxiul s-a oprit în fața intrării unui complex de clădiri și șoferul mi-a spus că aceasta era adresa de pe hârtie. M-am uitat și am văzut că în dreapta de la intrare scria Spanish Village 56-88 Farrer Road și ceea ce am presupus că era aceeași lucru în caractere chinezești. După câteva cuvinte cu gardianul de la punctul de control de securitate, a intrat în complex și s-a oprit. Am plătit cu dolarii Singaporezi aduși din Spania și a plecat.

M-am uitat din nou la hârtia unde aveam scrisă adresa. Eram în locul potrivit. Am început să merg cu tot bagajul în căutarea ușii. Complexul era format dintr-un grup de clădiri de culoare bej cu țiglă roșie pe fiecare terasă. Aveau patru etaje incluzând parterul și formau o elipsă. Între ele era o piscină destul de mare, un loc de joacă, locuri de parcare, două terenuri de tenis, o zonă de grătar ... Era clar că aici complexele erau bine organizate, nu ca apartamentul meu trist în care locuiam în timp ce căutam o casă mai bună să locuiesc cu fosta. Fosta mea, Cristina. Ea era acum la mii de kilometri depărtare de mine și, deși aveam momente când o simțeam dureros de aproape, chiar și cu o intensitate înspăimântătoare, trebuia să o uit. Eram deja sătul de atâta durere, de a-mi plânge de milă și de o silă neobișnuită. Trebuia să mă bucur de viață din nou. Îmi doream să fiu acel David nebun de înainte de a o cunoaște; fără rețineri, fără compromisuri, fără a fi nevoie să răspund cuiva. Cel puțin să cunosc femei și să se ne distrăm fără obligații.

În timp ce căutam ușa clădirii, am fost interceptat de un om cu trăsături asiatice care m-a întrebat într-o engleză foarte ciudată unde merg. Am presupus că era cineva de la întreținere sau așa ceva. I-am spus că eram un nou chiriaș și i-am dat adresa. Asta l-a liniștit. Mi-a dat mâna, mi-a scuturat-o încântat și cu un zâmbet pe față și m-a condus la ușa clădirii mele ajutându-mă cu o valiză. A sunat la apartamentul meu și când cineva a răspuns, o voce care îmi era familiară, i-a spus că noul chiriaș a sosit. Am reflectat un moment la cât de deștept a fost, cum în loc să mă contrazică, m-a însoțit la ușă să confirme ceea ce i-am spus cu colegii mei de apartament.

Când vocea a confirmat că mă aștepta, a fost mulțumit, și-a luat la revedere de la mine și am intrat în ceea ce va fi noua mea casă pentru cel puțin următoarele șase luni. Sau cel puțin asta am crezut.

Am sunat și am împins ușa. Am fost uimit. Mi s-a părut că am recunoscut vocea lui Josele, care îmi era coleg, un prieten cu care lucrasem timp de trei ani cot la cot, după care la terminarea proiectului plecase în Statele Unite, împreună cu alt coleg, să lucreze la alt proiect. Ne-am înțeles foarte bine de la început. Am fost trist când proiectul s-a finalizat și ne-am despărțit, dar am menținut legătura și ne-am văzut ori de câte ori s-a întors în Spania.

La ușa apartamentului așteptându-mă, după cum am bănuț, era Josele. Nu se schimbaser deloc, cu părul ca un moț, o imitație proastă a lui Elvis Presley. Am lăsat valiza și rucsacul jos și l-am îmbrățișat încântat.

— Josele? Tu ești?

— Surpriză! Intră și îți spunem. Uite cine e aici, mi-a spus și a deschis ușa larg.

— Damaso!

Am alergat și l-am îmbrățișat ridicându-l în aer. Damaso era colegul cu care compania îl trimisese pe Josele în Statele Unite. Era un pic ciudat, dar o față familiară până la urmă. Ziua nu putea începe mai bine având aceste două personaje drept colegi de apartament.

— Dar, ce faceți aici? Nu erați în America?

— Da, am fost, spuse Damaso. Proiectul s-a încheiat și ne-au trimis aici nu de mult. Valentin ne-a spus că vii, dar nu a vrut să-ți spunem ca să îți facem o surpriză.

— Și ce surpriză băieți! Nu se putea mai bine. Împreună din nou și de data aceasta împărțind un apartament. Singapore pregătește-te!

— Da! A strigat Josele entuziasmat. Putem face sport împreună din nou. Damaso și eu ieșim la alergat de două ori pe săptămână și suntem într-o ligă

de baschet de expatriati. Deja te-am înscris în echipă.

— Minunat! Am răspuns. Cel puțin nu mă voi îngăra și voi cunoaște alți oameni. Bine, spuneți-mi cum e viața aici.

— Diego și Tere sunt și ei aici, spuse Damaso.

— Da! Este minunat, toată gașca din nou împreună. Nu am crezut că vom mai lucra împreună la un proiect.

— Da, și noi știm ceva ce nu știi ...

— Presupun că este că Diego, de asemenea, este în echipa de baschet.

— Da, este, dar nu e asta.

— Atunci?

— Sunt împreună.

— Ce spui! Tere și Diego? De când?

— Asta nu știm pentru că nu ne-au spus imediat, dar cu siguranță de înainte de a veni aici, așa că cel puțin două luni.

— Nu am suspectat; cu toate că, de fapt, dacă te gândești, da, sunt foarte compatibili pentru modul lor de a fi. Mă bucur pentru ei! Ce urmează atunci?

Josele și Damaso mai întâi mi-au arătat casa. Avea trei dormitoare și două băi. Eu voi împărți baia cu Josele. Aparent, Damaso a insistat să aibă una doar pentru el și lui Josele nu-i păsa. Sufrageria și bucătăria erau spațioase. Casa avea internet Wi-Fi și o terasă închisă, de unde se vedea piscina. De asemenea mi-au spus că, complexul avea securitate 24 de ore. Omul care mă interceptase în grădina era de origine chineză și se numea Nan Shao și era persoana de întreținere în timpul zilei. Noaptea era un malaez numit Datuk Musa. De asemenea aveam o sală de gimnastică, o saună și un teren de squash la parter, și o grădină cu mai multe grătare pe care le văzusem mai devreme, pentru a putea avea un picnic, fără a fi nevoit să părăsești

clădirea. Deși sufrageria avea un televizor mare, fiecare cameră avea unul mai mic, aer condiționat, un birou cu un scaun și un dulap mare pentru haine. Nu știu dacă restul oamenilor din țară au case identice, dar nivelul de trai aici părea uimitor. Aveam două centre comerciale la douăzeci de minute de mers pe jos; cu tot felul de restaurante, magazine alimentare și de îmbrăcăminte, bănci și locuri de distracție. Locația noastră era perfectă.

Apoi mi-au spus lucruri utile despre transport în oraș. Metroul se numea MRT și avea patru linii de la nord la sud și de la est la vest. De asemenea erau autobuze și taxiurile se foloseau frecvent pentru că erau destul de ieftine. Compania îmi dădea o cartelă de transport pe care o puteam folosi atât pentru MRT cât și pentru autobuze. Birourile companiei se aflau la gura de vărsare a râului Singapore și aproape de un parc urban mare numit Fort Canning Park. Pentru a ajunge la servicii foloseam autobuzul. Aveam o linie directă și în mai puțin de patruzeci de minute ajungeam la birou.

Programul de lucru era ca peste tot. În Singapore, în mod normal se lucra patruzeci și patru de ore pe săptămână și aveau paisprezece zile de concediu, deși, noi din fericire, vom avea aceleași vacanțe ca în Spania. Singapore avea o cultură de lucru complet diferită de Spania. În Spania nu cred că e posibil să stabilească patruzeci și patru de ore pe săptămână și doar două săptămâni de vacanță.

Josele mi-a dat o pungă cu o cutie.

— Ce este ?

— Un cadou din partea companiei. Este mobilul tău pentru Singapore. Aici ai telefonul, cartela SIM și instrucțiuni pentru a te conecta cu toate aplicațiile companiei, deși, de fapt, singura utilă este e-mailul. Luni la servicii îți vor da laptopul.

— Bine, mulțumesc mult. Mai târziu îmi explicați cum sunt tarifele și apelurile pentru Spania. Și, mâncarea? Ce mâncați? Meniu? În restaurante ca în Spania?

— Păi, există multe opțiuni -spuse Josele. Foarte rar se mănâncă în restaurante, deoarece sunt foarte scumpe. În mod normal se mănâncă în

cantina clădirii unde lucrezi, în centre Hawker, care sunt grupuri de bucătării cu un contoar mic cu o zonă comună de mese, în cafenele, care sunt ca centrele Hawker, dar mai scumpe și mai frumoase ...

— Și cu aer condiționat! Damaso a întrerupt.

— Este unde, de regulă, mâncăm noi.

— Da, da, și cu aer condiționat -a continuat Josele. Damaso nu suportă căldura și umiditatea. În toate aceste locuri se poate mânca sau cumpăra mâncare la pachet. Depinde de fiecare și dacă găsești loc să te așezi, pentru că, uneori, nu sunt locuri, atât de mulți oameni sunt acolo. De asemenea sunt destul de pline restaurantele fast-food, precum Burger King, McDonalds sau alte lanțuri din Asia, care în Spania nu există. Unii își aduc mâncarea de acasă, dar foarte rar sunt occidentali. Cei din Bangladesh și Filipine de obicei pentru că le place mâncarea lor tradițională gătită de ei ...

— Bine, bine, l-am întrerupt râzând. Am întrebat doar unde mâncați de obicei, nu am cerut un studiu asupra societății din Singapore și stilul său de hrănire. Câte detalii. Am avut timp să activez telefonul. Stai puțin, să o sun pe mama.

— Salut-o din partea noastră! Au spus ambii în unison.

O știau de când am lucrat împreună în Madrid, când într-o zi au venit să mănânce. Mama mea era o bucătăreasă excelentă, care devenise pasionată de mâncarea spaniolă, și o încânta să primească vizite. Avusese o tinerețe tumultoasă, așa că era încântată de prietenii noi care păreau oameni buni; nimic de-a face cu prietenii mei nerecomandați din adolescență. Am profitat de telefonul companiei să o sun și să-i spun că eram deja instalat și că eram din nou cu colegii mei de suflet. S-a bucurat foarte mult că nu eram singur și că știam oameni aici. Le-a transmis ambilor multe săruturi. A rămas să o sun în câteva zile. Când am terminat am continuat cu întrebări despre lucruri care mă interesau.

— Și de distracție, ce se face aici? Nu e nevoie să-mi spuneți astăzi tot ce este de știut despre oraș, ok, Josele? Trebuie și un pic de distracție, ceva remarcabil?

— Multe lucruri, spuse Damaso. În Singapore nu te vei plictisi, asta e sigur. Există tot felul de divertisment: de la simulatoare incredibile de zbor, curse de cai, cazinouri, parcuri de distracție, trasee montane, muzee, centre comerciale să te plictisești și, desigur, sute de puburi și cluburi de noapte pentru a ieși și cunoaște oameni, ceea ce ai nevoie, mai ales o fată după mizeria pe care ți-a făcut-o Cristina. Fața mea arăta că eram de acord cu spusele din urmă. Îmi surâdea să recuperez nebuniile anterioare și cel mai important lucru era să fiu cu o fată, nu conta cine. Aproape de servicii, de cealaltă parte a parcului, este una din zonele principale. În jurul unei străzi numită Mohamed Sultan Road, care este plină de cluburi și discoteci. O plimbare de douăzeci de minute. Și, de asemenea, este un teren de golf de cealaltă parte de Marina Bay, desigur!

— Mi se părea ciudat că nu ai menționat golful. Sigur te-ai interesat dinainte cum poți deveni membru al cluburilor din împrejur, de unde cumperi pâine dimineața. Am râs.

— Ai idee ce se simte cu o gaură dintr-o lovitură? Când bagi mingea dintr-o lovitură? Nici eu, dar continui să încerc.

— Cât de bine îl cunoști David -adăugă Josele râzând. Cum a sosit, l-a întrebat pe taximetrist în drum spre casă de la aeroport. Și o dată pe an au curse de Formula 1, desigur. Cred că în septembrie și ne-au spus că este uimitor, pentru că e prin oraș noaptea; așa că, dacă ne prinde aici trebuie să mergem, chiar dacă nu îți plac mult cursele, doar pentru atmosferă se merită.

— Dar de cât timp sunteți aici? A-ți avut timp să faceți toate astea?

— Nu, omule, Josele a râs. Barurile, desigur; dar majoritatea lucrurile ni le-au spus colegii care sunt aici de mai mult timp. Acum, că ai venit tu sigur ne vom mișca mai mult.

— Omule, eu de asemenea sper să navighez un pic. Mai ales dacă este în bună companie.

— Te referi la noi sau la o fată drăguță?

Am râs toți trei cu poftă. Era clar că în tot acest timp cât au fost în Statele Unite nu pierdusem legătura pe care am avut-o întotdeauna în proiectele noastre împreună în Spania. Mai ales cu Josele.

Veneau vremuri bune.

Singapore 3

A doua zi am ieșit împreună să facem o plimbare în jurul orașului. Eram nerăbdător să văd ambianța acestei noi țări.

Am vrut să mă fac util așa că am luat sacii de gunoi să îi arunc, dar Josele m-a interceptat la ușa casei.

— Unde te duci cu gunoiul?

— Să-l arunc. Am văzut un container afară.

— Of, trebuie să-ți explicăm tot. Aici sunt instalații de tratare a deșeurilor în fiecare bloc. Arunci gunoiul prin gheana din bucătărie de sub cuptorul cu microunde și ajunge unde trebuie. Ca gunoierile pneumatice din Spania.

— Du-te Și cei de la parter?

— Ei î-l lasă la ușa de serviciu și îl colectează personalul de curățenie. Nu se practică prea mult să duci gunoiul singur.

— Și se reciclează?

— Sunt containere colorate pentru reciclare, dacă vrei, dar aproape nimeni nu reciclează.

— Înțeleg. Tot gunoiul în bucătărie.

Am aruncat cei doi saci și am ieșit afară. Am început în jurul cartierului nostru, Tanglin. Singaporezii pe care i-am văzut pe stradă păreau în cea mai mare parte de origine estică, chineză, în special, dar, de asemenea, mulți oameni cu aspect indian și mulți pe care nu i-am putut identifica.

— Sunt de origine malaeză -a clarificat Josele.

— Oamenii de aici sunt mai tăcuți și mai închiși decât europenii. De asemenea, legile sunt foarte stricte. Interdicțiile sunt infinite. Unele ne pot

șoca, și dacă le încalci vei fi pedepsit fără ezitare. Toată lumea învață repede, cu binele sau cu răul, să fie respectuos.

— Asta cu ordinea îmi place.

— Asta știam noi deja. Cu cât de rigid ești...

Este adevărat că eram acum, dar nu am fost întotdeauna așa. (Eu credeam că era invers. Înainte eram rigid și acum nu.)

Am luat-o spre dreapta, lăsând în urmă o pasarelă pietonală acoperită cu plante pline de flori mov. După un timp am ajuns la o stație de metrou. Tipul de construcție era diferit, case de familie, ca o zonă de case terasate, dar fiecare diferită, atât materialul cât și arhitectura. Puțin mai înainte era o intersecție cu o altă stradă principală numită Bukit Timah, care era paralelă cu un râu și un pod înalt.

— În stânga este mall-ul despre care ți-am spus, Coronation Shopping Plaza -spuse Josele. La dreapta grădina botanică.

— La dreapta atunci, avem suficient timp să vedem magazine -am răspuns.

Am continuat până când am ajuns la intrarea principală a grădinii botanice sau cel puțin una dintre intrări. Nici unul nu știa câte erau. M-am apropiat de curiozitate pentru a vedea informațiile pentru a intra. Era deschis de la 5:00 dimineața la 12 noaptea, în fiecare zi a anului! În plus, intrarea era liberă, cu excepția grădinii de orhidee. Asta da serviciu bun pentru public.

— De ce nu intrăm aici? Am spus încercând să-i conving pe Josele și Damaso să aruncăm o privire.

— Avem destul timp să vedem totul mai bine. Pentru prima zi ar fi mai bine o plimbare generală. În plus, Josele a vizitat-o deja -a spus Damaso.

— Ai fost?

— Ok, ok -Josele a răspuns imediat. Nu înțelege greșit. Florile îmi plac să fac fotografii frumoase, dar a fost mai mult de atât. Am venit pentru că m-am combinat cu o japoneză tare și m-am gândit că dacă o aduc aici voi triumfa cu siguranță. Și într-adevăr, așa a fost. Ne-a făcut cu ochiul și am râs.

Adevărul era că avea dreptate, și aveam suficient timp să vedem tot, așa că am cedat fără a mă plânge prea mult.

— Uite! Damaso strigă. Vine autobuzul, putem merge să vedem Mica India, districtul indian al orașului.

Josele și eu am crezut că era o idee bună și în treizeci de minute coboram din autobuz într-un cartier complet diferit. Demografia aici era complet diferită, majoritate fiind indieni (sau bengalezi, pentru că adevărul este că nu puteam să-i diferențiez unii de alții). Primul lucru care mi-a atras atenția a fost faptul că într-un parc erau sute de indieni așezați pe iarbă, în grupuri mici, vorbind între ei. După spusele prietenilor mei o făceau în fiecare duminică. Era punctul lor de întâlnire să se vadă și să-și spună ce s-a întâmplat în timpul săptămânii. Dar, nu se vedea nici o singură femeie. Doar bărbați. Ce curios. Obicei? Sexism? Femeile se întâlneau în altă parte? Am continuat și am ajuns la o biserică, Foochow, metodistă după posterul de la intrare. Ceea ce m-a surprins dat fiind că era zona indiană și mă așteptam să văd temple hindi. Asta demonstra unicitatea acestui loc. Am văzut, de asemenea, restaurante, acestea da, cu tipic indian și la sfârșit am ajuns la Centrul Mustafa. Era un centru comercial destul de mare, care era deschis 24 de ore pe zi. Strada avea case cu două niveluri care în mare parte aveau restaurante și bijuterii și academii hindi. De asemenea, era și un templu numit Arya Samaj. Arăta hindi, dar nu aș putea spune cu certitudine. La intrare erau posterele a doi bărbați: unul cu barbă și față de om blând și unul cu turban și un halo în jur ca un sfânt. La ambele capete ale străzii se vedeau zgârie-norii orașului, care contrast cu această zonă de case. Totul era foarte diferit de ceea ce mai văzusem.

Josele, care dintotdeauna a fost mai curios, și, în plus, era fotograf amator mereu în căutare de locații unice, ne-a explicat că aceste case se numeau case magazin. Erau clădiri vechi cu reședința la etaj și afacerea familiei la parter, de regulă ateliere, restaurante sau magazine. Se pare că erau foarte

apreciate nu numai pentru valoarea lor istorică sau frumusețe, dar, de asemenea, pentru locația privilegiată. Se închiriau între trei mii cinci sute și până la aproape douăzeci de mii de dolari pe lună, în funcție de locație și condiție; iar prețul de vânzare era de câteva milioane de dolari Singaporezi. O grămadă de bani.

Am intrat în mall să vedem ce fel de magazine avea. Era între două străzi și la primul etaj avea o pasarelă de sticlă deasupra drumului care unea cele două clădiri. Înăuntru avea tot felul de magazine: supermarket, farmacie, cosmetice, articole sportive, electronice, oficiu poștal și magazine de bijuterii. De asemenea avea servicii de vize pentru indieni și malaiezieni și o casă de schimb valutar. Un euro era aproape un dolar și jumătate singaporean. Schimbasem mai bine în Spania.

Prânzul, bineînțeles l-am luat la unul dintre numeroasele restaurante indiene din zonă. Unul care se specializa în mâncare din nordul Indiei. Ca și cum aș putea-o distinge de cea din sud! Am urmat sfatul lui Josele și Damaso și am comandat mai multe feluri de mâncare să împărțim. Felul principal, Aloo Gobi, care erau cartofi cu conopidă picante și Chaat, un tip de găluște foarte crocante cu diferite umpluturi foarte picante. Apoi am împărțit Chana masala, care părea similară unei căрни sfărâmițate din Madrid, dar care datorită mirodeniilor avea un gust complet diferit, orez cu linte numit Khichdi și pui Tandori, un pui fript cu iaurt și condimente, care îi dădeau o nuanță roșie aprinsă. Toate însoțite de o pâine numită Kulcha și pentru desert petale de trandafir cu zahăr numit gulkand . O mulțime de nume exotice și alimente uneori prea condimentate. Să o mănânc din când în când mi se părea o mâncare interesantă, dar în fiecare zi mi s-ar face rău de atâtea condimente. În plus, nu eram sigur că stomacul meu era capabil să suporte asta în mod constant obișnuit fiind cu un alt tip de mâncare. Ceea ce știam sigur era că nu îmi voi aminti niciunul din nume data viitoare.

Am întrebat despre mâncarea tipică în Singapore și mi s-a spus că de asemenea era foarte picantă, dar că să nu îmi fac griji, pentru că existau tot felul de restaurante de unde să aleg. Mie îmi plăcea mâncarea picantă, dar din când în când și nu prea picantă. Aveam o prietenă căreia îi plăcea mâncarea ca focul, dar mi se părea că, odată ce îți arde gura nu te mai poți

bucura de gustul alimentelor. Oricum, aveau multă influență chineză în mâncare și da, asta îmi plăcea mai mult. Trebuia să o încerc curând.

După prânz ne-am întors acasă. Trebuia să termin de pus toate lucrurile în cameră și voiam să mă odihnesc. Nu știam dacă era diferența de fus orar sau de ce, dar eram rupt de oboseală. Oricum, promisem prea multe informații de când am ajuns în oraș și aveam nevoie de liniște și să încep să lucrez a doua zi pentru a intra într-o rutină.

Am petrecut restul serii acasă, uitându-ne la niște știri în engleză și vorbind despre lucruri pe care să le facem în următoarele săptămâni.

Am mâncat la sfârșitul zilei ce era în frigider și m-am dus la culcare devreme. A doua zi începea noua mea aventură de muncă.

Tailanda 13

Gândurile mele despre timpul în Singapore au fost întrerupte când am simțit că cineva mă privește. M-am oprit din seria de practică de pumni și m-am uitat spre ușa celulei. De acolo mă privea ciudat un om pe nume Channarong. Îl știam pentru că auzisem alți deținuți vorbind despre el, întotdeauna cu respect. Numele lui, îmi spusese că însemna așa ceva ca „luptă să câștigi“, ceea ce era exact pentru ce mă pregăteam. Nu știam de ce oamenii îl stimau atât de mult. Nu știam dacă era membrul unei mafii, un luptător celebru sau fiul unui om de afaceri bogat care putea plăti pe cineva să te omoare dacă îi deranjai progenitura. Dar, mă privea așa în tăcere de cine știe cât timp. Am încercat să mă prefac întinzând brațele și făcând mișcări stupide încercând să imit ceea ce în capul meu era Taichi. Eram sigur că era prea târziu și că Channarong știa că mă antrenez în arte marțiale. Ar fi trebuit să fie foarte prost să creadă că ceea ce făceam era Taichi.

M-am simțit ridicol încercând să-l păcălesc, așa că m-am oprit și m-am uitat la el fără să spun nimic. Channarong s-a uitat fix în ochii mei și m-a analizat cu atenție. Fața lui era total inexpressivă. Era imposibil să ști ce gândea. După un scurt timp, care mi s-a părut ore, a făcut câțiva pași și s-a apropiat de mine. Instinctiv am dat înapoi și a ridicat brațele într-o poziție defensivă. Eram obișnuit ca toți cei care se apropiau de mine o făceau pentru a mă lovi, deși de data aceasta ar fi fost la scurt timp, din moment ce mă bătuseră cu mai puțin de o oră în urmă.

Channarong s-a apropiat la mai puțin de douăzeci de centimetri de mine și m-a privit ciudat. A ridicat mâna și m-am crispat în așteptarea primei lovituri, dar în schimb, ceea ce a făcut m-a luat de braț și mi l-a întins imitând un pumn.

— Așa nu —mi-a spus într-o engleză destul de decentă, dând din cap în semn de nu. Așa nu. Nu, nu, nu.

Mi-a luat brațul și l-a întins din nou, de data aceasta cu mult mai multă forță. Forțându-mă să-mi activez șoldul pentru a nu cădea.

— Mișcă șold, lovește șold. Mișcă șold, lovește șold. Știi cum numește această închisoare? Marele Tigru, pentru că se spune că „vânează și mănâncă.” Vrei pradă sau vânător?

A repetat fraza ca o mantră, în timp ce îmi mișca brațul și îmi dădea cu palma pe talie. Îmi corecta mișcarea! Nu numai că nu voia să mă lovească, dar mă învăța să lovesc corect. Mi-a eliberat brațul și m-a încurajat cu mâna să continui să încerc. Am lansat o nouă serie de pumni folosind șoldurile în timp ce Channarong mă corecta.

— A zecea lecție de Muay Thai —a spus foarte serios după ceva timp— antrenament și exercițiu în mod regulat. Tu în mod constant, eu observ. Foarte bine. Muay Thai războinici de opt brațe. Pumnii, coatele, genunchii și picioarele. Antrenează tot, caută echilibrul.

Așa că mă observase antrenând, fără a-mi da seama. Era clar că nu mă ascundeam suficient de bine cum credeam. Un moment! A spus lecția a zecea? Și restul de nouă? Nu conta, am făcut o altă serie de pumni concentrându-mă să fac totul perfect, așa cum m-a învățat, înfocându-mă în fiecare detaliu al mișcării, încercând să nu mă las influențat de durerea din corp. M-am întors mulțumit să văd ce crede, dar Channarong plecase. Dispăruse la fel cum a apărut. În liniște și fără să spună. M-a lăsat confuz. De ce mă ajuta? De ce a plecat fără să-mi dea timp să-i mulțumesc? Nu aveam răspunsuri și nici un fel de a le obține în acel moment, așa că am făcut ceea ce era de așteptat de la cineva practic ca mine. Am continuat antrenamentul, ajutându-mă de șold pentru a lovi mai tare. Încercând să depășesc durerea provocată de fiecare mișcare în locurile afectate de bătaie.

A doua zi l-am căutat pe Channarong să-i mulțumesc, dar nu l-am putut găsi. E drept că nu am căutat întregul complex, deoarece era mai bine să nu fiu văzut prea mult pentru a evita probleme. Când unul este folosit ca sac de box e mai prudent să nu te găsească. Am continuat să-mi antrenez pumnii și restul mișcărilor. Mi-ar fi plăcut să decidă să fie mentorul meu precum domnul Miyagi în Karate Kid sau Angel, profesorul de box care mă învățase ce înseamnă respectul pentru ceilalți și respectul de sine, dar mă îndoiam că bărbatul acesta, atât de îndrăgit și care niciodată nu-mi vorbise era prea interesat de mine. Pe de altă parte, m-ar ajuta, sau nu? În orice caz cum nimeni nu îmi vorbea eram recunoscător cel puțin pentru asta.

Câteva zile mai târziu, l-am văzut pe Channarong la coadă, în sala de mese. M-am dus să-i mulțumesc pentru interesul lui, dar m-a îndepărtat cu mișcări rapide de mână și un sunet ca de șarpe.

— A doua lecție -a strigat în timp ce mă îndepărtam confuz— fi util altora.

În timp ce mâncam am încercat să înțeleg sensul cuvintelor lui. Voia să ajut oamenii din închisoare? Voia să mă gândesc la mine? Oamenilor din Est le plăcea uneori să vorbească indirect. Nu era mai ușor să-mi spună direct? Să mă fac util altora ... să-i apăr pe alții de agresori în loc să mă apăr pe mine? Filozofie ieftină. Când a spune lucrurile în mod direct e mult mai util. M-am uitat la Channarong care făcea semne înspre masa mea și spunea ceva prietenilor săi, care râdeau cu poftă. Nu știam ce să mai cred. Eram pierdut complet. Poate că doar își bătea joc de mine, dar atunci, de ce mă ajuta?

Am observat că grupul care mă teroriza a intrat în cantină, așa că m-am ridicat, am lăsat tava cu toată mâncarea și am ieșit din cameră repede. După cum spunea mama mea: "Cine evită ocazia evită pericolul". Țasta da sfat util. Și, desigur.

M-am dus în celulă să mă antrenez. Nu cum că era recomandabil să te antrenezi după ce mănânci, dar era unul dintre puținele momente când nu era nimeni înăuntru și trebuia să profit. Făceam ceea ce trebuia să fac. Ceea ce era necesar. Mi-am început rutina de antrenament. Încălzire, flotări, abdomene ... Lucrând fiecare parte a corpului, independent și toate împreună. Apoi am continuat cu lovituri în aer, mai întâi pumni, apoi șuturi și în cele din urmă genunchi și coate așa cum văzusem că se antrenau prizonierii în curte. Așa cum îmi spusese Channarong, războinicul cu opt brațe. Cum nimeni nu vorbea cu mine de teamă să nu devină și ei ținta abuzatorilor, aveam mult timp să mă gândesc. Într-una dintre reflecțiile mele zilnice am considerat că, în afară de a mă pune în cea mai bună formă fizică posibilă și de a-mi îmbunătăți tehnica și viteza, ar trebui să-mi întăresc, de asemenea, corpul și să mă obișnuiesc cu loviturile. Așadar am adăugat la rutina mea o serie de lovituri în perete cu pumnii, coatele, tibia și exteriorul mâinii la început cu bucăți de pânză și ușor. Uneori exageram și aveam o parte a corpului umflată câteva zile, dar consideram că era necesar

pentru a-mi obișnui corpul să depășească durerea. Când îmi lipsea motivația trebuia doar să-mi amintesc unii din dușmanii mei din tinerețe sau oricare dintre bătăile primite, pe jos, lovit și bătut, ghemuit ca un animal și așteptând să se termine. Așa creșteam ritmul loviturilor, efortul de antrenare canalizând furia, frica, disperarea intensă.

De asemenea, trebuia să-mi măresc rezistența așadar alergam non-stop în curte; ceea ce abuzatorii sărbătoreau cu glume și râsete pentru că probabil credeau că mă antrenam ca să pot fugii de ei. Pentru mine, în același timp, era ca o terapie. Nu mi-a plăcut dintotdeauna să alerg. La scurt timp după ce am început să boxez în Madrid, a trebuit să adaug alergarea pentru a-mi întări rezistența și pentru a fi în măsură să stau în picioare un meci întreg. Era obositor, dar necesar. În cele din urmă, o jumătate de oră de alergare în fiecare zi, s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru a-mi îndoctrina corpul și mintea.

Curând venea momentul meu și situația se va schimba complet. Curând râsetele se vor transforma în țipete. Țipete de durere. Sau cel puțin asta voiam să cred. Asta sau moartea.

Nu existau alte alternative.

Singapore 4

În sfârșit luni. Prima zi de servicii. M-am trezit la șase și jumătate, am băut cafea și un pahar de suc și am mâncat cereale. Un mic dejun complet. Colegii de apartament mi-au spus între timp ce făceau ei de obicei, și mulți oameni, luau micul dejun la în cantina companiei, unde erau băuturi, fructe și produse de patiserie gratis, sau în alte locuri din clădire dacă voiau ceva diferit. Așa puteau vorbi cu colegii înainte de a începe ziua de lucru. Uneori erau oameni care mâncau la micul dejun, în special străini din Asia, produse alimentare precum: fidea, supe, legume... Era ciudat să-i vezi cu asemenea mâncare dimineța. M-am îmbrăcat și am așteptat zece minute să fie și ei gata.

Un pic dezorganizați am decis să luăm un taxi. Pentru doar zece dolari Singaporezi, pe care i-a plătit Josele, am ajuns în cincisprezece minute la ușa clădirii, care avea o intrare ca hoteluri unde mașinile opresc să descarce bagajele.

Zona era un complex de patru zgârie-nori albi numită Raffles City Tower. Aparent, un complex cu mall, birouri, centru de convenții, restaurante și două hoteluri. Fiecare zgârie-nori avea cam patruzeci sau patruzeci și cinci de etaje. Era impresionant. La dreapta de intrarea la care eram era un bar numit Salt Tapas & Bar, un nume pentru spanioli, ca la noi acasă. Soarta, în care nu credeam, părea să-mi spună că eram unde trebuia să fiu.

Birourile noastre erau la etajul 36. Panorama trebuia să fie spectaculară. La intrare, dat fiind că era prima mea zi, au trebuit să mă identifice și să-mi dea cartela de acces permanent. După ce mi-au dat-o, am urcat cu liftul la birou. Etajul nostru era diafan, aproape fără pereți, cu excepția sălilor de ședințe. Pe drum spre șeful meu, ne-am întâlnit cu Teresa și Diego. Ne-am salutat repede și am convenit să ne întâlnim la cafeneaua de pe etaj. Apoi Damaso s-a dus la biroul lui și Josele m-a dus la Amit Josele Dabrai, un indian care era noul meu șef.

Amit era o persoană foarte seacă și încrezută. Mi-a spus în mare în ce consta proiectul ca și când îmi făcea o favoare și mi-a arătat biroul meu,

unde mă aștepta laptopul. Am semnat toate documentele de livrare a calculatorului și mobilului și m-am instalat. Amit mi-a dat acces la un dosar în nor, cu toate documentele și mi-a spus că Jerome, cel cu care îmi făcuse cunoștință și care era partenerul meu de proiect, îmi va spune ce era cel mai important de citit la început. A insistat asupra faptului că trebuie să mă familiarizez cu proiectul rapid și că spera ca săptămâna asta să încep să lucrez în ritm normal. Ce noroc de șef rigid și serios! Îmi amintea de unul ce avusesem într-un proiect în Spania.

Jerome, care era francez, s-a dovedit a fi un tip cu totul diferit de Amit. Era ca o capră, nebun ca o capră. Să-l descriu drept extrovertit nu era suficient. În plus, avea un entuziasm și o vitalitate contagioase și părea să fie întotdeauna bine dispus. Vorbea engleza cu un accent franțuzesc marcant de care îmi era foarte greu să mă abțin să nu râd. Mi-a spus care erau principalele documente pe care trebuia să le citesc și mi-a făcut o prezentare a proiectului de aproape o oră, subliniind ceea ce era important cu adevărat: în ce consta, ce se aștepta de la noi, în ce punct eram și care erau următorii pași. Toate astea, după ce am fost la cantină și am vorbit încântat cu Tere și Diego.

La jumătatea dimineții Josele m-a însoțit la o sucursală a băncii POSB pentru a deschide un cont. El îl avea la aceeași bancă, care era de stat, a serviciului de corespondență, care lucra foarte bine. Mi-a spus că datorită faptului că era un paradis fiscal deschiderea unui cont era un proces foarte simplu. Mi-au cerut numărul FIN, care era ca și cartea de identitate spaniolă. Mi-l scosese compania cu permisul de muncă, dar, aparent, puteai deschide un cont și fără și îl aduceai când îl aveai. Totul era cât de ușor posibil. Mi-au dat un card de debit și parolele pentru a îl putea folosi prin internet și prin telefon.

În apropiere era un birou exclusiv pentru servicii bancare private.

— Acolo, cu un teanc de bancnote, nici nu trebuie să te identifice —mi-a spus Josele cu o privire insinuantă. Deși nu se spune în mod deschis, bineînțeles. Fac totul cât mai ușor să primească bani.

— Ei bine, sper că pot deveni clientul lor —am asigurat râzând.

După, ne-am întors la birou.

Singapore 5

Josele a venit la biroul meu zâmbitor.

— Ghici, ghici.

— Nu știu, ai nevoie să termin ceva pentru tine înainte de sfârșitul săptămânii? Încerc mă pun la zi cu treaba mea, dar te ajut cum pot.

— Nu! Mult mai bine.

— Spune-mi.

— Sâmbăta asta avem o petrecere la Avalon, unul dintre cele mai tari cluburi. Cel care ți-am spus că e de partea cealaltă a râului, lângă Muzeului de Artă și Știință.

— Omule, nu prea este surpriză. Am impresia că în fiecare sâmbătă avem o petrecere.

— Asta este specială. Este un tribut pentru spanioli expatriați. Va fi plin de spanioli și străini din alte țări. Este șansa ta de a întâlni oameni de toate felurile și din toate părțile!

— Vă cunosc deja pe voi, nu cred că am nevoie de altcineva pentru următorii cinci ani ... am zâmbit fericit să fiu cu ei.

— Da, dar noi trebuie să scăpăm de tine un pic. Ești precum peștele remora care e atașat de rechini. Uneori avem nevoie de libertate. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Dacă vreți să vă las în pace doar trebuie să-mi spuneți, nenorociților.

— Glumeam! Doar ști. Dar nu e nimic rău să cunoști oameni noi și să te îmbeți puțin.

— Da omule, știu. M-am săturat să plâng prin colțuri ca un fraier. Să vedem dacă putem cunoaște un trio de australiene frumoase care au nevoie de afecțiune. Că de spaniole sunt sătul pentru o bună perioadă de timp. De ce am nevoie este un pic de exercițiu de pelvis. Înțelegi ce vreau să spun —am spus făcând o mișcare indiscretă înainte și înapoi.

— Așa da! Hai să-i spunem lui Damaso și să ne organizăm.

M-am ridicat și ne-am dus să-i spunem planul lui Damaso. Sâmbăta asta distrugem Singapore.

Restul săptămânii mi s-a părut etern. Toată lumea din jurul nostru vorbea despre această mare petrecere pentru spanioli. Toți făceau planuri și râdeau gândindu-se la lucrurile pe care le vor face. Am ieșit să alergăm, toți trei cu Diego, câteva seri încercând să eliberăm tensiunea și să ne concentrăm pentru o vreme la altceva, dar toate eforturile au fost fără succes; și picioarele ne-au durut toată săptămâna. Inclusiv meciul de baschet cu liga companiei a fost doar o scuză să vorbim despre același lucru.

În cele din urmă s-a făcut sâmbătă. Petrecerea era seara târziu. Așa că de dimineața m-am trezit devreme și am coborât la sala de sport pentru un timp. Picioarele îmi erau zdrobite, dar încă trebuia să-mi lucrez brațele. Apoi m-am dus cu Diego la un matineu la Golden Village Cinema, la doar cincisprezece minute de mers de la birou. Aveau săli cu scaune mari, mult spațiu pentru a-ți întinde picioarele și, ocazional, aveau cicluri de filme clasice. Puneau unele dintre cele mai bune filme științifico-fantastice și Diego și eu am cumpărat abonamentul pentru toate. Nu exista preț să putem vedea din nou Alien, Războiul Stelelor, Dune sau Blade Runner pe ecran gigant. Ambii eram fani ai genului.

După film, în acea zi fusese Matrix, am mâncat la un restaurant fast-food numit Mos Burger, care, după cum sugerează numele era specializat în hamburgeri. Era săptămâna de hamburger japonez și aveau unele cu ingrediente foarte ciudate, cum ar fi sos de soia sau miso. Mă rog, nu prea m-a impresionat. Ce s-a întâmplat cu un hamburger bun cu brânză, roșii și ceapă? Apoi ne-am dus fiecare la casa lui să facem duș și să ne pregătim pentru petrecere, care începea la scurt timp, la ora șapte.

Când am ajuns acasă Damaso și Josele erau în plină febră de pregătire. Josele era înțepenit în fața oglinzii din baie cu micul lui moț, care îi dădea un aer de „Rege“ și Damaso se uita la hainele din dulap atât de concentrat că părea că joacă cel mai dificil joc de șah din istorie. Am profitat și am făcut un duș și am ales niște haine elegante, dar nu am exagerat. Nu voiam să contrastez, dar nici să arăt ca un dandi. Când am fost gata, am coborât, unde ne aștepta taxiul comandat, și am plecat spre petrecere. În cincisprezece minute am fost la ușă.

Intrarea era o structură de sticlă cu numele Avalon în litere fluorescente. Era în Marina Bay, și panorama de parte cealaltă a golfului, inclusiv zgârie-norii unde lucram, era minunată, cu toate clădirile înalte iluminate. Mai frumos decât Manhattanul în New York, văzut din Brooklyn pe timp de noapte. Am intrat când abia începea, așa că încă nu era multă lume și am putut alege un loc bun. La petreceri era ca în marketingul pe internet. Cele trei chei erau poziționare, poziționare și poziționare. Interiorul avea un aer de navă industrială și cu toate luminile și muzica îmi amintea de mișcarea cyberpunk, la fel ca atmosfera filmului Blade Runner pe care eu și Diego urma să-l vedem săptămâna următoare. În spate, pe o scenă cu multe puncte de lumină pe perete, care se stingeau și se aprindeau, era DJ-ul care punea muzică electronică sau ceva de genul. Numele lui nu îmi spunea nimic, dar adevărul era că muzica nu era forțele meu. Mai bine zis nu aveam nici o idee. Oricum, părea să fie cunoscut aici, pentru că în momentul când a fost anunțat oamenii au luat-o razna.

Treptat au venit și colegii de servicii până când la un moment dat eram peste douăzeci. Dar, spanioli doar cinci: Teresa, Damaso, Josele, Diego și eu. Era ciudat să vorbesc în engleză cu prietenii mei spanioli, dar o făceam din curtoazie pentru cei care nu vorbeau spaniolă. Am băut și dansat, râs și spus povești amuzante despre întâmplări de acolo. Cam 80% dintre cei de la petrecere eram expatriați sau, cel puțin, păream occidentali. Multe grupuri vorbeau spaniolă.

În grupul nostru au apărut niște spanioli pe care nu îi cunoșteam. Doi băieți și două fete. Damaso, desigur, cunoștea pe toată lumea așa că mi i-a prezentat.

— David, el este Nacho. Nu știu dacă ai auzit de fotografii Ignacio Insua.

— Nu, dar nici nu știu nimic despre lumea fotografiei.

— Mă rog. Este el. Josele l-a cunoscut la o expoziție de fotografie în urmă cu câteva săptămâni. În Spania a expus în mai multe muzee și centre de artă. Apoi, o actriță cunoscută pe plan local l-a întâlnit și a venit aici cu ea să-u facă un portofoliu și de atunci este aici. Este fotograf de celebrități și evenimente majore în Singapore. În plus un bun jucător de golf, desigur.

— Încântat Nacho. Acum înțeleg cum l-ai cunoscut pe Damaso. Sper să triumfiez aici și să fi fotograful meu, pentru că la golf nu cred că ne vedem. Mie îmi plac sporturi de acțiune.

— Desigur, ar fi grozav. Un client spaniol care să poată plăti rate mele nu ieftine. O plăcere David.

— Pot pilota o barcă pentru o sesiune de fotografii să scot un ban în plus.

— Vorbești serios? Uneori facem portofolii și reclame pe bărci. Din când în când am nevoie de un șofer.

— Desigur, am spus zâmbind că a folosit cuvântul șofer în loc de pilot. Am titlul de Căpitan de Iaht. Iubesc navigația. Poți conta pe mine oricând. Orice legat de navigație mă încântă.

— Te voi ține minte.

Damaso a continuat cu prezentările.

— Aceste două brunete atât de frumoase sunt un cuplu și se numesc Elena și Rachel. Au o patiserie de produse fără gluten.

— Bună, două săruturi, nu? De ce ați venit în Singapore?

— Ne doream să vizităm altă țară și am văzut că aici aveau aceeași celiaci ca peste tot, dar nu au multe magazine pentru ei —a explicat Elena în timp ce eu îi dădeam două sărutări lui Rachel.

— Am un prieten celiac în Madrid. Unele dintre dulciurile pe care le mănâncă sunt la fel de bune ca cele normale. Nu puteam să le diferențiez.

Voi trece pe la magazinul vostru într-o zi să le încerc.

— Oricând vrei –a spus Raquel. Ia o carte de vizită.

— Mulțumesc. Văd că ești pregătită. Asta îmi place. Și numele tău? Am spus adresându-mă celui de-al patrulea. Eu tot David ... Am spus, zâmbind.

— Mă numesc Pamos, Juan Pamos a spus imitând stilul lui James Bond.

— Fii atent cu el –m-a sfătuit Damaso. Este un profitor. Chipurile este specialist în cinematografie, dar nu știu dacă a debutat. Părinții lui sunt oameni de afaceri bogați care lucrează în export, dar el se dedică mersului din petrecere în petrecere și se cuplează cu toate fetele cu care poate; indiferent dacă au sau nu prieten. Lipsește de la petreceri doar ca să joace golf cu mine și Nacho.

— Golf? Este clar cum ți-ai făcut prietenii. Ei bine, eu sunt singur aici, fără parteneră, și nu sunt fată, așa că nu am de ce să îmi fac griji. Poate îmi poți prezenta o prietenă frumoasă ... Am râs cu poftă.

Am vorbit o bună perioadă de timp cu toată lumea, colegi de muncă și noi cunoștințe. Mai târziu, în drum spre baie am fost abordat de un om cu un accent englezesc care mi-a oferit nu știu ce substanță pe care nu o cunoșteam, dar cu siguranță era un fel de drog. L-am refuzat categoric și mi-am văzut de drum. Nu am luat droguri niciodată, nici măcar în epoca mea rebelă, și nu îmi doream să încep acum. Nu-mi plăcea să am viața controlată de nimic și asta era calea tipică, care m-ar putea converti în sclavul dozei zilnice. În această privință eram foarte radical. Nici măcar nu fumam, deși avusesem o perioadă în care am făcut-o, dar a trebuit să mă las pentru că era incompatibil cu exercițiul pe care îl făceam, și deși beam, nu lăsam alcoolul niciodată să mă facă să-mi pierd controlul. Prietenii mei mă tachinau uneori pe această temă, mai ales Damaso, care trăgea niște beții ca de campionat, dar îmi plăcea să mă simt mereu în control în orice situație. Eram un pic obsesiv pe tema asta.

Când m-am întors, m-am oferit să iau ceva de băut pentru Tere și partenerul meu, Jerome nebunul. În timp ce așteptam să mă servească cineva la bar, o fată frumoasă ce părea tai sau similar a venit lângă mine. Avea părul

castaniu, lung, buclat, în două codițe lungi, care îi atârnavă de o parte și alta a capului peste piept. Avea o șapcă de pânză verde și o bluză cu bretele de aceeași culoare. Cu fața rotundă și un zâmbet frumos evidențiat de buzele vopsite un roșu foarte moale. Avea ochii căprui închis, oarecum oblici, dar nu prea mult. Destul de înaltă, probabil de un metru șaptezeci și slăbuță. Nu pot spune că m-am îndrăgostit la prima vedere, ar fi o prostie, dar hormonii mei de macho iberic au făcut un triplu salt; mai ales atunci când s-a întors spre mine și a vorbit o engleză perfectă, cu o voce dulce și muzicală pe care am putut-o auzi doar pentru că a coincis cu o scădere în volumul muzicii.

— Scuză-mă, m-am băgat în fața ta?

— Nu, nu, ce contează! Nu îți face griji. Încă aștept să mă servească. Comandă tu prima să nu-ți faci partenerul să te aștepte.

— Partenerul? Nu, sunt singură. Am venit cu o prietenă, dar a trebuit să plece ... Stai puțin! A fost o strategie pentru a afla tocmai asta, nu?

— Ei bine, m-ai prins –am recunoscut zâmbind. Deși nu pot să cred că o femeie atât de frumoasă nu are companie.

Comentariul meu a amuzat-o și a început să râdă cu un râs melodios care m-a extaziat instantaneu. Pentru un moment ne-am uitat unul la altul tăcuți.

— Îmi pare rău, nu m-am prezentat –am spus. Numele meu este David, sunt unul dintre spaniolii onorați la acest eveniment.

— Spaniol? După engleza ta am crezut că ești american ... a afirmat cu o grimasă.

— Se datorează faptului că mama mea este americană. Din Boerne, un oraș mic de zece mii de locuitori din Texas, în apropiere de San Antonio. Un paradis pentru drumeții, plin de trasee frumoase, deși nu la fel de mult ca tine, cum nu am mai văzut în viața mea. Care este numele tău? Cred că ai uitat să-mi spui, sau este un secret?

— Nu, nu, nu e nici un secret. Numele meu este Sumalee, Sumalee Sintawichai. În tai înseamnă floare frumoasă.

— Floare frumoasă? Te scutesc de compliment, dar, evident, este un nume perfect pentru tine. Se spune că Tailanda este țara zâmbetelor. Dacă toți îl au la fel de frumos ca al tău, trebuie să fie paradis.

— Este dificil să nu îi zâmbesc unui bărbat ca tine —a răspuns.

Jur că zâmbetul ei valora un război. Era superbă. Era clar că această femeie îmi captase atenția.

— Ai spus Simalee Sintawachi? Am strigat încercând să acopăr zgomotul din jur. O să încerc să mi-l amintesc.

— Nu, Sumalee Sintawichai —a repetat apropiindu-se de urechea mea ca să nu trebuiască să țipe și făcându-mi toată pielea de găină. Deși pentru moment cred că Sumalee e suficient. Nu vreau să-ți explodeze capul din prima zi.

Prima zi? Însemna că voia să ne mai vedem? Pentru că eu da, asta era clar. Cât mai mult posibil. O fată atât de drăguță mi-o doream întotdeauna lângă mine. Nu am spus nimic despre comentariul ei și i-am oferit să ni se alăture. A fost încântată cu condiția să nu o las singură nici un moment. A fost ușor să-i accept termenii și, odată ce am comandat băuturile pentru Jerome și Tere, și cea pe care i-am oferit-o ei, ne-am îndreptat spre grup. Am prezentat-o tuturor colegilor mei și am fost uimit cât de confortabilă era cu atâția străini. Când a venit rândul lui să Damaso, care era deja amețit de alcool, a început să-i arunce complimente țipând și a trebuit să-l opresc.

— Oprește-te bestie feroce! Controlează-ți mâinile, dacă vrei să le păstrezi. Păstrează-ți farmecele pentru altă femeie. Sumalee este cu mine în seara asta. Am făcut o înțelegere, nu?

— Sigur că da. Doar a ta —a spus făcându-mi cu ochiul ștrengăresc și luându-mă de braț. Am convenit să nu ne separăm nici un moment astăzi.

Damasus, Jerome, Josele și Diego se uitau la mine uimiți. Nu știau dacă să creadă că am câștigat la loterie sau dacă era o capcană în spatele norocului. Mie nu-mi păsa, voiam doar ca noaptea să dureze pentru totdeauna. Mă simțeam euforic. Doar ce sosisem și deja conectasem cu cineva. Era clar că

cei șapte ani cu Cristina nu mă făcuseră să-mi pierd capacitatea legendară cu femeile.

Am petrecut toată petrecerea vorbind fără oprire. Ne simțeam foarte confortabili unul cu celălalt, ca și cum ne cunoșteam de o viață. Mi-a spus că lucra într-o agenție de turism organizând excursii mai ales în Tailanda, țara ei, sau din Tailanda în Singapore. A trebuit să plece de acolo, pentru că mama ei era bolnavă și avea nevoie să facă bani pentru a-i plăti tratamentul. În Tailanda avea un serviciu bun, dar salariile erau foarte mici și venise în Singapore, sfătuită de o prietenă. Astfel, putea strânge bani să trimită acasă pentru medicamentele mamei ei. Era dintr-o zonă numită Chiang Rai, în partea de nord a țării, în apropiere de granița cu Myanmar și Laos. Familia ei era săracă și a trebuit să lupte pentru a obține o bursă să studieze marketing la Universitatea Thammasat. Când a terminat școala i s-a oferit un loc de muncă bun într-o companie mare, dar salariile erau foarte mici pentru ceea ce avea ea nevoie, ceea ce a împins-o la Singapore, unde, din fericire pentru mine, era acum.

Aveam multe în comun. Amândoi iubeam sportul, călătoriile, lectura, să încercăm lucruri noi, aventura, tot ce ține de spațiu ... Ca și cum eram suflete pereche. Nu-mi puteam crede marele noroc. Noaptea promitea să fie un succes.

Nu știu în ce moment am ajuns în această situație, dar dintr-o dată mi-am dat seama că vorbeam cu mâna ei dreaptă pe a mea, pe care i-o mângâiam cu mâna stângă. Pielea ei era foarte moale și simțeam o senzație de apăsare în piept care mă făcea să respir greu. În plus, cum muzica era foarte tare și multă lume țipa trebuia să ne vorbim la ureche, ceea ce făcea situația și mai interesantă când îmi spunea ceva și răsuflarea ei îmi mângâia fața. Păream doi îndrăgostiți spunându-ne secrete. Mă abțineam cu greu să nu mă întorc și să încep să o sărut și să o mângâi, dând frâu liber ardoarei pe care o simțeam în tot corpul, dar nu cunoșteau obiceiurile locului și nu am vrut să stric seara.

Am vorbit despre familia mea, ce m-a adus la Singapore ... Mă întreba lucruri infinite de toate felurile. Cât timp voi fi în Singapore, dacă îmi place să călătoresc ... Părea un al treilea grad, dar la care mă supuneam cu

plăcere. A fost foarte interesată de toată povestea cu fosta mea prietenă. A spus că i se părea incredibil că o fată ar putea să mă lase pentru altul. Îmi plăcea din ce în ce mai mult. Definitiv urcase la poziția de persoana mea favorită din Singapore.

Aveam o înțelegere și încredere că se părea că fusesem împreună toată viața. În timp ce îmi vorbea îi puteam mirosi părul, care avea un parfum foarte specific care mi-a spus mai târziu că era jasmin și observam un sentiment ciudat pe care nu îl mai simțisem de foarte mult timp.

Era ca și cum mă îndrăgostisem, dar sigur nu era asta, ci mai degrabă atracția sexuală a primei întâlniri. Ar fi o nebunie. Doar ce o întâlnisem acum câteva ore, veneam dintr-o poveste tragică, dar, deși părea menit să fie sufletul meu pereche, nu putea fi atât de ușor.

Avea vreo logică?

Singapore 6

Dimineata următoare rămăsese să petrecem ziua împreună. S-a oferit să-mi arate orașul și să fie propriul meu ghid, care mi s-a părut o propunere fantastică. Era o profesională în turism și mult mai frumoasă decât Josele sau Damaso. În plus, colegii mei aveau planuri să joace golf cu fotografii de la petrecere și pentru mine era un sport care nu mă atrăgea.

În ciuda faptului că am stat până noaptea târziu la petrecere rămăsese să ne vedem devreme la ușa templului Leong Nam, în districtul Geylang, pentru că a spus că voia să-mi arate ceva ce se vedea mai bine devreme. Sâmbătă schimbasem numerele de telefon în caz că apărea ceva și primul lucru pe care l-am făcut imediat ce m-am trezit a fost să mă uit la telefon cu teamă că a anulat; dar nu aveam nici un mesaj de la ea. Când am ajuns, deja mă aștepta. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi scurți, albaștri, care îi ajungeau până la jumătatea coapsei, o bluză cu bretele turcoaz și un pulover subțire de o altă nuanță de albastru. Era frumoasă, era minunată, și știa cum să o evidențieze. Când m-a văzut la depărtare fața ei a pictat un zâmbet uimitor și a alergat spre mine. Mi-a dat o îmbrățișare și un sărut pe obraz.

— Bună David! Voiam să te văd.

Pronunța „a“ ul din numele meu cu un amestec delicios de „a“ și „i“. Ceva de genul Daivid care suna ca muzica cerească.

— Bună. Nici nu-ți poți imagina cât voiam și eu să te văd. Nu m-am putut gândi la nimic altceva de când ne-am spus la revedere noaptea trecută.

— Glumești! Nu poate fi chiar așa.

— Este, crede-mă, este. Ce îmi arăți astăzi? Sunt ca pe ghimpi.

— Acesta este cartierul Geylang. Este printre cartierele din Singapore care a evoluat cel mai puțin și care menține bucătăria cea mai tradițională a zonei. Aici este piața tradițional asiatică Geylang Serai. Este plină de magazine de fructe și alte produse proaspete, aproape toate ale malaiezienilor. Duminica

dimineată se umple de oameni și de zgomot, dar dacă vii devreme ai întreaga piață doar pentru tine -a spus entuziasmată. Îmi place să vin aproape în zori și să mă plimb printre tarabe cu forfota de preparare a comercianților și amestecul incredibil de fructe proaspete înainte să se umple cu oameni și să se estompează cu alte mirosuri. E ca mersul prin livezi. Îmi amintește de unele părți din țara mea.

Se vedea în expresia ei că într-adevăr se bucura de aceste plimbări.

— Sună foarte bine. Sau poate că ești o vânzătoare bună. Haide! Arată-mi.

Am început să rătăcim printre aprozare pe străzile principale și pe lorong, cum numeau în malaeză aleile laterale. Casele erau același stil ca cele din zona indiană, de două etaje și de culori diferite. Ne-am oprit din când în când și Sumalee îmi explica diferitele fructe tipice acestei zone: longan, albă în interior și care părea cartof pe afară, mango, pe care deja îl cunoșteam, mangostan, și mai dulce decât mango, și ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult, durian, cu ace de culoare verzuie și de dimensiunea unui pepene mic. Când îl deschideai pe jumătate avea pulpa de culoare galbenă.

— Ce e curios despre acest fruct -spuse Sumalee- are un miros foarte puternic, ceea ce face mâncarea lui interzisă în transportul public și hoteluri pentru a nu îi deranja pe cei din jur. Miroase! A spus punându-mi o bucată sub nas și forțându-mă să mă trag repede să scap de această plagă.

— Mi-ai murdărit nasul.

— O clipă –spuse Sumalee scoțând o batistă din buzunar și ștergându-mă cu atenție. Eu nu mă puteam abține să nu mă holbez la ea în timp ce o făcea. Gata, ceva se cutremurase în mine cu acel gest.

De asemenea erau multe standuri cu pește uscat, broaște, anghilele otrăvitoare. Tot ceea ce un occidental se putea aștepta de la o piață orientală.

Sumalee avea dreptate. Era o plimbare relaxantă, cu un amestec de arome dulci care te ducea cu gândul la câmp. Pe măsură ce a trecut timpul s-a

umplut de oameni, foarte puțini dintre ei occidentali, și zgomotele și mirosurile s-au schimbat complet, pierzându-se tot farmecul inițial.

— Ei bine, ce altceva mai putem face pe aici?

— Depinde de ceea ce îți place. La sud este ceea ce se numește Red Light District din Singapore, ca cel din Amsterdam.

— Nu, mulțumesc! Cu o femeie ca tine lângă mine nu cred că aş putea găsi ceva nici pe aproape, nici în Red Light District nici în întregul Singapore. Sigur nici în toată Asia.

Pentru o clipă s-a uitat la mine fără să spună nimic. Simțeam ca și cum îmi citea gândurile prin ochi. M-am temut pentru o clipă că am jignit-o, dar nu am spus nimic.

— De asemenea, sunt multe temple și Villa Culturală Malaya. Un muzeu unde poți vedea lucrări, muzică tradițională și gusta preparate tipice.

— Din moment ce suntem într-o zonă malaeză am putea merge să ascultăm muzică tradițională și să mâncăm ceva tipic, nu? Eu sunt un turist de carte. De fapt, am citit una pe drum aici.

— Bine! Mergem acolo atunci.

Cu mâna ei dreaptă m-a luat de stânga și m-a smucit să o urmez. Pentru un moment i-am strâns mâna tare pentru a mă asigura că era acolo.

În câteva minute am ajuns la muzeu. Era un complex de mai multe clădiri joase cu acoperișuri ondulate, stil foarte oriental. În interior erau reprezentări ale obiectelor și a vagoanelor trase de boi tipic malaeze, mostre artizanale și tot felul de informații despre cultura și bucătăria lor. De asemenea, avea o casă tradițională care putea fi vizitată. Se vedea că îi plăcea să călătorească și să încerce lucruri noi, în afară de faptul că lucra în turism, pentru că se uita la tot cu curiozitatea tipică unui copil, minunându-se și entuziasmându-se de tot. Mie mi-a plăcut vizita, dar adevărul este că nu m-am bucurat la fel de mult ca ea pentru că eram concentrat doar la

atingerea mâinii mele cu a ei și să mă uit fascinat la toate expresiile feței ei. Avea o față angelică. Îmi doream atât de mult să o sărut!

Când am terminat, mi-a spus că mă va duce să mănânc ceva tipic singaporean și m-am lăsat dus fără să spun un cuvânt. În loc de a intra pe ușa din față m-a dus pe aleea din spate și a bătut la ușa bucătăriei. Am fost intrigat. A deschis ușa un burtos, cu un șorț murdar țipând furios, dar când a văzut-o pe Sumalee, a tăcut și a intrat, închizând ușa cu o lovitură puternică. Un minut mai târziu, s-a redeschis ușa și a apărut o fată foarte mică, care, de asemenea, părea tai, care a sărit în brațele lui Sumalee și a îmbrățișat-o. Au început să vorbească în tai apoi Sumalee mi-a făcut un semn să mă apropiu.

— El este David. David, ea este prietena mea Kai-Mook de care ți-am spus noaptea trecută. De asemenea, este tailandeză și lucrează în acest restaurant. Ne va pregăti mâncarea.

— Încântat. Nu îți face griji, Sumalee nu mi-a spus nimic rău despre tine – am spus zâmbind.

— La fel. Intra să alegeți pentru Swikee –engleza ei nu era prea bună.

— Să aleg pentru ce? M-am uitat la Sumalee.

— Intră și o să vezi.

Am urmat-o în bucătărie și m-au dus într-un loc unde era un castron uriaș, cu capac. Kai-Mook l-a ridicat și înăuntru era o duzină de broaște care săreau încercând să scape din închisoarea de plastic.

— Broaște? Am exclamat uitându-mă la Sumalee.

— Da, sunt considerate o delicată tipică aici. Pregătesc o supă de broaște delicioasă, Swikee.

— Dacă spui tu... Adevărul este că nu le-am mâncat niciodată.

Am fost un pic ezitant, dar nu am vrut să par prea pretențios, așa că am ales broaștele pe care le-am vrut, care păreau mai frumoase dacă era posibil, și

m-am așezat la masa la care ni s-a spus să aștept mâncarea în timp ce vorbeam cu Sumalee despre ce vom face după. La scurt timp a apărut Kai-Mook cu o oală în mână. Când a deschis-o și ne-a servit supa de broască trebuie să recunosc faptul că avea un aspect foarte apetisant. Cu fâșii de ardei roșu, ceva care semăna cu coriandru, chili și încă ceva care nu am fost în măsură să identific.

Am început să o mănânc cu un pic de teamă, dar odată ce am luat prima înghițitură toate temerile mele au dispărut. Era delicioasă! Am devorat bucata de broască cu lăcomie. Am ridicat capul și am văzut cum Sumalee mă privea amuzată.

— E delicioasă, nu?

— Trebuie să recunosc, este un lux. Trebuie să-mi aduc prietenii aici. O să fie impresionați.

— Am știut că o să-ți placă. Bucătarul acestui restaurant pregătește cea mai delicioasă supă de broască în tot orașul. Dacă vii cu ei întreabă de Kai-Mook și veți primi tratamentul special al casei. Acum te cunoaște și te va trata ca și cum aș fi eu.

M-am uitat în ochii ei și am suspinat. Nu știam ce nebunie făceam, dar mă voi lansa și îi voi spune ce începeam să simt, când Kai-Mook a întrerupt să ne întrebe cum era supa. I-am spus același lucru ca și lui Sumalee, că era delicioasă și a plecat fericită în bucătărie. Restul mâncării a fost, de asemenea, feluri de mâncare pe care nu le știam, foarte gustoase, dar nici unul ca supa. Am râs tot timpul și ne-am spus povești distractive din călătoriile noastre.

Când am terminat, Kai-Mook i-a dat o pungă. Nu a vrut să-mi spună ce era. Nu m-a lăsat să plătesc și a insistat că era ziua ei drept ghid și se va ocupa de cheltuieli. I-am luat fața și uitându-mă la ea cu intensitate, i-am dat un sărut moale pe frunte în timp ce cu degetele i-am mângâiat tâmpilele. Am observat cum a tremura când am făcut-o dar nu știam dacă de emoție sau de repulsie. Cel mai important lucru a fost că nu s-a tras. Un fior de emoție mi-a pătruns corpul la contactul cu pielea ei. În acel moment, am simțit o dorință aproape incontrolabilă să mă arunc și să o sărut, dar am reușit să mă

abțin. Nu numai că îmi plăcea să fiu cu ea și mă simțeam foarte confortabil, dar mă excita excesiv.

Am ieșit. S-a dus direct la un mic parc din față și a dat punga unei femei care părea vagaboandă. Femeia a scos ceva din pungă și a văzut că era mâncare. Au vorbit puțin, ca și cum se cunoșteau de o viață întreagă și apoi ne-am continuat drumul.

— Este o femeie cu probleme. O cunosc de când am mai venit să o văd pe Kai-Mook. Mereu îi dau mâncare caldă să mănânce bine în acea zi.

— Nu numai frumoasă dar și bună. Continui să mă surprinzi.

Mi-am pus brațul peste umerii ei și am luat autobuzul spre parcul Coasta de Est în sud-estul insulei. Decisesem să schimbăm aerul și voiam să văd apă și acolo erau plaje, palmieri și mare. Un loc perfect pentru a o cunoaște pe Sumalee un pic mai mult.

Când am ajuns am intrat pe unul dintre drumurile care intrau în parc. Sumalee căzu pe gânduri o clipă, apoi mi-a spus.

— Ști să patinezi?

Nu, n-am încercat niciodată. Am încercat când eram mic un pic cu skateboard-ul, dar nu aveam echilibru prea bun, așa că l-am abandonat repede.

— Bine, atunci te voi învăța într-o altă zi. Și să mergi cu bicicleta?

— Asta da, desigur.

— Bine, închiriem biciclete să vedem parcul, vrei?

— Perfect!

Zis și făcut. Ne-am îndreptat spre închirieri și, deși aveau biciclete tandem și căruțe cu acoperiș, ne-am decis la două roșii individuale pentru restul zilei. Era o activitate populară pentru că parcul era plin de oameni cu

biciclete și patine. Era un culoar cu două sensuri marcate în mod clar. Sumalee îmi dădea informații în timp ce pedala relaxată.

— Parcul este împărțit în diferite zone. În funcție de zonă poți face diverse lucruri. În Singapore sunt foarte organizați, o să îți dai seama.

— Da, îmi dau seama.

— Aici, pe dreapta este zona de grătar. Multe familii și grupuri de prieteni vin în special la sfârșit de săptămână. Există, de asemenea, multe restaurante și cafenele, dacă preferi să nu muncești. Pentru a le folosi, trebuie să le rezervi. Se poate face on-line.

— După cum spuneai -am spus zâmbind- foarte organizat. Și aici?

— Asta e zona de sporturi nautice. Se pot închiria caiace, face schi nautic, scufundări și multe altele. Ți place tipul ăsta de activități?

— Da, le ador. Și ție?

— Nu le-am încercat foarte mult, dar putem încerca împreună.

— Cu siguranță! Eu le am în program de când am știut că vin.

— Acum ne apropiem de zona unde te poți juca în nisip. Este foarte tipic ca oamenii să construiască castele. Uite!

Ne-am oprit un moment să vedem cum un grup de tineri termina de construit un templu de nisip de o dimensiune foarte mare. Avea aproape doi metri înălțime și patru metri lățime. Nici unul dintre noi a recunoscut clădirea, dar Sumalee mi-a spus că stilul era foarte similar cu templele din Angkor din Cambodgia. Mulți oameni făceau fotografii. Sumalee mi-a spus că o altă activitate tipică în parc erau fotografiile. Un alt lucru care abunda erau oamenii care alergau. Era ca Parcul Retiro din Madrid, dar aproape de două ori mai mare, cu mare și mai multe posibilități. Da, foarte organizat cu fiecare activitate în locul ei. Chiar prea artificial. Ne-am întors la biciclete și am continuat. Am trecut pe lângă o clădire cu logo-ul Burger King. Asta mi-

a provocat un zâmbet ironic. Pe cât de departe unul crede că e de mediul lui își dă seama că presupusa „civilizație“ a ajuns înainte.

— Sumalee, ce e asta? Camping?

— Da, sunt câteva zone pentru camping. De asemenea, se pot rezerva online ... a spus râzând.

— Nu mă îndoiesc, am spus, gândindu-mă cât de mult îmi plăcea sunetul râsului ei.

Am pedalat pentru câteva ore, acoperind cei cincisprezece kilometri de coastă oprindu-ne din când în când să-mi explice ceva, să ne odihnim sau oprindu-ne la un chioșc să bem ceva. Unul dintre ele vindea stridii cu un dolar, așa că am mâncat câteva fiecare. De băut, sfătuit de Sumalee, am comandat bere Tiger, care avea un tigru drept logo și era locală, de culoare aurie. Era ușoară și mi-a plăcut. Am închinat pentru multe zile ca asta.

Am văzut oameni pescuind pe docuri, familii, cupluri, prieteni la grătar, plaje lungi, cu lățimi care variau de la zece metri la doar câțiva palmieri și alți copaci, deși erau o mulțime de sticle de plastic împrăștiate, iar marea era mereu plină de cargouri mari. De asemenea parcul avea un patinoar cu obstacole, zone cu echipament de gimnastică, terenuri de volei, bănci acoperite pentru odihnă, drumuri înguste de pietre mari și plate pe unde se putea doar merge ... și multe hărți pentru a te putea orienta. Posibilitățile erau uimitoare, deși întreținerea și curățenia nu atât de bune cum mă așteptam. Sumalee mi-a spus că înainte fusese mai curat și că decăzuse în ultimul timp. M-a amuzant un semn care interzicea îndreptarea de lasere spre avioane. Avioanele treceau foarte jos, deoarece aeroportul Changi era aproape. O altă plângere era că locul era supraaglomerat, cu toate că ar trebui să țin cont de faptul că era duminică, zi cu număr maxim de persoane. În teorie, restul zilelor era mult mai liniștit.

Când am obosit, ne-am oprit la o zonă de plajă, unde nu era nimeni. Era târziu și oamenii plecau acasă. A doua zi era luni și trebuiau să lucreze. Ne-am descălțat și ne-am apropiat de țărm. Ne-am oprit unde valurile ne mângâiau ocazional picioare.

— Apa din această zonă tinde să fie murdară, nu este recomandabil să faci baie, deși am văzut oameni în apă -a spus Sumalee. În orice caz, nu se permite înotul departe de țărm.

— Murdară? Este ceva murdar în Singapore? Asta este o noutate. Deși plaja ar trebui curățată.

— Da. Este din cauza navelor pe care le vedem acolo. Chiar și așa, uneori, vin aici, mă așez și mă pierd uitându-mă în albastrul mării. Știu că de cealaltă parte este țara mea, casa mea, mama mea.

M-am uitat la Sumalee. Pentru o clipă, a devenit melancolică și părea gata să plângă. Mi-am pus brațul peste umărul ei și am tras-o ușor spre mine.

— Trebuie să-ți fie greu să fii atât de mult timp departe de ea mai ales că știi că are nevoie de tine. Trebuie să te gândești că totul este pentru ea și că odată plătită datoria, vei putea fi împreună cu ea pentru totdeauna și că ai fost tu cea care a salvat-o.

— Da, când voi plăti datoria –a spus oftând. Chiar dacă asta înseamnă să iau decizii care nu îmi plac.

— Ce decizii?

— Ah! Nimic, nimic. Lucrurile mele.

Am rămas așa un timp îmbrățișați fără să spunem nimic. Aproape de noi se vedea un catamaran și câteva caiacuri galbene care se închiriază. Mai departe se vedeau vapoare de cargo, toate mari sau foarte mari. Presupun că deșeurile lor în apă sau pierderile de benzină erau de ajuns să murdărească apa oricât de mult ar îngriji și curăța.

Lumina soarelui începea să dispară. Începea să se întunece. Conform calendarului parcului era iluminat doar între 7:00 și 19:00. Curând era întuneric și trebuia să ne întoarcem, pentru că nu voiam să mergem cu bicicletele fără lumină.

Sumalee s-a apropiat de mine și i-am simțit capul atingându-mi corpul. Mi-am luat inima în dinți și i-am căutat mâna cu a mea. Nu mi-a luat mult timp să o găsesc și i-am strâns-o. Ea a reciprocato. Nu importa plaja murdară, apa murdară sau navele care stricau panorama. Cerul portocaliu, tăcerea din jurul nostru ruptă doar de cântecul păsărilor și mâna ei strângând-o pe a mea, era paradisul.

M-am întors spre ea nervos și cu cealaltă mână i-am luat ușor bărbia și i-am ridicat capul, astfel încât ochii noștri erau la doar câțiva centimetri. Se uita la mine serioasă, cu intensitate, cu anticipație. Mi-am înclinat capul și mi-am pus buzele pe ale ei. Ea le-a despărțit puțin și i-am luat buza de jos între ale mele. Am ținut-o o secundă și am savurat-o apoi m-am tras încet, încet, lăsând-o să scape. Pentru o clipă am crezut că Sumalee se va arunca să-mi dea încă un sărut, dar dintr-o dată fața ei s-a schimbat.

— Trebuie ... Trebuie să plecăm —a spus cu vocea tremurând.

— Presupun, deși nu pentru că vreau să mă mișc de aici. Aș vrea ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

Sumalee nu a răspuns. S-a întors și m-a tras de mâna să o urmez. Ne-am suit pe biciclete și ne-am întors la intrare cât de repede am putut. Cu toate astea, ultimele câteva minute le-am făcut aproape în întuneric.

Am dat bicicletele înapoi și am mers de mână la stația de autobuz fără să spunem vreun cuvânt. Trebuia să luăm autobuze diferite. Primul care a sosit a fost al ei. Când am ajuns în stație mi-a dat un sărut moale pe obraz, mi-a mângâiat fața cu un indiciu de tristețe în ochi și s-a suit. Pe scară s-a întors și mi-a spus:

— Vorbim. Ai grijă de tine.

— Și tu, Sumalee. Ești bine?

S-a întors fără să răspundă și și-a căutau un loc. M-am uitat la autobuzul ei, cu un sentiment ciudat. Un amestec de euforie cauzat de sărut și de confuzie cauzat de atitudinea sa ulterioară. Nu înțelegeam. Nu a respins sărutul, chiar l-a întors, dar ceva a oprit-o după, nu s-a mai uitat la mine și a căzut pe

gânduri, aproape tulburată aş putea spune. Cu toate acestea, a spus că vorbim. Cum să interpretez toate astea? Poate că nu a vrut să mă sărute, pentru că nu simţea ce simţeam eu, dar nu a fost în stare să spună nu, poate că sărutul i-a amintit de un iubit pierdut din trecut ... Poate că în cultura ei era greşit să te săruţi atât de curând. N-aveam nici o idee.

Va trebui să aflu, trebuia să ştiu. Acum nu puteam decât să mă gândesc la cum va fi data viitoare când ne vom vedea: Sumalee cea veselă şi mereu zâmbitoare sau cea demoralizată şi abătută care şi-a luat rămas bun.

Nu puteam aştepta să aflu răspunsul.

Tailanda 14

Eram așezat în curte uitându-mă la antrenamentul de Muay Thai. Mă gândeam că cea mai rea parte a închisorii era plictiseala. Atât de multe ore fără nimic de făcut, fără nimeni cu care să vorbesc, când am fost abordat de un om mare, chel, cu o privire tulburată pe care îl văzusem uneori pe acolo. Avea o cicatrice lungă urât vindecată de la ochiul stâng până la mijlocul capului. Nu se băga prea mult în seamă cu ceilalți prizonieri și nimeni nu părea să vrea să se apropie prea mult de el. Părea destul de bolnav la cap. S-a oprit în fața mea balansându-se dintr-o parte în alta și s-a uitat la mine fix cu ochii mari, fără să clipească. Nu știam ce să cred. Dacă, de asemenea, mă va lovi sau îl amuza să mă privească. În orice caz, te speria. După câteva secunde de tensiune mi-a vorbit cu un accent australian puternic.

— Ce le-ai făcut?

— Cum?

— Da, ce le-ai făcut afurisiților de galbeni de te tratează așa? —a întrebat din nou, dând din cap spre grupul de abuzatori care vorbeau la celălalt capăt al curții.

— Nimic din câte știu eu. N-am făcut nimic la nimeni din închisoare. Cum nu sunt frați ai nemernicei care m-a băgat aici ...

— Atunci este ciudat că te urmăresc așa cum o fac, nu?

— Asta cred și eu, dar ce pot face?

— Nimic, presupun.

— Nu mă deranjează că vorbești cu mine, din contră, apreciez, dar nu ți-e frică că se vor lua de tine pentru că vorbești cu mine? Nimeni nu vrea să mi se apropie din cauza asta.

— De mine? Nu cred. De când am intrat aici, am jucat rolul unui nebun periculos capabil de orice, și de atunci, nimeni nu se pune cu mine. Și sunt mulți ani deja.

— Și cum ai făcut? —am întrebat, deși în realitate mă gândeam că nu îi era dificil să se dea drept un nebun periculos. Mie mi se părea unul. Mi-ar fi folosit așa ceva.

— În prima zi când un galben nenorocit s-a pus în fața mea încrezut am țipat ca un nebun și m-am repezit asupra lui, lovindu-l, mușcându-l trăgându-l de păr ... Ca și posedat. Aproape l-am omorât. În acea bătaie mi-au făcut cicatricea când prietenii lui au intervenit să-l apere. El a ieșit mai rău, te asigur —a afirmat cu ochi sadici și zâmbind. Am petrecut un timp izolat, dar când am ieșit, datorită feței mele neprietenoase și faimei generate de acea bătaie nimeni nu m-a mai deranjat vreodată. Din când în când fac ceva sau mârâi la cineva ca să nu uite că sunt capabil de orice și așa este. Dacă mă văd cu tine vor crede că este o altă excentricitate a farangului trăsnet. Apropo, numele meu este James, a spus întinzându-mi mâna.

— David, încântat, am răspuns dându-i mâna. Ce înseamnă farang?

— Este cum ne spun nouă occidentalilor localnicii proști. Nu știu dacă înseamnă străin, alb sau demon; dar nici nu-mi pasă. Și un alt lucru, nu te amăgi, doar pentru că vorbesc cu tine nu înseamnă că voi face ceva să te ajut când te atacă. Una e că îmi place să îi atac un pic și cu totul altceva că mă voi risca cu niște chinezi pentru tine, nu îmi pasă de tine nici un rahat.

Era clar că noul meu prieten nu avea mare stimă pentru tailandezi, ca să nu spun că părea destul de rasist, dar nu era ca și cum aveam de unde să aleg. Era prima persoană care îndrăznea să se relaționeze cu mine de când intrasem. Într-o situație normală i-aș fi întors spatele după ce i-aș fi spus ce cred despre rasiști, dar nu eram într-o situație normală. Din contră, eram chiar la polul opus. Și nu eram complet în dezacord că unii tailandezi meritau să moară. Cel puțin una.

Am discutat banalități un timp. A râs un pic de prizonierii care se antrenau, țipând ca și când erau în finala campionatului mondial și își pariase toți banii pe luptă. Unii se opreau să vadă cine țipa așa, dar când vedeau că era

el, continuau. Mie nu îmi plăcea în mod deosebit atenția așa că îmi puneam capul între picioare ca să nu mă recunoască.

De asemenea, a petrecut câteva minute blestemând numărul de negri din închisoare. Mi-a spus că aproape toți erau nigerieni și toți pentru probleme de droguri. Traficul de droguri cu Nigeria era o piață mare. Chiar și așa, liderul lor nu era nigerian, asta era cert, dar nimeni nu părea să-i cunoască originea. Era, de asemenea, negru, mare și puternic, cu o cicatrice curioasă în formă de semilună pe față și toți păreau să-l teamă. Chiar și James. Aparent, era un mercenar african, un copil de război forțat să lupte și să ucidă de foarte tânăr și nu glumea. Părea foarte liniștit, dar când era necesar, era foarte violent și nu părea să-i fie frică de nimeni și de nimic. Se zvoneau multe despre el, cu toate că nimeni nu știa care era de fapt adevărul: că fusese forțat să-și ucidă fratele când l-au înrolat cu forța într-un grup armat la doar unsprezece ani, doi ani mai târziu a ucis șeful care i-a ordonat să-și omoare fratele și l-au numit cap, că era un ucigaș plătit, că a fost un susținător al sclaviei în războiul din Congo, că mânca inima victimelor sale, că violase sute de bărbați și femei, inclusiv copiii, că îi plăcea să ucidă cu propriile-i mâini, că o dată a ars un oraș întreg de viu doar pentru că nu i-au spus unde se ascundea o persoană pe care o căuta, că traficase cu tot felul de produse ilegale ... atâtea atrocități ... și văzându-l nici una nu mi se părea neplauzibilă. Era într-adevăr înfricoșător. Foarte. Din fericire, mă ignora complet.

Când James a obosit să-i vorbească de rău pe toți, s-a ridicat și a plecat cum a venit, fără să spună nimic. M-am uitat la el îndepărtându-se, parțial ușurat că am putut să vorbesc cu cineva după atât de mult timp.

În situația mea eram mulțumit și cu atât.

Singapore 7

Când am ajuns acasă Josele și Damaso m-au atacat cu întrebări despre întâlnire. Ne-am așezat în sufragerie și le-a spus ce am făcut, unde am fost și, mai presus de toate, ce s-a întâmplat la sfârșit pe plajă. Ambii au căzut pe gânduri un moment. Josele a fost primul care a vorbit.

— Sigur este o paranoia a ta. Doar vrea să ia lucrurile mai încet.

— Nu știu, Josele. Nu ai fost acolo. A fost altceva. Părea că vom continua să ne sărutăm și dintr-o dată ceva i-a trecut prin cap și s-a tras înapoi. Sunt sigur că voia, dar nu îmi pot da seama ce a oprit-o. Poate că are o boală contagioasă, nu știu ce să cred.

— E, da! Cu siguranță este ceva mult mai simplu de atât. Lucrurile tind să fie mai simple decât ni le imaginăm, noi suntem cei care le complicăm. Sigur e ceea ce spui despre obiceiurile din țara ei sau ceva de genul ăsta.

— Sunt de acord cu Josele, spuse Damaso. Întâlnește-te cu ea săptămână asta și vei vedea că totul va merge bine.

— Sper să ai dreptate. O cunosc doar de două zile, dar fata asta are ceva special care mă înnebunește.

— Cred că te îndrăgostești, spuse Josele.

— E, da! Cum să mă îndrăgostesc, dacă am cunoscut-o ieri? Tot ceea ce căutam era o fată cu care să mă distrez.

— Bine, îmi spui tu, spuse Josele. Prima noapte nimic, ieri un sărut și astăzi îți explodează capul ... Prietene, ai o problemă.

— Da, eu știu ce e, șopti Damaso sarcastic. Am văzut ieri când ne-ai prezentat-o ... Ești convingător, a spus explodând în râs.

— Ce idiot ești!

Toți trei am râs cu poftă. Îmi prindeau bine niște glume. Era adevărat că era o fată frumoasă, cu un corp uimitor. Era clar că a fost primul lucru pe care l-am observat când am văzut-o la bar. Dar, vorbind cu ea sâmbătă în timpul petrecerii, am început să realizez că era cu siguranță și mai frumoasă pe dinăuntru decât pe afară și mi-ar beneficia mult. Mă auzeam vorbind și râdeam gândindu-mă că nu era posibil să mă îndrăgostesc în doar două zile. Poate că se datora stării de spirit scăzută cu care venisem din Spania datorită despărțirii anterioare. Damaso apoi m-a surprins cu povestea unei fete din Singapore, cu care se combinase Josele.

— Și, te vei vedea din nou cu ea? Am întrebat.

— Cu ea? Nu numai că nu am telefonul ei, nici măcar nu îi știu numele. Cu numele lor atât de ciudate ... Josele nu se putea opri din râs.

Am râs cu toții cu poftă. Josele era un Casanova incurabil. Damaso nu rata o șansă bună dacă apărea, dar îl atrăgeau mai mult petrecerile, orice sport pe care putea paria, bronzatul și golful.

M-am dus la culcare devreme, deoarece a doua zi era luni și trebuia să lucrez, dar nu am putut dormi toată noaptea. M-am tot răsucit în pat uitându-mă la telefon să văd dacă mi-a scris sau întrebându-mă dacă ar trebui să-i scriu eu. Nu i-am scris pentru că nu voiam să o copleșesc, dar dorința nu îmi lipsea.

Când a sosit ora să mă trezesc, de abia dormisem câteva ore pe bucățele. De fiecare dată când mă trezeam, mă uitam imediat la telefon să văd dacă am un mesaj de la ea. Am încercat să mă conving că nu era nimic rău, dar nu puteam. Ne-am dus la birou și am luat micul dejun în cantină cu Diego, Tere, Jerome și o fată foarte timidă din Pekin numită Aileen Meng. De când am aflat că Diego și Tere erau împreună nu i-am putut vedea la fel ca înainte. Acum, totul mi se păreau gesturi de complicitate între ei. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc când îi vedeam împreună. Îi invidiam, poate.

Jerome și Diego păreau a spune o poveste foarte amuzantă după cum râdeau cu toții despre fața pe care a făcut-o un turist american când a fost amendat cu o mie de dolari pentru că mergea mestecând gumă. Guma era interzisă în Singapore. A încercat să convingă poliția despre excepții numind libertățile

individuale și multe idei din filme decât realitatea din Singapore. Mă forțam să zâmbesc când vedeam că ceilalți o făceau, dar eram prea distras. În final, am decis că era un moment bun să vorbesc cu Sumalee. M-am îndepărtat un pic și i-am scris un mesaj la care a răspuns aproape imediat.

— Bună dimineața.

— Bună!

— Pot să te sun?

— Da, desigur.

Am ieșit din restaurant și am sunat-o mergând pe holuri.

— Ce faci?

— Bine și tu?

— Sunt foarte obosit, nu am putut dormi prea mult.

— Și...De ce?

— Gândindu-mă la ziua de ieri.

— A fost frumos, nu?

— Da, a fost minunat, dar m-ai lăsat un pic nedumerit.

— Cum așa?

A venit momentul adevărului. Motto-ul meu, în aceste situații era sinceritatea te duce unde trebuie să fii sau unde vei fi, așadar cu cât mai devreme cu atât mai bine. Cu toate consecințele.

— Nu știu, mi-a plăcut să te sărut, mi-o doream foarte mult, dar apoi am avut senzația că ceva te-a oprit. Poate că m-am grăbit și nu trebuia să o fac atât de curând. Ne cunoaștem de doar două zile ...

— Nu, nu, nu. Mi-a plăcut.

— Atunci de ce fața lungă?

— Nimic ... Eram obosită și era târziu să ieșim din parc pe lumină. Atâta tot.

— Ești sigură? Sumalee nu doresc să te forțez. Putem merge în ritmul pe care îl vrei, dar trebuie să fi sinceră. Urăsc minciunile, la bine și la rău.

Pentru o clipă, nu a spus nimic. Așteptarea mă înnebunea.

— Sumalee?

— Da, da. Serios că nu a fost nimic. Mi-a plăcut sărutul. A fost o zi foarte distractivă, cu un final foarte special.

— Și mie mi-a plăcut foarte mult. Totul, vreau să zic. Nu doar sărutul. Piața, mâncarea nemaipomenită la restaurantul prietenei tale Kai-Mook și plimbarea cu bicicleta prin parc ... și, desigur, sărutul. Asta a fost partea cea mai bună. Vrei să ne vedem din nou?

— Bineînțeles! Spuse cu vocea ei jovială care îmi plăcea atât de mult, dar nu pot până miercuri. Am mult de lucru.

— Până miercuri!... Bine, bine. Voi încerca să rezist până atunci. Dacă vrei te invit la cină.

— Sună foarte bine. Unde?

— Îți spun mâine sau miercuri de dimineață. Trebuie să găsesc un loc bun la înălțimea restaurantului prietenei tale.

— Bine, vorbim. Plec că intră clienți în agenție. Un sărut.

— Și unul pentru tine.

Am auzit sunetul sărutul prin telefon. Cu toate că a fost virtual m-a umplut de bucurie. Nu eram sigur ce să înțeleg din conversație, deoarece la început a părut rezervată și precaută, dar apoi a revenit la Sumalee cea drăgălașă.

Până la urmă unul crede ceea ce vrea. Am pus telefonul în buzunar și m-am întors cu un zâmbet de la o ureche la alta gândindu-mă să treacă timpul cât mai repede posibil să o pot vedea miercuri. Când le-am spus colegilor ce am vorbit, imediat m-au felicitat că nu se întâmpla nimic rău și Josele a preluat sarcina de a găsi un restaurant deosebit unde să o pot duce.

Ziua a zburat. Simțeam că plutesc pe un nor. De fiecare dată când închideam ochii re trăiam sărutul amintindu-mi de atingerea buzelor ei moi. Mi se făcea pielea de găină doar gândindu-mă la asta.

Jerome, Damaso și alți colegi ieșeau la un pahar după servici. Cum nu aveam nimic altceva de făcut m-am dus cu ei. Ne-am dus la un pub care arăta ca oricare de la un colț de stradă din Londra, cu diferența că jumătate din clientelă era de origine asiatică. Și că alcoolul era foarte scump. Mulți oameni beau pe stradă pentru că era legal, mai ales pe podurile care uneau zona de Clark Quay, zona turistică, sau mergeau la un hawker de unde cumpărau cutii de bere Tiger. Apoi, mergeau la cluburi cu alcoolul deja în corp, așa cum făceam eu în Madrid când eram tânăr. În cazul nostru pentru că aveam casa plătită, banii nu erau o problemă.

Imediat am organizat un campionat de biliard și darts, care m-a menținut distrat până când am plecat acasă. Acolo am ciugulit un pic din frigider și m-am dus la culcare. Cum nu dormisem cu o noapte înainte și cu atâta petrecere, corpul mi se prăbușea. Înainte de a intra în pat i-am scris lui Sumalee să îi urez noapte bună. Mi-a trimis un desen al unei fete orientale care trimitea un sărut, care mi-a provocat euforie și căldură în interior și i-am trimis unul la rândul meu. Noaptea aceea am dormit ca un copil.

A doua zi m-am trezit plin de energie. Ne-am dus spre servici, dar eu am coborât din autobuz cu câteva stații înainte. Aveam chef să mă mișc un pic. Aveam nevoie de asta. În plus, așa puteam să văd un pic mai mult din oraș. Strada era plină de occidentali care mergeau la servici. Nu era surprinzător având în vedere că 40% din populația din Singapore era formată din expatriați.

Am petrecut ziua lucrând fără să mă opresc și trăgând cu energia mea pe săracul Jerome, care nu se culcase la fel de devreme și pe deasupra era mahmur. Când am terminat eram încă hiperactiv, dar nu am convins pe nimeni să facem ceva interesant, cu excepția lui Damaso să jucăm tenis, așa că ne-am dus acasă și mai bine de o oră am alergat pe teren. Damaso m-a bătut, dar nu-mi păsa. Tot ce aveam nevoie era să-mi consum energia. El în schimb mi-a amintit-o câteva zile, regretând că nu a pariat.

Un coleg american, Sam, mi-a recomandat un loc care mi s-a părut minunat pentru întâlnirea cu Sumalee a doua zi. Cum am rezolvat problema locului nu mai aveam nimic de făcut, așa că am sunat-o pe mama, fără să-i spun nimic de Sumalee, ca să nu înceapă cu o fantezie de nuntă de film și mulți nepoți, și am petrecut restul seri jucând Texas hold'em noi și Shen, un vecin singaporean de origine chineză. Mi-am luat revanșa pentru înfrângerea la tenis și am făcut o parte din banii pentru cina de a doua zi. Lui Damaso nu i-a căzut prea bine, era foarte competitiv. Nu înceta să spună că de câteva săptămâni avea ghinion, deși nu înțelegeam despre ce vorbea, deoarece era prima noastră partidă. Dar, a plătit ce datora.

Am vrut să o aud pe Sumalee înainte de culcare, așa că am sunat-o.

— Bună, Sumalee.

— Bună, Davichu!

De unde știi de Davichu? Asta nu vine în cărți.

— Ce, crezi că nu pot investiga și singură? I-am spus de tine colegei mele portugheze, care vorbește spaniolă și a trăit mulți ani în Spania.

— Oh, da? Și ce altceva ți-a spus?

— Lucruri despre spanioli. Îți spun când ne întâlnim. M-a învățat, de asemenea, cum să spun salut în spaniolă: houlă.

— Pe aproape, pe aproape am spus zâmbind. Spune-i să-ți corecteze pronunția și să vedem dacă mâine o spui bine.

— Știi unde mă duci?

— Da, nu știu dacă ai fost acolo, dar am găsit un loc original și îmi amintește de țara mea.

— Unde?

— E surpriză, sau cel puțin așa sper. Mâine vei afla.

— Nu mă lăsa așa! Dă-mi un indiciu cel puțin ...

— Bine. Va trebui să-ți câștigi mâncarea.

— Ce?

— Ăsta e indiciul frumușica. Dacă e prea ușor îmi strici surpriza.

— Bine, bine. Unde ne vedem?

— Ce zici de 19:30, la stația de metrou Seng Kang?

— Atât de la nord? Curiozitatea mă omoară, dar voi rezista până mâine. Sună foarte bine! Vin direct de la servicii.

— Și eu. Ne vedem mâine atunci. Un sărut mare.

— Un sărut David.

Vise dulci Sumalee, am gândit în timp ce am închis telefonul. Vise plăcute.

Singapore 8

M-am trezit în al nouălea cer. Debordam energie. Era ziua în care o voi vedea din nou pe Sumalee. Mi-a fost greu să mă concentrez la servicii și timpul a trecut încet. Foarte încet.

În sfârșit, a venit timpul să plec. M-am dus direct la metrou. Platformele aveau panouri de sticlă care împiedicau căderea pe șine. Trenul se oprea, astfel încât ușile vagoanelor se potriveau cu ușile panourilor. Am presupus că trebuie să fi avut multe cazuri de suicid la metrou sau aglomerație mare la orele de vârf, ceea ce putea pune oamenii în pericol. Am ajuns cu cinci minute înainte de șapte și jumătate. Sumalee nu sosise încă.

Sumalee a ajuns la scurt timp, dar eu am văzut-o primul și am putut-o observa de la distanță. Purta o rochie fără bretele de culoare albă, care îi ajungea la genunchi, cu o curea neagră cu catarama aurie. Până acum, nu îmi dădusem seama că mergea foarte amuzant, cu pași foarte mici, dar foarte rapid. Când m-a localizat a alergat și mi-a dat o îmbrățișare mare, care m-a făcut să mă simt în al nouălea cer. Purta din nou parfumul care mă făcea să-mi amintesc primul nostru sărut. Iasomie.

— *Salut, spuse în spaniolă cu o pronunție perfectă.*

— Văd că ai exersat cu colega ta.

— Cum am spus-o?

— Ca o nativă.

— Și, nu merit un premiu pentru asta?

M-am uitat la ea încruntat. Femeia asta știa cum să mă facă nervos. O mie de idei mi-au trecut prin minte într-o clipă, dar în final i-am dat un sărut scurt.

— Va trebui să învăț mai multe cuvinte în spaniolă pentru a mai primi premii ... Și mai bune, a remarcat zâmbind în timp ce m-a luat de mână.

— Deci, unde mă duci?

— Uite, vine autobuzul locului unde mergem, să ia oamenii care doresc să meargă.

Un autobuz de Marina Country Club, unde era restaurantul era în fața noastră. Pe drum m-am gândit cât de mult mă tulbura Sumalee. Cu câteva zile în urmă se trăgea pentru că am sărutat-o și astăzi avea o atitudine total diferită. Nu mai înțelegeam nimic.

Ne-am dat jos la intrarea clubului, care arăta ca un club tipic din filmele americane, cu terenuri de golf mari, pline de bărbați cu trabucuri și elitiști. Dar înăuntru era diferit, cu familii și mult mai simplu.

Ținându-ne de mână am dus-o la restaurant.

— Un restaurant unde se pescuiesc creveți! Sumalee strigă.

— Îl ști?

— Știu că sunt mai multe în Singapore, dar n-am fost la nici unul. O să-l țin minte pentru când fac pe ghida de turiști în oraș.

— Mi l-a recomandat un coleg de muncă. Mi s-a părut distractiv să ne așezăm la marginea piscinei cu undița, încercând să prindem proprii noștri creveți și apoi să-i mâncăm.

— Îmi place! Dintotdeauna am vrut să-l încerc, dar niciodată nu am găsit timp ... Sau compania corespunzătoare.

— Cred că se numesc creveți cu cap gigant, deși mie mi se par mai mult homari după mărime.

— Și acum ce trebuie să facem?

Am închiriat două undițe pentru o oră. De asemenea, ne dau un coș de plastic, pentru a pune ce prindem. Când terminăm ora, dacă ni se pare că avem suficient, îi dăm, se cântăresc ca să știe cât avem de plătit, îi pun pe grătar și putem mânca la oricare dintre mesele din zonă.

— Perfect! Să vedem dacă am noroc și prind unul.

Întâi, un instructor a dat tuturor celor care au vrut să asculte o scurtă explicație cu privire la modul de utilizare a undițelor și cum să scoatem creveții din cârlig. Apoi ne-a pus pe fiecare într-un loc. Era o piscină de aproximativ cinci metri lățime și cincisprezece lungime, marginile arătau ca un bar și avea scaune în jur dacă voiai să te așezi în timp ce așteptai să muște creveții. Sumalee și eu ne-am așezat în mijlocul unei laterale și am vorbit în timp ce așteptam un crevet să muște momeala.

— Eu ți-am spus unde locuiesc și cu cine, dar tu nu mi-ai spus încă nimic. Nu vrei să știi?

— Nu, prostuțule. Locuiesc pe Sims Drive. Este un studio foarte mic într-o clădire veche HDB. Are doar treisprezece metri pătrați.

— Treisprezece metri pătrați! Dacă a mea are mai mult de o sută ... Casa ta este cât sufrageria mea.

— Da, dar ți-l plătește compania. Așa este foarte ușor. Locuințele sunt foarte scumpe aici. Am nevoie de ceva central și bine conectat să nu pierd prea mult timp călătorind, dar nu-mi pot permite să plătesc mult. Trebuie să trimit bani acasă pentru mama mea.

— Cât plătești?

— Două sute șaiszeci de dolari pe lună eu și tot atât colega mea de cameră. Mai mult de cinci sute împreună.

— Sunteți două?

— Da, proprietarul îl închiria cu două paturi în cameră. Sunt atât de apropiate, că arată ca un pat mare. Aș fi putut să închiriez singură, dar ar fi

trebui să plătesc dublu. Are dormitorul, o baie și o bucătărie mică care are rol și de sufragerie.

— Și ce înseamnă HDB?

— 80% din casele de aici sunt HDB, clădiri construite de guvern și cedate pentru nouăzeci și nouă de ani. În final, va fi din nou a guvernului.

— În țara mea le numim locuințe sociale, dar rămân în proprietatea oamenilor pentru totdeauna.

— De obicei sunt mai bune cartierele de apartamente. Oamenii au mai mulți bani și serviciile sunt mai bune.

— Și ratele de închiriere?

— Sunt multe variante, dar de la două mii de dolari pe un HDB complet într-o zonă acceptabilă până la douăzeci și patru de mii de dolari în unele apartamente. Casele și casele cu magazine au prețuri exorbitante.

— *Case cu magazin am văzut multe cu Josele și Damaso în mica India.*

— Da, este o zonă tipică, cu mai multe străzi cu astfel de case.

— Ceea ce îmi e clar după explicația ta este că trebuie să fiu recunoscător companiei pentru casa pe care ne-o dă. Trebuie să-i coste o avere. Acum apreciez mai mult condițiile companiei de lucru aici. Și nu te-ai gândit să lucrezi în domeniul imobiliar? Văd că îl cunoști bine.

— Ai un ochi bun.

— Am lucrat pentru un timp până când am găsit serviciul cu agenția de turism. De aceea știu atâtea.

— Și ce altceva ai lucrat aici?

— Nimic mai mult. Primele două săptămâni am făcut curățenie în zonele comune ale unui grup de clădiri, dar aici găsești servicii ușor dacă ai studii.

— Da, așa îmi spune toată lumea.

— Și colega ta de cameră? Spune-mi ceva despre ea.

— Este de asemenea tailandeză. Se numește Bongkot și am cunoscut-o când lucram în domeniul imobiliar. Voia un loc similar cu ceea ce voiam eu și am căutat ceva împreună. Este contabilă. Nu vreau să crezi că așa îmi doresc să trăiesc. De fapt, să trăiești în Singapore câștigând mai puțin de două mii de dolari pe lună este dificil, dar în țara noastră ar fi și mai rău.

— Îmi dau seama că nu fac decât să îți pun întrebări. Ca un polițist. Întreabă-mă ceva. Ce vrei tu.

— Ce vreau? Ești sigur?

— Da, ce vrei tu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu fosta ta prietenă.

— Nu ratezi ocazia. Întrebare grea.

— Mi-ai spus ce vreau ... A spus bosumflându-se.

— Da, da. Am spus-o și mă țin de cuvânt. Să vedem... Ne-am cunoscut în facultate. La început eram doar prieteni din același grup, dar, treptat, ne-am simțit atrași unul de celălalt și am sfârșit împreună. După șase ani am început să vorbim să locuim împreună. Eu deja lucram în această companie și ea, de asemenea, avea serviciul ei. La început a părut foarte încântată de idee, dar încetul cu încetul i-a scăzut entuziasmul și mereu sfârșea prin a găsi scuze să amâne sau să nu vorbim de tema asta. Îi arătam anunțuri de case, dar nu îi plăcea niciuna. Era în van. A început să se îndepărteze de mine. Am crezut că era pentru că o pisălogeam să ne mutăm împreună și i-am spus că putem aștepta să facem pasul. Asta nu a rezolvat nimic. Se purta din ce în ce mai ciudat până când Rafa, un prieten mi-a spus că mă înșela cu Pablo, un alt presupus prieten. La început nu am vrut să cred, dar Rafa este unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi am și nu avea nici un motiv să mă mintă. Am început să mă gândesc la asta și Pablo nu se schimbase în ultimul timp. Ori nu era implicat cu Cristina ori era cel mai bun mincinos și

trădător nenorocit. În cele din urmă, s-a dovedit a fi un fals fără morale. Am confruntat-o pe Cristina și am întrebat-o în mod direct și a recunoscut. De mai mult de un an îmi punea coarne cu Pablo. M-a lăsat fără cuvinte. Prietena mea de șapte ani mă înșela cu unul dintre cei mai buni prieteni! Cristina cel puțin în timp ce mă înșela avea remușcări și s-a îndepărtat de mine, dar Pablo nu se schimbese nici o iotă; se comporta cu o ușurință uimitoare. Asta era aproape și mai rău. Nu-i păsa de ce îmi făcea. Desigur, m-am despărțit de Cristina imediat. A părut chiar ușurată. Câteva luni mai târziu, mi s-a oferit să vin la Singapore și mi s-a părut o oportunitate unică de a lăsa totul în urmă și a începe din nou. Și aici am venit. Distrus în interior și dorind să-mi schimb viața.

Am tăcut, mi s-a închis gâtul și nu am mai putut scoate nici un cuvânt, și cu ochii triști mă uitam la plută în apă. O lacrimă s-a rostogolit pe obraz amintindu-mi acele momente grele. Sumalee mi-a luat fața între palme și mi-a întors capul spre ea.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te întristez, dar voiam să știu ce ți s-a întâmplat. Acum ești cu mine și istoria a rămas la mii de kilometri de aici. Ceea ce o să faci este să trăiești prezentul și să te bucuri de ceea ce avem. Este clar?

Înainte de a putea spune ceva m-a sărutat. Gura ei s-a unit cu a mea, mai întâi cu săruturi moi superficiale, apoi s-a deschis să-și amestece buzele cu ale mele, să le savureze. În cele din urmă, limba ei a pornit în căutarea limbii mele și pentru un timp au dansat un dans ciudat ca doi șerpi încolăciți. I-am luat capul în mâna dreaptă și degetele mi s-au cufundat în părul ei, mângâiate de delicatețea lui. I-am presat capul de al meu. Și-a înclinat capul într-o parte. I-am mușcat gura blând, dar ferm, făcând-o să simtă presiunea dinților mei pe buze, bucurându-mă de gustul lor. În cele din urmă ne-am despărțit încet, ca și cum ne era frică că vom pierde gura celuilalt pentru totdeauna. Am privit-o în ochi.

— Știi? Tatăl meu a dispărut când eram doar un copil de câțiva ani și nu am mai știut nimic de el. Dacă vrei îți spun întreaga poveste și apoi mă poți consola din nou.

— Nu fii rău! Spuse chicotind. Păstrează-o pentru o altă zi, când ai nevoie mai mult. Oricum, vorbești serios de tatăl tău?

— Da.

Se aplecă și mă îmbrățișă strâns. A trebuit să mă abțin să nu o rănesc cu cât de mult îmi doream să o iau în brațe și să nu-i mai dau drumul. Am petrecut restul timpului de pescuit râzând de orice ca și cum eram beți. Beți de fericire. Uitând de trecutul întunecat. Din când în când ne întorceam în același timp și ne sărutam, mai puțin pasional, mai puțin lung, dar mai intens. Plin de magia impetuoasă de a săruta un iubit cu pacea sufletească că întotdeauna îl vei avea lângă tine, dar cu electricitatea primelor dăți. Mici șocuri de plăcere care îmi făceau pielea de găină și îmi dădeau frisoane pe spate. În afară de faptul că mă excita foarte mult.

Când ni s-a terminat timpul, aveam în coș doi creveți mici prinși de mine și unul destul de mare prins de Sumalee. I i-am dat ospătarului și ne-am dus la o masă să bem o bere în timp ce așteptam să-i pună pe grătar. Tăcuți ne uitam unul la altul și râdeam ocazional fără nici un motiv. Sumalee avea obrajii rumeni ceea ce o făcea și mai frumoasă, dacă era posibil. Trăiam această nebunie de la începutul unei relații care pentru restul care ne vedeau era aproape o prostie.

Am mâncat creveții și nu am comandat nimic altceva. Plini de fericire, lipsiți de foame. Amândoi aveam stomacul închis. Am plătit și am plecat să ne plimbăm prin club. Era noapte. O noapte romantică cu o temperatură perfectă.

A doua zi lucram și trebuia să plecăm, dar adevărul este că nici unul dintre noi nu voia să rupă momentul. Lui Sumalee îi veni o idee. O puteam duce acasă în ricșă, care era un taxi de două locuri tras cu o bicicletă, în loc de un bărbat alergând, la fel ca ricșele din China, și așa puteam petrece mai mult timp împreună. Apoi, eu luam un taxi acasă. Scaunul era maro și a avea o marchiză pliabilă roșie. Conducătorul purta o uniformă cu tricou portocaliu aprins, presupun pentru a fi vizibil. A fost mult mai scump decât un taxi tradițional, dar așa fi plătit orice sumă să prelungesc ziua puțin și a meritat pentru că din ea, orașul se vedea diferit.

Am parcurs tot drumul de mână și Sumalee cu capul pe umărul meu în timp ce mâna cealaltă îmi mângâia brațul. Când am ajuns la clădirea unde locuia am putut vedea că nu era foarte frumoasă. Nici clădirea, nici zona. Îmi amintea de construcțiile megalitice din epoca sovietică, și monstruozițiile gri de ciment. Am plătit șoferul și ne-am dat jos din ricșă. Restul săptămânii era complicat să ne vedem, dar a rămas să ne vedem în weekend și să-mi arate orașul mai bine. Eram fericit cu orice plan care consta în a fi cu ea în plus eram încântat să văd partea turistică a Singaporelui.

Ne-am dat un ultim sărut de la revedere, mai moale, mai intim și ne-am topit într-o îmbrățișare lungă. Chiar înainte de a intra s-a întors și s-a uitat la mine și mi-a aruncat un sărut cu mâna. Nu am putut decât să suspin. Of ce femeie!

M-am întors și am căutat un taxi să mă întorc acasă. Mă aștepta o noapte albă lungă gândindu-mă la iubita meu. Sumalee a mea.

Singapore 9

Restul săptămânii a trecut destul de repede, pentru că am avut probleme la servicii și am fost ocupați până târziu, așa că am avut capul ocupat și nu m-am putut gândi mult la alte lucruri. Sumalee și eu ne-am scris mesaje constant și vorbeam seara despre cum ne-am petrecut ziua. Când le-am spus lui Josele și Damaso că plănuiam să petrec întregul weekend cu Sumalee au fost un pic supărați pentru că aveau și ei planuri cu mine, dar până la urmă, nu au putut nega faptul că planul meu cu Sumalee era mult mai bun decât orice altceva mi-ar fi putut oferi ei.

Au râs din nou de mine spunând că deși nu voiam să admit eram îndrăgostit. De data aceasta, nu le-am răspuns.

În cele din urmă, vineri, am plecat de la servicii gândindu-mă la ce Sumalee pregătise pentru sâmbătă și duminică. Mi-a spus la telefon că erau planuri perfecte de turiști, că meritam un weekend de turist tipic în Singapore. Cel mai ciudat lucru era că rămăsese să ne vedem la apartamentul meu. Mergeam la grădina botanică? Nu mă puteam gândi la altceva în cartierul meu. Voiam să o văd.

Într-adevăr. Când ne-am întâlnit sâmbătă devreme, mi-a dat un sărut și o palmă la fund și ne-am îndreptat spre grădină. Își făcuse două codițe care îi cădeau pe umeri și purta o panglică galbenă în păr, care se asorta cu rochia. Cuvântul care îmi venea în minte când mă uitam la ea era energie. În plus, părea să fie într-o stare de spirit bună.

— Mi-am făcut temele —spuse Sumalee.

— Și asta ce înseamnă?

— Că am studiat tot ceea vom vedea astăzi ca să-ți spun bine.

— Ce fată sânguincioasă! Vei face același efort în toate? Am întrebat în timp ce am sărutat-o.

— Vei avea plângeri ... Vedem ce o să crezi. Să intrăm în grădină. Este un parc de 150 de ani de șaizeci și trei de hectare care mai presus de toate, are vegetație de junglă.

— Junglă?

— Da, cu vremea care o avem este cel mai ușor de crescut. E ca mersul prin junglă, dar pe drumuri îngrijite, cu băi și restaurante.

— Îmi place jungla! Cartea mea de noptieră în copilărie a fost Robinson Crusoe. Mă imaginam pe insulă, înconjurat de junglă, încercând să supraviețuiesc și să-l înțeleg pe Vineri.

— Ei bine, o să vezi tot ce vrei, dar civilizat. Ca totul în Singapore.

Am ajuns la poartă și am intrat. Curând mi-am dat seama că era ca mersul prin junglă, dar într-un mod organizat, cu trasee marcate. Vegetația era luxuriantă în multe locuri. Parcul era plin de lagune, cascade, fântâni, sculpturi, locuri pentru concerte și grădini ca niște oaze în marea verde care forma un întreg. Mi-a plăcut grădina de evoluție, unde puteai vedea pas cu pas evoluția plantelor, cum s-au adaptat de-a lungul timpului și impactul pe care schimbările climatice le avea asupra lor. Avea și o zonă pentru copii cu un pod suspendat și activități adaptate. Avea de toate.

După ce am mers câteva ore pe jos am ajuns la steaua parcului.

— Aici este Grădina Națională de Orhidee -a spus Sumalee-, simbolul național al Singaporelui. E zona mea favorită. Este un centru de cercetare de orhidee cu mai mult de o mie de specii în grădina naturală și două mii de specii hibride pentru a crea noi tipuri, de diferite culori, petale mai frumoase ...

— Se vede că ai studiat! Ști tot.

Intrarea în această zonă costa cinci dolari, dar merita. Era uimitor cât de multe variații din aceeași floare puteau exista. Mai multe decât credeam posibil. Mergeai pe traseele marcate și la fiecare doi pași orhideele erau de culori, dimensiuni și chiar și forme diferite.

Erau mai stilizate, mai mari, monocolare, policrome, cu petale subțiri, cu petale groase, în aer liber, în sere, unele crescând de la sol, altele agățate, carnivore, faimoase precum Vanda Miss Joaquim, care a fost prima orhidee hibrid, în 1893, orhidee necunoscute și orhidee unice. O explozie de senzații într-un loc în care tăcerea era respectată și limitată la sunetul pașilor și a fluxului de apă în nenumăratele fântâni și cascade.

La un moment dat când ne-am așezat să ne odihnim într-un parc după atâtea ore de mers pe jos, în timp ce observam tot ce era în jurul meu, m-am gândit că aici, cu orhideele, pretindeau a fi dumnezei; amestecând, ghidând dezvoltarea, evoluția ... În cele din urmă, era ca viața noastră, ghidată de circumstanțe infinite care ne duceau dintr-o parte în alta sau ne determinau să luăm anumite decizii. Circumstanțe care, din fericire, mă aduseseră unde eram în acel moment. Cu Sumalee.

Era și un iaz cu lebede și de asemenea, broaște țestoase și peștișori aurii. Când am trecut pe lângă o hibridă de un mov intens, Sumalee a strigat:

— Uite ce frumoasă e!

— Poate suna ridicol, dar oricât de mult se dedică să creeze hibride nu se vor apropia niciodată de frumusețea ta.

— La câte femei le-ai spus asta ...

— Nici uneia te jur. Este prima dată când sunt într-o grădină de orhidee ... am spus râzând.

— Nu râde de mine, spuse Sumalee dându-mi o lovitură blândă pe umăr.

Era uimitor cât de bine ne înțelegeam într-un timp atât de scurt. Ultima orhidee pe care am văzut-o era floarea din care se extrăgea aroma de vanilie pentru mâncăruri.

— Mirosul ăsta îmi provoacă foame. Mâncăm? Am întrebat-o pe Sumalee.

— Bineînțeles! Aproape întotdeauna îmi e foame.

Am mers spre sudul parcului, lângă poarta Tanglin. Aici era un restaurant social, ceea ce însemna că o parte din venituri le donau pentru cauze filantropice precum ca toată lumea să aibă apă potabilă sau pentru mâncare pentru copii. Sumalee a mâncat o salată și caracatiță la grătar cu slănină și eu un hamburger de carne de porc prăjit lent pe grătar. A fost foarte bun! Gustul de grătar se simțea în carne. Mult mai bun decât hamburgerul japonez pe care îl mâncasem cu Diego. Când am terminat de mâncat, am luat un autobuz la gura de vărsare a râului Singapore. Sumalee mi-a spus că acolo pot admira simbolul Singaporelui. Eu am presupus că era ceva legat de orhidee.

Când am coborât din autobuz am mers spre o esplanadă nu prea mare, în apropiere de port, care se termina cu o scară care cobora la apă. În mijlocul scărilor, pe un pedestal, era celebrul simbol al orașului: Merlionul. Un leu cu corp de pește de zece metri, simbol al țării, uitându-se spre mare. Avea gura deschisă și din ea ieșea un jet de apă constant. La poalele statuii erau reprezentate valurile mării din piatră pictată albastru.

Ne-am așezat pe scări ținându-ne de mână și am vorbit despre tot felul de lucruri, cunoscându-ne mai bine, alternând privindu-ne și lăsând vederea să se piardă în mare. Am stat până a căzut noaptea, bucurându-ne de vederea uimitoare a mării și clădirile scăldate în culoarea roșiatică a soarelui. Odihnindu-ne picioarele de atâta mers. Era puțin răcoare așezați acolo și o îmbrățișam pe Sumalee după umăr, ghemuită lângă mine. Dacă aș fi putut opri soarele să fac amurgul veșnic nu aș fi ezitat. Părul ei avea alt miros decât cel de iasomie cu care eram obișnuit. Astăzi era mai dulce, dar nu mai puțin plăcut. I-l mângâiam cu mâna stângă încet, jucându-mă cu el, bucurându-mă de catifelarea lui. Mă surprindea cât de fin era, cât de fragil părea.

În cele din urmă am decis să tăiem magia momentului. Sumalee voia să se miște puțin să se încălzească, așa că am decis că era momentul potrivit pentru cină. Avea totul planificat. Făcuse deja rezervare la un restaurant din apropiere. Am traversat podul pe jos. Majoritatea oamenilor cu biciclete se dădeau jos pentru a trece podul.

— Nu-mi spune Sumalee că se dă amendă dacă trec podul pe bicicletă.

— Da, de cinci mii de dolari, a explicat zâmbind. Deși nu toți o respectă după cum poți vedea.

— Mi-am dat seama. Aici au amenzi pentru tot.

Pe cealaltă parte a podului era un restaurant de fructe de mare aproape de golf. Cel mai popular era crabul cu piper alb, rețeta originală de când se deschisese restaurantul. L-am însoțit cu moluște aburite umplute cu usturoi. Totul a fost delicios.

— Sumalee, când mă duci să mănânc ceva tipic tailandez?

— Ceva tipic? Mai bine gătesc eu. Gătesc excelent.

— Da? Și când va fi asta?

— Dacă vrei weekendul următor, sâmbătă. Tu cumperi ingredientele și eu gătesc. Dar, trebuie să o fac la tine acasă. În bucătăria mea nu am decât un cuptor. În plus, casa mea este foarte mică și nu încăpem. Dacă gătesc la tine acasă pot mânca, de asemenea și Josele și Damaso.

— Perfect. La mine acasă atunci, sâmbătă cu colegii mei.

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Da, ce vrei tu. Doar ști.

— Ce are mama ta?

Pentru o clipă fața ei s-a întunecat și s-a uitat în jos. Lacrimi îi umplură ochii.

— Iartă-mă, te rog las-o baltă. N-am vrut să-ți aduc aminte de lucruri neplăcute.

— Nu, nu. Nu îți face griji. Doar mi-ai amintit cât de mult mi-e dor de ea. Eu te-am întrebat despre ultima ta relație și mi-ai spus chiar și despre dispariția tatălui tău. Vreau să putem vorbi despre orice.

— Cum vrei tu, dar chiar nu e nevoie.

— Vreau să o fac, am nevoie doar de un moment. Nu am văzut-o de mult timp și îmi e foarte dor de ea ... Suntem foarte apropiate, ne iubim foarte mult și mă doare că nu o pot îmbrățișa, săruta, face să se simtă îngrijită acum când are nevoie. Aș face orice pentru ea, orice. O fac, de fapt.

Doar spunând asta a părut că și-a amintit de ceva și, pentru o clipă mi-a adus aminte de Sumalee cea rece după primul sărut pe plajă. Și-a mișcat capul, ca și cum își dorea să alunge acele gânduri și a revenit la normal. Am încercat să nu îi acord importanță și nu i-am spus nimic.

— Pentru mine e exact opusul cu tatăl meu, am spus oftând. Aproape că nu l-am cunoscut și mi-ar plăcea să-l întâlnesc, să vorbim, să-i spun tot ce am făcut, tot ce vreau să fac. Să-i vorbesc despre tine. Știi, nu îi port ranchiună? Eu cred că s-a întâmplat ceva, nu am crezut niciodată că ne-a abandonat.

Sumalee se uita la mine la mine cu o blândețe care mă dezarma complet. Am tăcut și m-am uitat la ea.

— Ești minunat David. Nu știi cât de special ești.

— Ba da. Îmi spun toate femeile, am răspuns cu o privire șireată. Încercând să o înveselesc.

— Nu fii rău! Sumalee strigă.. Nu mai există femei pentru tine în afară de mine. Noi femeile tailandeze suntem foarte viscereale și crimele pasionale sunt la ordinea zilei. În țara mea otrăvirea soților și tăierea penisurilor sunt foarte frecvente. Ține minte dacă îți valorezi anatomia.

A făcut o față atât de serioasă că nu știam ce să cred. Am chibzuit situația în tăcere pentru un moment. În plus, m-a șocat să o aud vorbind așa. Nu vedeam ieșirea, până când Sumalee a început să râdă tare și eu cu tensiunea ruptă am însoțit-o.

— M-ai lăsat confuz în întregime, nu știam ce să cred, am spus.

— Am văzut. Trebuia să-ți vezi fața. Ceea ce ți-am spus este adevărat. În Tailanda femeile au mult caracter ascuns în spatele unui halo de timiditate, dar eu n-aș face niciodată așa ceva. Te iubesc prea mult.

— Mă iubești?

Am regretat imediat că am spus-o cu voce tare. Sumalee a devenit serioasă pentru un moment, dar de data aceasta fără asprimea expresiei dinainte. Și-a lăsat capul în jos, ca un copil mic când îl prinzi cu o boacănă. Apoi, și-a apropiat fața de a mea și mi-a dat un lung, profund și pasional sărut, care mi-a pus la limită toate simțurile. Apoi și-a pus mâna pe inima mea și mi-a spus cu o voce profundă.

— Da te iubesc. Sună ciudat să spun asta cu atâta solemnitate, atâta importanță, având în vedere scurtul timpul de când ne cunoaștem, dar este ceea ce simt.

— Și eu te iubesc, scumpete. Când mă gândesc la tine, inima mea tresare, mi se accelerează pulsul, mă simt euforic ... este un sentiment pe care nu l-am simțit de mult timp. Ești uimitoare, i-am spus vrăjit. A fi cu tine este ca un vis care îmi e teamă să se termine. Mă simt ca și cum ne cunoaștem de o eternitate și sunt doar câteva săptămâni. Te simt ca și cum ai făcut parte din viața mea dintotdeauna. Mă aud vorbind și-mi spun: Ce siropos ești David! Dar nu o pot evita pentru că așa este.

— Vezi? Ți-am spus deja. Ești minunat.

Am tăcut pentru o vreme și am terminat de mâncat. Nu mă puteam gândi la nimic ce aș fi putut spune care să nu strice acel moment atât de special. A fost Sumalee cea care a rupt tăcerea.

— Mama mea. Nu ți-am spus ce se întâmplă cu ea. Când eram mică i-au descoperit o boală foarte gravă numită talasemie. Probabil nu ai auzit de ea deoarece este o boală care este mai frecventă în rândul asiaticilor decât a albilor. Nu creștea, obosea repede, respira greu ... —Se opri o clipă să prindă forță să continue—. Ceea ce face boala este că nu se formează bine celulele roșii, astfel încât persoanele care suferă de ea au probleme serioase de anemie.

— Și se tratează cu suplimente de fier?

— Dacă ar fi atât de ușor ... Nu este acel tip de anemie. Fierul este o soluție rea. Cea mai rea. Dacă iei prea mult fier organismul nu îl poate absorbi bine și persoanele cu această boală acumulează mult fier în organele vitale.

— Și atunci?

— Transfuzii de sânge încărcat cu globule roșii. Mama mea a trebuit să primească frecvent transfuzii de sânge de-a lungul vieții, ceea ce a ținut boala sub control, dar i-a cauzat probleme cu excesul de fier. În plus, în cele mai multe cazuri provoacă insuficiență cardiacă, infecții și probleme hepatice.

— Și, atunci, totul este sub control?

— Așa părea, dar au descoperit că de asemenea avea probleme cardiace congenitale și speranța ei de viață era foarte scurtă pentru că îi putea ceda în orice moment deoarece era foarte deteriorată datorită efectelor talasemiei și problemelor adiacente. Singura soluție medicală mai radicală decât transfuziile era un transplant de măduvă osoasă.

— Sună complicat. E nevoie de un donator.

— Este periculos, mai ales cu inima așa cum o avea mama mea. Procentul de oameni care nu supraviețuiesc este mare, de până la 30%. Înainte de un transplant de celule stem, pacientul trebuie să primească doze foarte mari de medicamente sau de radiații pentru a distruge măduva osoasă bolnavă și ca după transplant totul să fie lipsit de complicații. În această perioadă pacienții sunt foarte susceptibili la tot felul de infecții. Asta este mai periculos decât operația în sine. Când măduva osoasă este preparată se administrează injecții cu celule stem de la un donator compatibil.

— Cine a fost donatorul? Tu?

— Nu, am făcut testul, dar mătușa mea, sora ei, a fost mai compatibilă.

— Și totul a ieșit bine? Mama ta este în viață.

— Da, mama mea este bine; dar fiind o operație foarte riscantă și care nu este frecventă în Tailanda, dacă voiam să-i dăm mamei mele cel mai bun tratament posibil trebuia făcută într-un spital privat.

— Înțeleg, așa ți-ai făcut datorii.

— Da. Spitalele private din Tailanda sunt foarte scumpe, mai ales pentru localnici. Cu salariile medii de acolo ne sunt neaccesibile, oftă resemnată. A trebuit să împrumut bani, dar cu salariul meu acolo nu îl puteam plăti, așa că am căutat de lucru afară și așa am ajuns în Singapore. Salariile aici sunt mult mai mari. Salariul mediu poate fi de patru, cinci ori mai mari; și orele suplimentare în a-l meu sunt plătite foarte bine. De aceea de fiecare dată când au nevoie de voluntari mă ofer. Lucrând aici și cheltuind cât mai puțin posibil, pot trimite bani acasă pentru a plăti împrumutul și pentru ca familia mea să poată trăi cât mai bine.

— De aceea locuiești într-un loc atât de mic, pentru a strânge bani pentru mama ta.

— Da. De asemenea, încă mai are de făcut operația de inimă când va fi suficient de puternică.

— Acum mă simt prost că te-am lăsat să plătești pentru supa de broască la restaurantul prietenei tale ...

— Ah, nu! Nu-ți face griji pentru asta. Chiar dacă încerc să cheltuiesc cât mai puțin posibil din când în când îmi permit o cheltuială suplimentară să mă înveslesc puțin. Prânzul nu a fost o cheltuială, ci o investiție.

Atunci, mama ta este bine, dar trebuie să plătești împrumutul, nu?

— Da. Totul a mers bine și mama s-a recuperat bine și talasemia este controlată. Mătușa mea nu a avut nici o problemă cu donarea, dar a murit la câteva luni din cauza unei hemoragii cerebrale, care nu a avut nici o legătură. Într-o zi, a avut o durere de cap foarte puternică, a intrat în spital și câteva ore mai târziu, a murit.

— Și, este ereditar?

— Nu. Stai liniștit. Am făcut testul și nu am boala.

— Nu ai fost foarte norocoasă în viață cu familia. Sărăcuța.

— Cel mai rău este faptul că mama mea încă se simte vinovată că nu a putut face nimic pentru ea când mătușa mea i-a salvat viața donând măduvă. Crede că dacă nu ar fi donat măduvă ar fost încă în viață.

— Dar nu avea ce să facă. Măduva nu are nimic de a face cu o hemoragia cerebrală.

— Eu și tu știm asta, dar ea se simte vinovată și este distrusă. Este dificil să convingi pe cineva care nu ascultă logica. Sora ei moartă, eu la aproape două mii de kilometri depărtare pentru a plăti datoriile generate de procedură ... Se simte inutilă și vinovată de tot ceea ce s-a întâmplat cu familia. Ea... ea...

A început să plângă necontrolat. Încerca să vorbească, dar nu putea. Nu putea decât să se bâlbâie. Mi-am tras scaunul mai aproape să o îmbrățișez. Restul clienților din restaurant se uitau la noi, fără rușine. Nu-mi păsa. Singurul lucru de care îmi păsa era neputința pe care o simțeam pentru că nu știam cum să o ajut, cum să o consolez. Am strâns-o puternic, ca și cum îi puteam alunga durerea cu brațele mele.

— Te rog, Sumalee, te rog. Liniștește-te. Era singurul lucru pe care îl puteam spune.

Treptat, a reușit să se calmeze. Voiam să ne mișcăm puțin, așa că am plătit și am ieșit să ne plimbăm. Mi-am pus brațul drept după umărul ei și am strâns-o. Nu voiam să o pierd niciodată. Am așteptat puțin să își revină la normal.

— Hai, să ne gândim la lucruri mai vesele. Sumalee, acum ce facem?

— Asta —a spus arătând cu degetul roata Ferris iluminată gigantă din fundal și un pic mai plină de viață.

Ne-am îndreptat ușor spre ea mergând paralel cu apa. Roata se vedea din ce în ce mai mare. Era impresionantă, nu numai din cauza dimensiunii, dar pentru că i se schimbau culorile și contrasta cu cerul întunecat din spatele ei. La baza ei era un semn alb luminos cu numele, Singapore Flyer, și opt contururi de animale maro deschis, care păreau capre ibex sărind printre litere. Când am ajuns Sumalee își revenise deja și se transformă din nou în ghid.

— Este cea mai mare roată din lume. Are 165 de metri, cu treizeci de metri mai mare decât cea din Londra. Panorama Singaporelui de acolo de sus este unică. Și, nu este doar o roată, la picioarele ei are restaurante, proiecții, cinema 6D ...

— 6D? Nu 3D? Câte dimensiuni sunt?

— Nu. Proiecția este 3D, dar este o experiență hiper-realistă cu apă, fum și chiar și scaunele se mișcă în funcție de ceea ce se întâmplă. Oamenii îl iubesc. De asemenea are un simulator de zbor de un Boeing 737 identic cu cel real pentru fanii de aeronave.

— Aici când fac ceva o fac bine, nu pe jumătate. Și noi ce vom face?

— Ce vrei tu. Dar pentru prima dată, cea mai bună este roata. Iubesc panorama din ea.

— Vi des aici?

— Pentru a câștiga bani în plus sunt ocazional ghid personal pentru turiștii cu bani care vorbesc engleză sau tailandeză. Mereu îi aduc aici.

— Roata atunci. Să pilotez un Boeing mi se pare prea complicat și la film nu mă pot bucura de vocea ta. În plus, iubesc trandafirii.

Mi-a zâmbit captivant și mi-a mângâiat fața cu dosul palmei. Ne-am așezat la coadă să ne suim în roată. Era weekend așa că erau mulți oameni. Pe afiș am văzut că unele cabine aveau mese pentru un pahar sau pentru a cina. Intrarea a fost scumpă, treizeci și trei de dolari de persoană, pe care, bineînțeles i-am plătit eu, dar cu siguranță merita. Când ne-a venit rândul,

deși era o bancă în mijloc ne-am așezat în picioare într-un colț să putem vedea cât mai mult posibil.

Cu cât urcam mai sus puteam vedea mai multe lucruri și Sumalee îmi spunea ce era fiecare. Am văzut zona unde am mâncat cu toate turnurile înalte iluminate în spate, un stadion de fotbal pe marginea apei, care avea standurile multicolore și câmpul în sine era suspendat; un parc mare, podul care ducea la clubul de noapte Avalon, unde ne cunoscusem și Muzeul de Științe și Artă care arăta ca o mână care încerca să apuce cerul sau o floare. Sumalee mi-a spus că era un lotus.

De asemenea puteam vedea magnifica clădire iconică Marina Bay Sands, cu cele trei turnuri și platforma care le unea acoperișurile. Platforma ieșea în afara turnul de nord șaiszeci și cinci de metri, ceea ce o făcea cea mai mare platformă din lume. Avea o piscină de aproape patru mii de oameni, restaurante, un parc ... Totul era uimitor în acest oraș. Și cel mai extraordinar lucru îl aveam în brațe. I-am dat un sărut pe frunte și a îmbrățișat-o strâns.

A durat o jumătate de oră. Când ne-am dat jos era destul de târziu, dar Sumalee a insistat să mă ducă în alt loc iconic al orașului. Ne dureau picioarele de atâta mers pe jos așa că am luat un taxi, deși au fost doar cinci minute.

Ne-am oprit în fața hotelului Raffles, în blocul adiacent clădirilor unde lucram. Era o clădire colonială, albă, pe care o observasem deja de câteva ori, care funcționa de peste un secol. Sumalee m-a ghidat ca și când îl știa de o viață întreagă până am ajuns într-o zonă numită Long Bar. Mi-a spus că era inspirat de plantațiile malaeze ale anilor douăzeci. Pe tavan erau o mulțime de ventilatoare gigante care aeriseau localul. Era renumit pentru cocktailul roz celebru numit Singapore Sling, care se face cu gin, lichior de cireșe, grenadine, lichior de plante, bitter, Cointreau de portocale, suc de ananas și suc de lămâie. Acest cocktail, acum servit în tot orașul, după spusele lui Sumalee, a fost inventat la acest hotel de un chelner chinez. A fost ridicat la rangul de băutură națională, dar originalul era întotdeauna la Raffles. După ce chelnerul a servit un om mai în vârstă, cu barbă albă, care stătea singur într-un colț, a venit să vadă ce doream. La scurt timp ne-a servit două pahare cu numele cocktailului imprimat și cu o felie de ananas,

o căpșună și o cireasă pe un bețigaș de lemn. Cocktailul a fost gustos, deși cum nu îmi place prea mult ginul nu mi s-a părut spectacular. Am râs și am spus povești din copilărie. A fost foarte amuzant. Îmi plăcea să o văd râzând. Obrajii i se umflau și îmi venea să-i mușc fără să mă opresc. În plus, ochii îi străluceau ca și cum avea becuri incandescente în ei.

La un moment dat s-a dus la baie și m-a abordat un bărbat.

— Foarte frumoasă fata. Tailandezele au ceva special, spuse el.

— De unde știi că e tailandeză?

— De asemenea sunt tailandez. Ne recunoaștem imediat compatrioții. Este o relație serioasă?

— Serioasă... Nu știu ce să-ți spun.

— Nu e nevoie să-mi mai spui nimic domnule, a spus el, dându-mi un ghiont și făcându-mi cu ochiul. Este o aventură amoroasă turistică tipică, nu? Trebuie să încerci un pic din fiecare țară, că Singapore este plin.

— Nu, nu este. Cu siguranță. Știu că este ceea ce fac mulți străini. Ciugulesc ici și colo. Dar eu simt ceva foarte special pentru ea și cred că și ea pentru mine. Nu este o aventură tipică de o noapte, este mai mult de atât și poate fi foarte serios. Cu siguranță.

Bărbatului nu a părut să-i placă răspunsul meu prea mult. Se uită un moment înspre baie și își luă la revedere brusc. L-am privit îndepărtându-se în timp ce mă gândeam cât de ciudat că i-am dat atât de multe informații unui străin. Probabil datorită fericirii care mă copleșea. Când s-a întors Sumalee i-am spus amuzat ce s-a întâmplat, dar ea a devenit foarte serioasă și mi-a cerut tot felul de detalii despre el. Cum arăta, ce mi-a spus exact, în ce direcție a plecat ... În final, părea mai degrabă ca un interogatoriu de poliție în loc de o poveste amuzantă. M-am simțit destul de incomod. A rămas tăcută și gânditoare în timp ce își termina cocktailul.

— Ce ai pățit drăguț?

— Nimic.

— Îmi spui adevărul?

— Nimic, crede-mă. Vorbind despre oameni din țara mea mi-a amintit pentru un moment de mama. Atâta tot.

— Sărăcuța, trebuie să fie greu să fi atât de departe de ea. Și mie îmi e dor de a mea; și am văzut-o acum câteva săptămâni.

Am strâns-o cu putere în brațe și m-a îmbrățișat înapoi. Părea să își revină și zâmbi din nou. Era târziu și terminasem cocktailurile. Eram amândoi destul de obosiți. Am ieșit și am mers câteva minute de mână, în tăcere. Din când în când i-o strângeam mai tare să mă asigur că era reală și că era acolo cu mine, și ea reciprocă. Asta mă făcea să mă simt fericit. Sumalee se întoarse spre mine.

— Mâine ne așteptăm o zi plină David. Ar trebui să mergem să dormim.

— Da, desigur. Mă gândeam... Mă rog, las-o baltă.

— Ce?

— Bine, mă gândeam că ar fi mai practic să vi să dormi la mine.

Sumalee se încruntă ușor și se uită la mine curioasă.

— Vrei să merg să dorm la tine doar pentru că este mai practic? Întrebă cu o expresie naivă.

— Păi, mâine trebuie să ne trezim devreme să continuăm weekendul turistic și este mai ușor să începem devreme, dacă suntem deja împreună, mă bâlbâii. În plus, este târziu și nu vreau să te las să mergi acasă singură și acasă la tine nu încăpem ... Și cred că ...

— Taci acum! Nu-mi mai da atâtea scuze, spuse râzând. Și Josele și Damaso?

— Nu cred că încăpem toți patru în patul meu —am răspuns mai liniștit de reacția ei —, dar putem încerca, dacă vrei.

— Nu fii așa! Știi ce vreau să spun.

— Știu, dar stai liniștită. Nu îi va deranja că vi. Din două motive: în primul rând pentru că sunt prieteni foarte buni și ar face orice să mă facă fericit și, în al doilea rând, pentru că există un cod nescris de onoare între toți bărbații din lume.

— Cod de onoare?

— Da, nici un bărbat sănătos la cap ar împiedica pe altul să aducă acasă o femeie atât de frumoasă ca tine.

— Ești un lingușitor!

— Este ușor de spus lucruri frumoase despre tine când sunt adevărate —am răspuns luând-o de bărbie și dându-i un sărut.

Am oprit un taxi și ne-am dus acasă. Nu îmi venea să cred că într-adevăr vom dormi împreună astăzi. Cu greu îmi puteam controla nervozitatea. Pe drum le-am scris un mesaj colegilor mei în grupul pe care îl creasem pentru a-i informa. Acum, cu siguranță, nu îl vor vedea, dar mâine când îl vor citi vor ști că Sumalee era acolo și nu vor fi surprinși să o vadă. Nu a fost așa. Damaso a răspuns aproape instantaneu spunând ceva scandalos și folosind toate pictogramele posibile pe care le avea cu conotație sexuală. Josele, de asemenea, a răspuns numindu-l măgar pe Damaso și încurajându-mă. Am ajuns la clădire și după ce am plătit șoferul, ne-am îndreptat spre apartament. Zarurile fuseseră aruncate. Nu am vrut să fiu prea îndrăzneț, dar nici nu am vrut să ratez oportunitatea părând timid. Îmi era greu să citesc pe fața lui Sumalee ce gândea cu adevărat. Nici nu știam nimic despre modul în care aceste situații se tratau în Tailanda.

Am intrat în casă. Ne-am dus în cameră. Sumalee s-a uitat împrejur cu curiozitate. Era prima dată când vedea unde locuiesc.

— Camera ta este la fel de mare cât toată casa mea. Și o mai și împart.

— Nu știu ce să-ți spun. După cum ai spus, mi-o plătește compania, altfel sunt sigur că aş fi locuit într-un loc mai ieftin.

— De asemenea, ești foarte ordonat.

— Da, chiar maniac.

— Asta îmi place într-un bărbat. Nu suport dezordinea.

— Mie îmi plăci tu.

— Știu.

Am rămas tăcut fără să știu ce să fac. Privind-o cum analiza camera. Sumalee s-a apropiat de mine și m-a apucat de talie.

— Îți mai ia mult timp să începi să mă săruți? Nu-mi pari timid.

— Mă întrebam dacă mă pot opri odată ce încep. Dar, dacă vrei să riști ...

Am luat-o de talie și am tras-o spre mine, punându-mi fruntea pe a ei. Am respirat adânc. Iubeam mirosul ei! I-am sărutat un obraz ușor, apoi nasul, fruntea și am coborât spre celălalt obraz. Sumalee ofta din când în când. Am coborât de la față la ureche, sărutând-o cu blândețe, făcând-o să-mi simtă respirația pe piele. Mâna mea dreaptă a urcat pe spate, mângâind-o ușor, atingând-o cu vârful degetelor până la gât. I-am mușcat lobul urechii și am tras ușor de el. Apoi am suit de la lobul urechii spre partea de sus cu mușcături mici, cu atingeri ușoare cu vârful limbii. Când am terminat, am coborât spre gât fără să mă opresc din săruturi. Am ajuns la cealaltă parte a feței sărutându-i bărbia, unde m-am oprit un moment să o mușc. Ea și-a înclinat gâtul să-mi dea cale liberă, plecând capul. Mâinile ei mi-au apucat fesele și m-a presat de ea, făcându-mă să-i simt pelvisul. I-am mângâiat nasul cu al meu și am sărutat-o pe gură. La început încet, fără grabă, simțindu-ne. Apoi, ritmul limbilor noastre s-a accelerat, până când a devenit frenetic, dezlănțuit, ca și cum era ultima dată în viața noastră sau eram doi îndrăgostiți după o lungă despărțire. Buzele noastre se deschideau și se închideau încercând să le prindă pe ale celuilalt, limbile noastre ducând o luptă de plăcere. Fiori de plăcere îmi cutremurau tot corpul.

I-am luat cureaua rochiei și dintr-o mișcare i-am desfăcut nodul și i-am dat-o jos. Apoi i-am dat simultan bretelele rochiei lăsând-o să cadă pe podea. I-am mângâiat umerii încet, bucurându-mă de contact. Mâinile mele îi mângâiau spatele apăsând ferm, ceea ce nu îi permitea să se îndepărteze de mine nici un centimetru, bucurându-mă pentru prima dată de suavitatea pielii ei. Sumalee mi-a apucat cămașa de jos și mi-a ridicat-o în sus. Mi-am ridicat brațele ca să iasă cu ușurință. Am continuat să ne sărutăm cu o pasiune dezlănțuită. Am sărit când mâinile ei au început să-mi desfacă cureaua și nasturii pantalonilor, dar nu m-am oprit din a o săruta. S-a oprit ea să se aplece și să-mi dea jos pantalonii. S-a oprit la jumătatea drumului înapoi spre gura mea și mi-a mângâiat penisul cu buzele de-a lungul întregii sale lungimi prin chiloți. M-a făcut să tremur și picioarele mi-au cedat pentru un moment. Apoi a continuat să urce, mi-a mușcat sfârcurile, gâtul, și a ajuns la gură. Am continuat să ne sărutăm.

Într-o a doua încercare, am reușit să scap de sutienul ei. Mi-am coborât mâinile de la gâtul ei la fese, punându-le sub chiloți și strângându-le tare până am forțat-o să stea pe vârful picioarelor. Fără a-i da drumul, a făcut doi pași forțând-o pe Sumalee înspre pat, simțindu-mi penisul lipit de corpul ei. Valuri de căldură treceau prin mine. Când a ajuns la pat a căzut și a rămas culcată acolo. Se uita la mine ... Atâta dorință în privirea ei! I-am apucat picioarele și i le-am împins înspre cap și acum că era în întregime în pat i le-am sărutat rând pe rând. I-am tras chiloții în jos și i i-am scos. Mi i-am dat jos și pe ai mei, eliberându-mi membrul erect, și m-am târât pe pat înspre ea. Eram șold la șold. Am luat-o de încheieturi și am imobilizat-o. Am continuat să ne sărutăm. Sumalee încerca să-și ridice capul să vină după al meu când mă îndepărtam, dar nu o lăsam să se miște. Ritmul îl dădeam eu. Am coborât de la gât spre sânii ei, mici, dar fermi, moi, cu sfârcurile tari. Alternând de la unul la altul i-am lins și supt cu poftă. Apoi am continuat coborârea, eliberându-i încheieturile. I-am sărutat buricul ca și cum era gura ei, mângâindu-l cu vârful limbii. Am coborât un pic mai mult și mi-am îngropat capul între coapsele ei. Am lins întreaga zona din jurul sexului încet, uneori mai tare și, alteori, foarte încet în timp ce mâinile mele întinse în sus îi strângeau sânii, ciupindu-i sfârcurile. Apoi le-am coborât și i-am deschis labiile, lingându-le de sus în jos și înapoi de jos în sus. Începeam să-i simt umiditatea, excitarea. O auzeam gemând. Îi simțeam pelvisul mișcându-se ritmic.

Am introdus degetele în vagin și le-am băgat și scos încet ritmic. Limba mea s-a oprit la clitoris și la stimulat în toate felurile posibile: la lins în cercuri, la presat cu intensități diferite, mai lent, mai repede, a vibrat pe și în jurul lui, l-am supt între buze. Curând am observat că ajungea la orgasm. Mișcările ei au devenit mai rapide, respirația i s-a accelerat, coapsele ei s-au închis strându-mi capul cu putere. Am accelerat ritmul degetelor în interiorul ei și presiunea limbii pe clitoris cu buzele în jurul lui. A izbucnit într-o serie de gemete lungi, arcuindu-și spatele, corpul tremurând și încet încet a scăzut în intensitate precum și presiunea picioarelor. Corpul ei s-a relaxat. I-am dat câteva săruturi, o ultimă mângâiere cu limba și am continuat spre gură sărutându-i tot corpul cu suavitate. Ne-am sărutat încet, fără grabă, dar cu o mare intensitate. Sumalee îmi mângâia spatele în timp ce eu îmi frecam sexul de al ei.

Nu mai puteam rezista. I-am ridicat pelvisul și penisul meu a intrat în vaginul ei cu ușurință. Am început să mă mișc lent în ritmul săruturilor profunde care ni le dădeam. Curând a trebuit să accelerez. Excitația mea era aproape de punctul culminant și Sumalee începea să respire rapid din nou. Și-a încolăcit picioarele în jurul meu și m-a presat în ea facilitând-mi să o penetrez mai profund. Cu două mișcări am atins un orgasm atât de intens că aproape m-a durut. Am observat explozia de plăcere, palpitațiile membrului în interiorul ei și în același timp a atins și ea al doilea orgasm ceea ce mi-a prelungit și mie plăcerea. Am continuat să mă mișc încet, bucurându-mă de căldura oferită de corpul ei. Într-un final, am căzut pe ea și m-a îmbrățișat strâns și mi-a șoptit la ureche:

— Te iubesc.

Așa îmbrățișați și goi ne-am trezit a doua zi.

Luam micul dejun în bucătărie, deja îmbrăcați, când a apărut Josele să ne dea bună dimineața. L-am invitat să ni se alăture. Nu se putea abține să se uite când la unul când la altul cu un zâmbet viclean.

— Cum a fost ieri? A întrebat făcându-mă să sar de pe scaun. Turismul vreau să zic ... A spus cu o voce vicleană.

— Foarte frumos, glumețule! Sumalee este un ghid excelent. Nu numai că știe totul bine în plus oferă un serviciu suplimentar de săruturi.

— Minunat, perechiuță. Îmi spui diseară tot weekendul în detaliu. Dacă nu ești ocupat cu altceva, desigur. Pentru a vedea cât de bine v-ați cunoscut.

— Stai liniștit, Josele —spuse Sumalee înroșindu-se—, astăzi seară vi-l las. Trebuie să mă duc să dorm acasă să pot merge la servicii mâine.

— Nu, din partea mea îl poți lua. Nici nu îl vedem prea mult.

— Da, e vina mea. L-am acaparat. Îmi pare rău.

— Dacă eu eram David, de asemenea mă lăsam acaparat de o fată ca tine. Apropo, David mi-a spus că sâmbăta viitoare ne vei găti aici ceva tipic tailandez.

— Da, vă voi face Khung Hau Tord Khob și Yum pla.

— Și asta ce este?

— Vei afla săptămâna viitoare, a spus uitându-se la ceas. Se face târziu! David, trebuie să plecăm.

— Bine, bine. Josele, te las. Spune-i lui Damaso când îl vezi că mâine trebuie să plecăm un pic mai devreme, am o ședință devreme.

— Bine! Distrăți-vă. Deși, nu știu dacă Damaso se va trezi devreme pentru ședința ta. Vom vedea.

— La revedere! Nu știu dacă ne vom vedea până mâine dimineață. Nu uita să îi spui lui Damaso.

Am luat un autobuz care ne-a dus direct la Marina Bay Sands pe care o văzusem noaptea anterioară din roată cu cele trei turnuri și platforma. Pe drum Sumalee mi-a spus că voi vedea ceva original care avea loc doar o dată pe an. Acea zi era un concurs de escaladare a celor trei turnuri, o urcare de două sute de metri pe pereții exteriori. Mi se părea incredibil că existau oamenii care îndrăzneau să facă asta. Când am ajuns, s-a apropiat de unul

dintre participanții echipei din Asia, un bărbat tailandez pe care deja îl cunoștea, care avea deja o cască cu o cameră atașată pe partea din față, picioare de pisică să urce și un sac cu magneziu agățat de centură. El ne-a spus că era o echipă din Europa, una din Singapore și multe altele Asia, Canada, Statele Unite și Anglia. Șase în total, cu trei persoane fiecare. Câștiga echipa cu cel mai bun scor între cei trei participanți. Urcau pe partea lucioasă, unde suporturile de metal ieșeau ca țepii unui cactus. Erau goale în interior, ca niște mânere mari, sprijinite pe perete. Participanții își puteau pune mâinile și picioarele pe ele. Am rămas jos să vedem începutul. Deși erau legați cu frânghii, nu cred că eu aș avea vreodată curajul să fac așa ceva.

Când au început, cu toții au început să urce cu o viteză incredibilă, ca și cum mergeau pe pereți verticali. Pe măsură ce trecea timpul le-a scăzut ritmul cu oboseala. Când au ajuns în ultima treime a clădirilor aproape că nu-i mai puteam distinge. Lângă noi erau oameni cu binoclu, care ne spuneau cum mergea. La final, un singaporean a ajuns primul dar campionatul pe echipe a fost câștigat de Statele Unite ai cărei membri au terminat pe locul doi, patru și șapte. La finalul evenimentului au apărut mai mulți parașutiști care nu știu de unde au ieșit și au aterizat dramatic pe acoperișul turnurilor. Sau cel puțin așa s-a văzut de jos.

La finalul campionatului, am luat un taxi la insula Sentosa, care era a doua cea mai mare din țară. Era la sud de Singapore și era dedicată aproape în întregime activităților de recreere și caselor de lux, cu cabane la marginea mării cu propriul debarcader. Avea un muzeu interactiv pentru a învăța despre trecutul Singaporelui, un turn de observație rotativ de o sută treizeci și unu de metri deasupra nivelului mării de unde se vedea orașul, un Merlion gigant, ca cel pe care îl văzusem jumătate leu, jumătate pește și în care te puteai sui până în capul lui; un fort restaurat din timpul celui de al doilea război mondial, plaje paradisiace, un insectar cu mii de fluturi și insecte de toate tipurile, terenuri de golf care l-ar încânta pe Damaso, dacă nu le probase deja, și ceea ce urma să vedem, un acvariu gigantic. Îi spusesem lui Sumalee că mă încântau activitățile relaționate cu marea, precum scufundările și navigația și când a organizat ziua a ținut cont de asta. Cu multă atenție la detalii.

La sfârșitul podului, un semn între două turnuri anunța intrarea în Sentosa. Taxiul ne-a lăsat la ușa acvariului și am intrat imediat deoarece Sumalee cumpărase deja biletele, lucru care m-a supărat un pic acum că știam situația ei economică delicată. A refuzat să discute tema și m-a ignorat.

Incinta nu era foarte mare; se putea parcurge într-o oră, dacă nu te opreai prea mult să te uiți la lucruri. Era renumit pentru spectacolul cu foci și delfini roz, de asemenea, numiți din Amazon, cu nasul lor alungit și de culoarea roz caracteristică, unii cu pete gri pe spate,. Spectacolul era similar cu cel de la acvariul Grădinii Zoologice din Madrid, dar cu delfini diferiți care atrăgeau mult atenția. Avea tunelul subacvatic tipic înconjurat de apă, de asemenea, broaște țestoase, pești de diferite tipuri, rechini și ceea ce mă încânta, meduze. Erau într-un acvariu cu lumini care se schimbau, schimbând culoarea meduzelor, care fiind transparente luau culoarea luminii, formând un spectacol foarte frumos. Ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult a fost piscina cu calcani, cu exemplare enorme pe care le puteai hrăni din niște pungi speciale care se vindeau cu un dolar. Aveau activități precum înotatul cu delfini și rechini, dar erau foarte scumpe și în plus nu ne doream să petrecem câteva ore făcând asta. În plus nu aveam costume de baie. Într-o altă zi.

Ca să nu pierdem prea mult timp am mâncat ceva rapid la acvariu la un stand de hot dog. Când am terminat, am luat un taxi care ne-a lăsat în cinci minute în parcul de distracții Universal Studios. Am cumpărat bilete expres pentru a nu irosi timp la cozi. Am plătit eu, desigur. Nu mai fusesem de mult într-un parc de distracții și mi-a plăcut pentru că era inspirat din filme cunoscute, iar unele dintre atracții le făcuseră să te simți ca și când erai într-unul din ele. Între atracții străzile erau decorate cu locuri celebre: New York, un oraș futurist, Egiptul antic, dinozauri, desene animate și Hollywood. Ne-am suit într-un simulator a bătăliilor Transformatorilor, într-o navă spațială care se rotește la viteză mare, într-un roller coaster care trecea printr-o piramidă, într-un altul în care erai agățat de șine și din care vedeai scene din filmul Jurassic Park, în niște bărci care treceau printre dinozauri, am escaladat un perete plin de fosile gigante, am văzut un desen scurt în 3D impresionant și un spectacol de dans de stradă. Mergeam dintr-un loc în altul ca niște copii, ținându-ne de mână, râzând, îmbrățișându-ne, ținând, lăsându-ne speriați și impresionați de spectacole, sărutându-ne. Am fi putut

fi oriunde. Ceea ce într-adevăr ne făcea fericiți era simțindu-ne pielea unul altuia, atingându-ne corpurile, schimbul de priviri pline de sentiment, de fericire.

Am petrecut toată după-amiaza în parc până când am fost rupți de oboseală și nu am mai putut.

— Sumalee, încă mai avem câteva ore de duminică. Ce vrei să facem? Te rog nimic de mers. Nu mai pot.

— Aveam în plan să te duc la un restaurant aici aproape să cinăm, dar de asemenea sunt foarte obosită. De ce nu mergem la tine acasă, bem ceva și ne odihnim un pic? Poate mai târziu am energie să mă joc puțin cu tine ...

— Taxi, taxi, taxi! Am început să strig când mi-a făcut cu ochiul.

— A, vād că încă ai ceva energie.

Am răs amândoi până când ne-a durut stomacul.

Curând eram acasă la mine. Pe drum le-am scris un mesaj lui Josele și Damaso. Din fericire, erau acasă la Diego să vadă un meci din Great Eastern S-League, pomposul nume al Ligii din Singapore. În concluzie, aveam casa doar pentru noi.

Sumalee primul lucru pe care l-a făcut a fost să intre la duș. La scurt timp, am auzit-o țipând, dacă nu vreau să intru și eu. Nu am stat pe gânduri prea mult. Curând eram ambii în duș, învăluți în aburul generat de apa fierbinte care cădea pe noi ca o ploaie caldă de toamnă. Mi se părea incredibil că aveam o astfel de femeie frumoasă goală lângă mine. Era foarte seducătoare cu apa căzându-i pe corp în timp ce își puneă săpun în mâini și se freca cu plăcere. Nu am putut decât să o ajut să se spele. În scurt timp dușul a devenit un joc în care mâinile noastre cu săpun cutreierau fiecare centimetru de piele din cap până în picioare. Dezmiardând, spălând, delectând cu fiecare gest. Fără să mă aștept, Sumalee m-a pus la perete și a început să mă sărute cu pasiune. Am reciprocă în timp ce mâinile îi mângâiau tot spatele. I-am simțit mâna mângâindu-mi testiculele, mai întâi ușor și apoi mai ferm.

La scurt timp a ajuns la penis și a început să-l maseze cu o mișcare ritmică. Între timp eu îi mângâiam burta, sânii, șoldurile, talia ... Mi-am coborât mâna și i-am luat sexul în ea simțindu-l al meu. Am început să-mi mișc degetele de la clitoris, în jos introducând unul în vagin și întorcându-mă la clitoris. Săruturile noastre au devenit mai anxioase, disperate. Am fost primul care a ajuns la un intens orgasm sporit de lubrifierea săpunului. Am împins cu picioarele de perete pentru a-mi menține echilibrul. Mi-a fost greu să nu mă opresc din a o masturba, dar am reușit. Câteva minute mai târziu a ajuns și ea la punctul culminant, mușcându-mi gâtul până la sânge. A trebuit să o apuc de fese ca să nu cadă de tremurul și convulsiile extatice. Părea că i-au aplicat șocuri electrice. Când s-a oprit din gâfâit am îmbrățișat-o tare și ea pe mine. Ce făcusem cu viața mea până acum? Cum am putut încerca să fiu fericit fără să o fi cunoscut?

Când am terminat să ne uscăm ne-am dus la bucătărie și am preparat o cină rapidă. Niște sandwich-uri cu ton și câteva beri reci, care întotdeauna ți le doreai cu acea căldură umedă tipică Singaporelui și care niciodată nu lipseau din frigiderul nostru. Când am terminat, ne-am dus în camera mea și ne-am întins. Sumalee m-a întrebat tot felul de lucruri despre Spania, obiceiurile noastre, mâncarea noastră. A fost uimită când a aflat că nu pot face paella. Subiecte tipice.

— Ca să fim clari, nici nu dansez flamenco sau sevillanas, nu-mi plac taurii, nu iau siesta, beau foarte puțin sangria, și, bine, poate că da suntem în vacanță des ... Sau cel puțin de abia o așteptăm pe următoarea, am glumit. Vrei să-ți spun subiectele din Spania despre Tailanda?

— Da, sunt curioasă să știu cum suntem văzuți.

— Primul lucru este că este o destinație sexuală, unde poți găsi cu ușurință de toate.

— E adevărat -a confirmat Sumalee tristă. Din păcate, este unul dintre motivele pentru care mulți turiști vin în vizită.

— Că mâncarea este foarte picantă, am continuat schimbând repede subiectul.

— Adevărat! Dar nu ne pasă dacă nu o facem picantă dacă turistul solicită. Nu este un semn al identității naționale pentru noi. Mâncarea pe care o voi pregăti sâmbăta viitoare îi voi pune sosul picant separat, astfel încât fiecare să-și pună cât îi place. Așa nu vă puteți plânge.

— Mai bine, pentru că pentru mine prea mult picant mă face să nu mai simt gustul mâncării și îmi dă dureri de stomac. Să vedem, un alt subiect este faptul că masajul tailandez include un final fericit.

— Final fericit?... Ah! A spus făcând ochii mari și dându-mi un brânci. Masajul tradițional din țara mea, nuat phaen boran nu include nici un final fericit precum credeți. Se bazează pe întindere și masaj profund. Nu se folosesc uleiuri sau creme și se face de obicei culcat pe podea și în haine confortabile. Cred că în țara ta au văzut prea multe filme ciudate.

— A, ce păcat. Tocmai lucrurile astea îmi plăceau acum că sunt cu o tailandeză, am spus făcându-i cu ochiul. Un alt aspect este faptul că este o țară foarte confortabilă pentru turiști, deoarece din asta trăiți așadar îi tratați foarte bine.

— Și asta este adevărat. Ni se spune țara zâmbetelor. Nu te-am tratat bine?

— Nu am nici o plângere. Ai reușit să-ți onorezi țara și să mă ai întotdeauna cu un zâmbet. Ei bine, poate că te văd mai rar decât mi-aș dori. Deși știu că este pentru că muncești din greu să salvezi pentru mama ta și, de aceea, te iert.

— Hai, mai spune-mi.

— Ei bine, are reputație că este ieftină pentru standardul occidental.

— Adevărat din nou. Văzând prețurile din Europa sau America pentru unele lucruri în comparație cu Tailanda, suntem foarte ieftini. Mai ales îmbrăcămintea.

— De asta nu sunt sigur, din auzite, sunteți monarhiști și budiști?

— În general, regele este văzut ca simbol al unității țării. Și este adevărat că avem multe temple budiste și sunt foarte respectați.

— Ultimul lucru ar fi faptul că insulele tailandeze sunt paradisiace.

— Da! Avem insule incredibile și mii. Cazarea variază de la cea tradițională în locuri retrase la complexe în care totul este inclus, cele cu brățări. Trebuie să te duc la unul dintre ele într-o zi.

— Și aveți una unde să fim doar tu și eu și să putem fi goi toată ziua?

— Și de ce vrei să fi gol toată ziua? M-a întrebat cu un zâmbet de la o ureche la alta.

— Pentru asta —i-am răspuns luând-o de gât și sărutând-o ferm.

Curând corpurile noastre erau împletite, rostogolindu-ne după o parte pe alta, sărutându-ne cu pasiune. Am făcut dragoste încet, simțind fiecare atingere, fiecare mișcare, culminând lent și terminând într-o explozie de plăcere incredibilă.

Când am terminat, am rămas îmbrățișați în tăcere și oboseala weekendului ne-a făcut să adormim instantaneu. Sumalee s-a trezit brusc, amintindu-și că trebuia să ajungă acasă. Nu m-a lăsat să o însoțesc, mi-am putut lua la revedere la ușă.

Acum singur în camera mea, mă gândeam la tot ceea ce am trăit acel weekend. Era clar că Sumalee mă atrăgea fizic, și mult, dar că o iubeam? Am spus-o din inimă, fără să mă gândesc. Chiar și așa nu eram sigur dacă era dragoste adevărată sau euforia momentului. Se poate o persoană îndrăgosti într-un timp atât de scurt? Poate că da, poate că inima mea frântă de experiența cu Cristina era un teren fertil pentru noi sentimente. Sau poate că nu și mă înșelam chiar și pe mine. Nu aveam cum să știu, dar nici nu era necesar. Petreceam niște zile minunate, cele mai bune din ultimii ani. Mai conta? Dacă era adevărat era bine venit și dacă era minciună lovitura era aceeași când totul s-ar termina. Nu conta. Meritam să fiu fericit și mă voi lăsa să mă bucur la maxim până când acest drum se termina.

Fie că era bine, fie că era rău.

Tailanda 15

Începutul relațiile mele cu James a fost foarte ciudat. Uneori, se apropia de mine, se așeza lângă mine și nu spunea nici un cuvânt, doar un „salut“ și un „la revedere“. Când mă apropiam eu de el mă ignora complet. Asta am învățat repede. Trebuia să fie el cel care stabilea ritmul. La început am ajuns să cred că ceea ce voia era să mă testeze pentru a deveni femeia lui și să mă violeze când vrea; dar curând am exclus opțiunea. Prea mult timp doar să ajungă la asta. Cu dimensiunile lui ar fi fost de ajuns să-mi dea una să mă lase inconștient și să mă folosească cum vrea. Din motive necunoscute, mă plăcea și îi plăcea să petreacă timp cu mine. Dar doar când voia el. Poate că era doar ca să fie contra cu restul prizonierilor. Era un tip foarte ciudat. În orice caz, era ceva pozitiv. În timp ce eram cu el nimeni nu mă deranja. Puteam uita momentan de abuzatorii mei, de temerile mele, de a mă uita în mod constant în toate direcțiile să văd de unde vine prima lovitură. Erau singurele momente ale zilei când îmi puteam lăsa garda jos.

Asta nu a fost ceea ce s-a întâmplat în acea zi la duș. Terminam să mă clătesc când am observat o tăcere ciudată. M-am uitat în jur surprins și nu era nimeni, doar grupul de abuzatori, care se uitau la mine cu un zâmbet viclean. Nu am știut ce să fac, așa că am început să strig ajutor, în speranța că de data aceasta un gardian va avea milă de mine. Nu am avut noroc. Cum am început să strig s-au și aruncat asupra mea. Unul mi-a acoperit gura în timp ce alții încercau să mă imobilizeze. Am opus rezistență și loveam aerul reușind să-l lovesc pe unul în piept, liderul, care a alunecat cu apa de pe jos, căzând pe spate. Capul lui a lovit peretele opus, producând un zgomot surd. Apoi, s-a prăbușit la pământ aproape inconștient și sângerând abundent din cap. Am profitat de confuzie pentru a utiliza tot ceea ce mă antrenasem. Sosise timpul meu. Am reușit să-mi eliberez un braț și l-au lovit cu cotul în nas pe cel care mă ținea. Un trosnet m-a făcut să cred că i l-am rupt.

Asta i-a supărat. Și mult. Au început să mă lovească cu înverșunare. Peste tot. Singurul lucru pe care l-au respectat, din fericire, a fost capul; pentru că unul dintre ei mi-l ținea să nu țip. La început am simțit multă durere, dar, treptat, simțeam din ce în ce mai puțin loviturile. Ceea ce mă speria era că o

faceau în tăcere, fără să spună un cuvânt, fără să comenteze așa cum o faceau în mod normal. Era înfricoșător, o frică de moarte. Îmi doream doar să-mi pierd conștiința și eram aproape de a-mi reuși. Aveam privirea încețoșată, nu auzeam nimic și aproape nu mă puteam ține pe picioare. Dacă nu mă țineau așa fi căzut într-un maldăr. De fapt, chiar așa a fost când mi-au dat drumul.

Acum pe podea eram sigur că totul s-a terminat. Bătaia și viața mea. Dar m-am înșelat. Mi s-a păru că șopteau ceva, enervați, nefiind de acord unul cu altul. Cu ochiul pe care îl puteam deschide un pic, am văzut liderul ridicându-se, însângerat, și dând un ordin celorlalți. M-au ridicat în aer, ținându-mă cu fața în jos. Nu știam ce se întâmplă până când am observat ceva ciudat în anus, apoi o durere intensă ca un junghi. Urlam de teroare și durere prin mâna care îmi acoperea gura. Am observat cum mi-o băga toată și cum îmi deschidea fesele cu mâinile în timp ce mă apuca și mai strâns. Până la urmă și-a deschis drum în mine, ca o rangă incandescentă arzându-mi corpul. Am început să-i simt corpul lovinduse de al meu, semn că reușise să intre cu totul. Apoi, a început o pompă frenetică făcându-mă să simt din ce în ce mai multă durere cu fiecare împingere. Prietenii lui de abia reușeau să mă țină. Când a accelerat am știut că totul urma să se termine. Două mișcări mai lungi de șolduri și și-a scos penisul din fundul meu. A lătrat un ordin și mi-au dat drumul toți de o dată, ceea ce m-a făcut să cad la pământ și să rămân inconștient.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am trezit în infirmeria închisorii, încătușat de pat de mâna dreaptă, cu tot corpul în durere și zdrobit. Când am încercat să mă mișc am observat o durere în anus. Doctorul mi-a spus că a trebuit să mă coasă și că durerea va dura câteva zile. L-am întrebat despre atacatori și mi-a spus că nimeni nu a văzut nimic și nu se știe cine ar fi putut fi. Aparent, un prizonier m-a găsit întâmplător în duș și a alertat gardienii. Din întâmplare, da. Nu avea cine să creadă asta, dar eram deja obișnuit că nimeni nu vedea nimic din ceea ce îmi făceau, chiar dacă era o bătaie în mijlocul coridorului între sute de prizonieri sau un viol într-un duș aglomerat un minut mai devreme. Cod de închisoare sau teamă, nu conta oricum. Ceea ce mi se părea ironic era că infractor fiind de abia acum mi se întâmpla asta. Poate că într-adevăr exista karma.

Ambasada Spaniei a trimis un medic să mă examineze. Nu a făcut mare lucru. Odată ce a descoperit că am supraviețuit și ignorând toate încercările mele de a-i spune ce mi se întâmpla acolo, mi-a dat o cutie de analgezice și a plecat. Unul dintre prizonierii care erau în infirmerie mi-a spus că atât ambasada britanică cât și cea franceză își îngrijeau cetățenii dându-le hrană și vitamine la fiecare patru sau șase săptămâni. În plus, britanicilor, un ONG le punea bani în contul închisorii în fiecare lună drept ajutor pentru mici cheltuieli. În schimb, nu părea că mă puteam aștepta la prea multe de la a mea.

Am petrecut câteva zile acolo. Recuperându-mă și suportând râsetele unora dintre gardieni. Una din aceste zile, unul dintre gardieni s-a apropiat de mine.

— Vei avea noroc, mi-a spus el.

— Nu știu de ce.

— Te vor elibera.

— Ce? Am exclamat complet surprins.

— Da, medicul care te-a vizitat a spus despre cazul tău ambasadei. Au făcut investigații și au văzut iadul prin care treci și starea în care ești. Au mijlocit pentru tine cu autoritățile și te vor muta într-o închisoare din țara ta. Trebuie să le fi fost multă milă de tine.

Vestea m-a lăsat în stare de șoc. Nu mi-am putut abține lacrimile. Cu siguranță îmi salvau viața. Imediat m-am vizualizat într-o închisoare spaniolă, înconjurat de oameni care vorbeau limba mea, cu un pat pentru fiecare deținut, cu mâncare adevărată, cu nimeni care să-mi facă viața imposibilă la orice oră, fără să mă tem permanent pentru viața mea. Gardianul se uita la mine fără a spune nimic.

— Mulțumesc pentru vești, îți sunt recunoscător, am spus.

— Nu credeam că ești atât de prost ... Spuse râzând. Nu într-atât!

— Ce?

— Tu crezi tot! Spuse sarcastic.

Se întoarse și plecă râzând. Când s-a întâlnit cu un alt gardian s-a oprit să-i spună gluma și au râs amândoi. Îmi doream să mor în acel moment. Să mor. M-am uitat la analgezicele de la ambasadă, dar știam că nu m-ar omorî. Prea ușoare. Trebuia să găsesc altă modalitate. Să sar pe fereastra cea mai înaltă dacă nu ar fi avut bare, să-mi tai venele, greva foamei, dacă era necesar. Trebuia să termin acest coșmar.

Nimic nu avea sens.

Singapore 10

Încă mă gândeam la weekend, turismul în insule, momentele noastre de pasiune, conexiunea aproape magică apărută între noi ...

Anunțul de primire a unui e-mail mi-a întrerupt gândurile la servicii. Era de la Sumalee și avea atașată lista de cumpărături pentru ceea ce urma să ne gătească sâmbătă. Am început să o citesc cu atenție: creveți mari fierți, lămâie verde, foi de aluat, ulei de arahide, sos de prune, lophius file, făină de orez, usturoi, ardei roșu iute proaspăt mare, zahăr de palmier și orez. Deci, ce ne va pregăti, creveți pentru aperitiv și pește felul principal, dar în stil thailandez. Sau asta era concluzia mea. Am mers cu Josele după servicii, Damaso nu a vrut să ni se alăture, și am cumpărat tot.

Așteptarea până sâmbătă îmi părea eternă. Deși ne scriam în mod constant prin e-mail și prin telefon și vorbeam în fiecare zi, nu ne-am putut vedea cea săptămână. Sumalee avea angajamente cu turiști după servicii. Nu îi puteam spune nimic pentru că știam cât de mult avea nevoie de bani. Am și ajutat-o să găsească clienți punând anunțuri online pe diferite situri. Chiar și sâmbătă imediat după ce termina de mâncat trebuia să plece repede și să petreacă câteva zile arătând orașul unui cuplu american. Americanii plăteau bine și dădeau bacșiș mare.

Sâmbătă dimineața Sumalee era la noi pregătind tot. Nu ne-a primit în bucătărie să o ajutăm. Când a sosit timpul să mâncăm eram nerăbdători cu mirosul care venea și când a adus mâncarea, eram deja la masă de jumătate de oră, bând bere și așteptând. Sumalee a ieșit zâmbind:

— Băieți, în cele din urmă misterul este dezvăluit. Astăzi vom mânca creveți crocanți, care în thailandeză se numesc Khung Hau Tord Khob, și pește cu sos de lămâie verde și ardei iute însoțit de orez fiert. Asta se numește în Tailanda Yum Pla. Am adus desertul de acasă: Songkaya. Este o budincă de nucă de cocos și ouă servită în coajă de nucă de cocos. Și de băut, bere Chang, tipică țării mele.

— Mama mia! Exclamă Josele. Nici într-un restaurant de lux. Hai să facem o poză toți patru cu mâncarea!

— Nu, nu, a spus Sumalee. Vă fac eu poza că așa iese mai bine.

Sumalee a luat telefonul meu și ne-a făcut o serie de fotografii, refuzând să intre în una din ele. Știam deja că nu va vrea pentru că nu îi plăcea să i se facă poze și nu reușisem să o conving să mă lase să-i fac nici una. Nu o înțelegeam. Era superbă și ar fi putut fi model profesionist. Doar o singură dată când am insistat mult m-a lăsat să-i fac una să o pun cu numărul ei de telefon. De asemenea, o pusesem pe ecran. După ce a făcut pozele am început să mâncăm.

Creveții erau delicioși, dar peștele era spectacular, cu un gust intens foarte bun care mergea fenomenal cu berea rece. Crema brulee nu mi-a plăcut prea mult, cu siguranță, pentru că nu eram iubitor de nucă de cocos, dar Damaso și Josele au fost încântați. După cum am spus, Sumalee a plecat imediat ce am terminat de mâncat. Satisfăcută că ne-a plăcut mâncarea și cu un lung sărut de la revedere. Noi am strâns tot. Mă rog Josele și eu; pentru că Damaso, după ce a spus că i-a plăcut și mulțumesc foarte mult, a plecat în camera lui. A spus că avea multe lucruri de pregătit, dar nu a specificat nimic concret.

După ce a dormit puțin Josele a plecat pentru că avea un meci de fotbal cu echipa companiei și apoi mergeau la cină împreună. Eu nu aveam nici un plan, așa că am stat acasă și m-am uitat la televizor și am citit un pic. Eram la jumătatea cărții „Rămâi cu mine. Operațiunea Kapo“. Mi-o recomandase Tere și adevărul era că am fost plăcut surprins. Lui Tere îi plăceau romanele romantice și am luat-o cu frică, dar avea și o poveste de mafie rusă, care mă captiva. Dar nu știam dacă mă puteam concentra suficient.

Când Damaso a ieșit din cameră mi-a spus că pot merge cu el. Mergea să mănânce și apoi era invitat să joace poker. Mi s-a părut o idee bună să joc cărți în loc să rămân singur acasă gândindu-mă la Sumalee, așa că m-am dus cu el.

M-a dus într-un taxi să mâncăm la un restaurant spaniol care era la modă, foarte modern: FOC. Acolo ne-am putut aminti de țara noastră mâncând

cartofi țărănești, caracatiță galiciană și pâine tumaca. Numai pentru asta s-a meritat să ies cu Damaso. Era clar că îi plăcea să trăiască bine și nu își refuza nimic.

Apoi a chemat un taxi și am plecat să jucăm cărți. I-a dat șoferului o adresă în cartierul Geylang. Când am ajuns a scos telefonul să caute adresa cu GPS-ul. Aceasta era zona pe care nu o văzusem când am venit cu Sumalee. Strada era plină de prostituate și oameni cu fețe dubioase. Ne-am oprit pentru un moment într-o alee pentru a vedea un grup de persoane care jucau pe o masă în mijlocul străzii pariind pe zaruri. Avea un plastic cu imagini mari de zaruri cu numere de la unu la șase și două caractere chinezești pe care le-am recunoscut din puținul pe care îl învățasem acea săptămână, cel mare pentru numere de la patru la șase și cel mic pentru unu, doi și trei. Oamenii pariau pe numărul care credeau că va ieși, la fel ca la ruletă, și apoi un bărbat arunca zarurile. Trei bărbați controlau banii și masa și unul mai departe ținea de pază, așa că nu putea fi prea legal. Mie îmi amintea de cei din Spania care încercau să atragă turiști și să-i confunde cu viteza mâinilor. Cu siguranță unul dintre presupușii jucători era un cârlig care încuraja naivii să parieze.

Nu departe de aici era destinația noastră. Damaso a intrat pe o alee întunecată, unde era un bătrân stând pe un scaun care părea că nu face nimic și care după ce s-a uitat la noi câteva secunde, ne-a ignorat. Damaso s-a oprit la singura ușă de pe alee.

— Aici este.

— Aici stă prietenul tău? Am întrebat, nedumerit.

— Ce prieten?

— Cel care te-a invitat la casa lui să joci poker.

— David, nu am spus nimic despre un prieten. Este o casă de pariuri.

— O casă de pariuri? Damaso, glumești. Cu siguranță nu este legal. În Singapore amenda pentru jocurile ilegale este de până la cinci mii de dolari sau șase luni de închisoare. Ambele, am spus pe un ton ridicat gesticulând

din mâini. Chiar te și lovesc cu un băț. Omule, este lucru serios. Nu poți intra. Săptămâna trecută poliția a închis un asemenea loc, și știi cum l-au găsit? Pentru că este al mafiei și unul dintre jucători a pariat mai mult decât avea și îl băteau la intrare, când a văzut din întâmplare o patrulă. Damaso! Mă auzi? Nu poți intra.

— Te-am auzit, te-am auzit. Dacă îți e frică nu intra, dar nu mă bate la cap. Tu ai fost cel care a fost de acord să vină. Nu te-am obligat.

— Pentru că am crezut că era o partidă între prieteni!

— Ști ce, poți să crezi ce vrei. Eu n-am spus așa ceva și tu ai interpretat ce ai vrut. Eu am venit să mă distrez. Dacă vrei să intri, fă-o și dacă nu pleacă și lasă-mă în pace. Te poți duce acasă să plângi lipsa iubitei, dar nu-mi strica mie seara.

— Ești un idiot.

— Sunt ceea ce sunt. În plus, am fost în asemenea locuri de multe ori și sunt încă în viață, nu?

În acel moment a deschis ușa un bărbat de doi metri, cu o față serioasă. Damaso a intrat fără să se gândească, fără măcar să se uite la mine. Uriașul se uita la mine. Eram pe punctul de a pleca, dar în ultimul moment m-am gândit că dacă i se va întâmpla ceva nu mă voi putea ierta așa că m-am dus după el.

În interiorul clădirii holurile erau bine luminate, dar foarte murdare. Era ca într-un film de groază. Era reușit efectul pentru că eram destul de speriat. Am mers după Damaso care era la câțiva metri în fața mea până când a intrat într-una din case. Era un pic mai curat, dar tot cu un aspect macabru. Dar, mesele și ruleta erau foarte profesioniste. Damaso a cerut ceva unuia dintre chelnerii care mergeau cu băuturi și a mers la o masă retrasă unde l-am văzut schimbând un teanc de bani în cipuri. A trecut pe lângă mine când s-a întors.

— Omule David. În sfârșit, ai prins curaj, mi-a spus ironic. Vei juca, de asemenea, Texas Poker?

— Nu, nu am de gând să joc nimic. Sunt aici doar ca să nu te las singur.

— Singur? Sunt copil. Fă ce vrei, eu mă duc la masa mea.

S-a dus direct la o masă unde erau încă cinci persoane plus crupierul, care avea în spate un om de securitate care se uita atent la tot. La puțin după o oră de joc și băutură toți îl citiseră pe Damaso. Un stil de joc riscant, multe cacealmale și vorbărie de cacealma în mod constant, ca și cum era un jucător profesionist. Ceea ce nu părea să realizeze era că grămada lui de chipuri scădea inexorabil. În cele din urmă, a mizat tot ce avea într-un bluf absurd pe care l-ar fi putut vedea chiar și un orb. Cu două cărți ale lui, plus cele cinci de pe masă tot ce avea era o pereche de treiari. Dintre toate mâinile de poker aproape cea mai proastă. Cu orice ar fi ieșit adversarii săi ar fi pierdut. Așa a fost. Doi dintre ei l-au urmat și ambii au avut cărți mai bune decât Damaso. Pierduse tot, dar nu părea să se lase. Se ridică de la masă și înjurând le-a cerut să oprească pentru un moment jocul. S-a apropiat de mine abia mergând de cât băuse.

— David, câți bani ai cu tine?

— Nu, prietene. Suntem aici de câteva ore și ai pierdut aproximativ trei mii de dolari, dacă nu mă înșel la adunat de cipuri. Acum știu de ce atunci când am jucat acasă ai spus că ai o perioadă de ghinion. Este timpul să mergem acasă.

— Acasă? Te înșeli. Știu că sunt pe punctul de a-mi veni cărți bune. Pot să-mi recuperez banii și să scot în plus. Hai, dă-mi ce ai. Sunt aproape.

— Am spus nu. Nu ești în măsură să joci nimic. Hai acasă și plătesc eu taxiul. În plus, nu am decât șaizeci de dolari. Nu ai ce face cu ei. Trebuie să înveți să pierzi.

— Să pierd? Chiar ești un ratat.

M-a împins și s-a îndreptat spre masa de schimb. S-a certat câteva minute cu bărbatul de acolo, până când a venit altcineva care părea să fie responsabil de local. Damaso a vorbit cu el, a scos portofelul și i-a arătat documentele. Bărbatul a vorbit puțin cu crupierul de la masa de poker și

apoi a păstrat pașaportul și ceasul de care Damaso nu se despărțea , un Tag Heuer, care probabil costa câteva mii de euro. I-a făcut un semn celui care schimbă bani și el i-a dat lui Damaso o cutie cu cipuri. Nu eram sigur ce se întâmpla, dar nu arăta deloc bine. Concluzia care am tras-o a fost că le dăduseră împrumut o cantitate semnificativă. Când a trecut pe lângă mine, l-am interceptat.

— Ascultă...

— Lasă-mă David, ți-am spus că voi juca!

— Bine, bine. Ascultă doar. Faci o mare greșeală, dar cum nu te pot opri cel puțin ascultă-mi sfatul.

— Sfat? Nu mă face să râd. Hai, spune-mi gluma.

— Uite, te-au citit. Chiar și eu, care am jucat doar o jumătate de duzină de ori, îți văd cacealmaua. Schimbă-ți strategia de joc, dacă vrei să-i iei prin surprindere. Când ai cărți bune bagă-te și vor crede că joci la fel. Așa ai o șansă.

— Dacă ești atât de deștept, de ce nu te-ai jucat? Nu e primul meu joc. Știu eu ce fac.

M-am întors și m-am dus să mă așez, aproape pe podea întâi, dar în cele din urmă am găsit un scaun. Tovarășii lui de masă au schimbat priviri. Era o pradă ușoară și o știau. De aceea îi dăduseră bani. Că nu era primul său joc era clar. Acum, înțelegeam unde îi dispăreau banii și de ce, uneori, era lefter chiar din săptămână de plată. Simțeam un nod în stomac. Se va termina rău. M-am apropiat să-l iau și să-l scot de acolo, dar unul dintre oamenii de securitate m-a interceptat. Nu se putea apropia nimeni de masă în timp ce jucau. A trebuit să aștept. Cealaltă opțiune era să bat duzina de paznici din local, să-l las inconștient pe Damaso și să-l scot rapid în brațe pe fereastră. Nu părea foarte prudent și nici în puterile mele. Îmi lăsasem costumul de super-erou acasă.

Deși pentru un moment a părut că îi mergea mai bine până la urmă a pierdut tot într-un alt bluf pe care toată lumea îl putea vedea. Damaso își puse

fruntea pe masă și a rămas așa un minut. Credeam că a adormit la cât de beat era. Apoi s-a sculat și, imediat doi oameni de la securitate l-au înconjurat și l-au dus la șef. Au vorbit un moment, apoi Damaso a venit spre mine.

— Am nevoie să-mi dai bani.

— De ce? Ce se întâmplă? Nu-ți voi da bani să joci, cred că am fost clar înainte.

— Mi-au împrumutat două mii de dolari să continui să joc și acum trebuie să-i plătesc.

— Două mii de dolari! Damaso, la naiba, tu ești nebun. Nu le-ai dat ceasul? Valorează mai mult decât atât. Cu siguranță.

— Da, dar spun că nu pot ști dacă este autentic sau nu, fără a fi verificate de către un expert. Și aici nu au pe nimeni. Așa că îmi cer să îi plătesc.

— Ști ce, eu sun la poliție, lucrurile se împrumut.

— Ești nebun? Au pașaportul și documentele mele, știu unde locuim, unde lucrăm ... Nu putem spune nimic la poliție nici să fugim. Îți amintești povestea pe care mi-ai spus-o înainte de a intra despre tipul pe care îl băteau? Putem fi următorii.

— Noi? Pardon prietene dar eu nu am nimic de a face cu problema ta.

— Nu? A răs în bătaie de joc. Ce inocent ești! Ei bine, explică-le asta să vedem dacă te lăsa să ieși. Sau huliganilor pe care îi vor trimite la noi acasă.

— Să mă cac Damaso! Mă duc să caut un bancomat să scot bani, dar de îndată ce ajungem acasă mi-i dai înapoi.

— Nu cred că va fi posibil.

— Cum așa?

— Am avut mult ghinion și sunt lefter. Te plătesc când ne dau bonusul.

— Ghinion? Trebuia să te gândești la asta înainte. Ești mult mai prost chiar decât pari. Dintotdeauna am știut că ești egoist, dar nu credeam că poți fi atât de prost. M-ai dezamăgit.

Fără a-i da timp să-mi răspundă, m-am dus la șef și i-am spus că voi scoate bani să-l plătesc. A insistat să am „protecție“ și unul dintre oamenii lui a mers cu mine la cel mai apropiat bancomat, presupun că pentru a mă prevenii să chem poliția. Din fericire, în Singapore, nu sunt limite de scos bani, cu toate că a trebuit să o fac de patru ori cinci sute de dolari. Am scos banii și imediat ce m-am întors, i i-am dat. I-au dat înapoi lui Damaso toate lucrurile, dar ne-au asigurat că au notat toate informațiile și că își doreau ca afacerea lor să rămână confidențială. Nu au fost necesare explicații suplimentare dacă deschideam gura ne-o plăteau. Mesajul era clar.

Am luat un taxi spre casă și nu am scos un cuvânt tot drumul. Când am ajuns, am făcut un duș rapid și m-am culcat. N-am putut să dorm toată noaptea gândindu-mă la pericolul în care am fost și la cât de mult părea să se fi schimbat Damaso de când îl văzusem ultima dată înainte de a pleca la proiectul din America. Puteau să ne dea o bătaie de moarte. Literalmente. Vom vorbi când îi trece mahnirea.

Când i-am spus lui Sumalee prin mesaj înainte de a mă culca, nu i-a venit să creadă. Mi-a spus că aceste locuri erau extrem de periculoase, inclusiv pentru străini ca noi. Ce putea să-mi spună! Până când ne-am suit în taxi, nu eram sigur că vom ieși nevătămați. Chiar și acum, acasă, eram încă speriat.

Damaso îmi va plăti acest truc.

Singapore 11

A doua zi, când m-am trezit nu m-am întâlnit cu Damaso, ceea ce am apreciat mult. Nu aveam chef să-l văd. Cine lua micul dejun în bucătărie era Josele. I-am spus ce s-a întâmplat și nu a știut ce să zică. El știa că Damaso juca poker des, dar ca și mine credea că acasă la prietenii nu în locuri ilegale.

Josele avea planuri cu Tere și Diego să meargă la portul de agrement de pe insula Sentosa și să mănânce acolo. Cum nu mă puteam întâlni cu Sumalee până seara, am mers cu el. Orice decât să stau acasă și să-l văd pe „jucător“.

Adevărul este că a fost o idee grozavă. Josele era o persoană care emana bucurie și optimism, iar Tere și Diego păreau întotdeauna fericiți. Am petrecut ziua râzând și mergând fără țință. Uitându-ne la bărci de toate tipurile și alegând care ne-ar fi plăcut să o avem. Cum dețineam titlul spaniol de Căpitan de Yacht, cel mai înalt posibil, precum și cel englez de Yachtmaster Ocean, recunoscut la nivel mondial, puteam pilota orice barcă de agrement cu pânze sau cu motor; așa că a rămas ca într-un weekend să închiriem o barcă și să mergem în jurul insulelor. Apoi am mâncat la un restaurant chinezesc numit Blue Lotus. Mâncarea chinezească din Singapore nu semăna deloc cu cea din restaurantele chinezești din Spania. Am presupus că cea de aici era mai apropiată de cea reală. Oricum, mi-a plăcut.

În cele din urmă, ne-am dus să bem o cafea în altă parte a portului și în jur de cinci, m-am despărțit de prietenii mei. Sumalee se despărțise deja de cuplul american și mi-a dat vestea cea bună. Ne puteam vedea pentru o vreme.

Am calculat greșit timpul să ajung acolo și am ajuns înainte de ora stabilită. Când am trecut în autobuz pe lângă locul de întâlnire, am văzut că Sumalee era deja acolo. Părea că se certa cu un bărbat care îmi amintea de tipul care a vorbit cu mine la Hotelul Raffles. Mi s-a părut foarte ciudat.

Când s-a oprit autobuzul, am coborât repede și am fugit unde era Sumalee, dar când am ajuns acolo era singură.

— Bună David!

— Bună frumoasa, i-am spus înainte de a săruta-o.

— După cum vezi, am terminat la timp, așa că restul după-amiezii este pentru tine.

— Văd. Cine era bărbatul cu care vorbeai acum un moment?

— Care bărbat? Nu vorbeam cu nimeni, a spus, devenind palidă.

— Da, am văzut din autobuz că te certai cu un bărbat. Mi s-a părut că era același tip de la bar, cel care m-a întrebat despre tine.

— Ah! Bărbatul ăla. Da, era un turist tailandez pierdut. M-a recunoscut ca fiind din țara lui și m-a întrebat despre un loc.

— Nu știu, părea că vă certați, i-am răspuns tulburat.

— Mă faci mincinoasă? A strigat violent și defensiv. De ce te-aș minții?

— Liniștește-te, liniștește-te. Cum spui tu. Numai că... Mă rog, las-o baltă. Hai să mergem un pic, haide.

Văzând cât de violentă a devenit, nu am vrut să insist asupra subiectului, dar cu siguranță ascundea ceva de mine. Ceea ce am văzut erau doi oameni țipând, nu un turist care cerea o adresă. Pe de altă parte, poate că eram paranoic și așa vorbeau tailandezii cu o mulțime de gesturi și țipete. Nu știam ce să cred pentru că nu vedeam de ce Sumalee m-ar minții. Dar, faptul că s-a supărat atât de tare nu părea normal. Voi încerca să vorbesc cu ea într-o altă zi, când era mai calmă.

Am petrecut după-amiaza împreună, dar a fost o atmosferă ciudată între noi. Incidentul ne-a lăsat pe amândoi nemulțumiți. Fiecare pentru alt motiv. În cele din urmă, am luat cina într-un hawker și ne-am luat la revedere foarte rece. Cu siguranță nu a fost cea mai bună zi a noastră.

Ceea ce nici unul dintre noi nu a putut vedea a fost că taiandezul ne-a urmărit tot timpul de la distanță și a zâmbit când a văzut că ne-am certat. Era același de la hotelul Raffles și același cu care Sumalee se certa când am ajuns în autobuz.

Singapore 12

Sumalee mi-a spus că nu ne putem vedea până în weekend-ul următor pentru că avea turiști programați. Mi s-a părut ciudat când m-a sunat:

— David, trebuie să vii, a fost primul lucru pe care l-a spus.

— Să vin unde?

— Acasă la mine, au omorât-o.

— Omorât-o? Despre ce vorbești? Am spus speriat, dându-mi seama de ce spunea și că plângea.

— Bongkot, colega mea de apartament, a bâlbâit. Este moartă.

— Dar... Să vedem. Tu ești bine?

— Da, da. Sunt aici cu poliția, a răspuns suspinând.

— Bine. Vin imediat.

Am ieșit imediat să caut un taxi fără să mă opresc și să explic nimănui. În drum spre casa lui Sumalee, l-am sunat pe Josele și l-am pus la curent cu ceea ce se întâmplă în caz că întreba cineva de mine. A rămas să-l anunț de îndată ce știam mai multe detalii.

Când am ajuns la casa lui Sumalee, am alergat pe scări. Locuia la etajul trei și sigur dura mai puțin decât să aștept liftul. Casa ei a fost ușor de localizat, era cea cu o duzină de polițiști înghesuiți la ușă și mulți oameni curioși.

La început, nu m-au lăsat să trec de cordonul poliției. Când Sumalee m-a văzut, m-a strigat și am putut ajunge la ea. Era prăbușită la sol, plângând cu capul între picioare, complet distrusă. Am fugit la ea, m-am așezat în genunchi și am îmbrățișat-o strâns. Pentru câteva minute am stat în această poziție: am strâns-o în brațe și ea plângând repeta că era moartă.

Unul dintre polițiști a venit la mine, m-a forțat să mă ridic și mi-a pus câteva întrebări. Ce făceam acolo, dacă cunoșteam victima, unde fusesem în acea dimineață... Și-a pierdut imediat interesul pentru mine și s-a dus la vecinii curioși să investigheze puțin.

Am profitat de ocazie să trag cu ochiul pe ușă pentru un moment. Spectacolul era dantesc. Fusesse atacată în bucătărie, care era imediat ce intrai în casă; dar apoi a fugit în cameră, care era imediat după și care se vedea prin ușa deschisă care lega cele două spații. După cum spusese Sumalee, casa ei era foarte mică. În bucătărie era sânge peste tot: pe jos, pe pereți și chiar și pe tavan. Probabil acolo o atacaseră. Apoi, cu siguranță, a încercat să scape de agresor sau de agresori mergând în dormitor. Acolo se putea vedea cadavrul pe podea, acoperit de o pânză, înconjurat de o baltă mare de sânge. Mai întâi am amețit puțin la vederea sângelui. Apoi și mai rău gândindu-mă că acel corp ar fi putut fi al lui Sumalee. A trebuit să mă așez pe podea ca să nu sfârșesc mai rău.

Acolo, pe jumătate amețit, cu Sumalee la un metru distanță plângând, a venit ceea ce părea a fi un șef de poliție. Nu și-a dat seama că eram acolo și a început să vorbească în engleză cu unul dintre agenți.

— Bună ofițer, ce avem aici?

— Bună, domnule. O imigrantă tailandeză a fost ucisă.

— Asalt sexual? Multe prostituate locuiesc în zona asta. Poate un client nemulțumit.

— Nu pare, a răspuns el, dând din cap. Femeia lucra ca funcționară într-un magazin și nu se știe să aibă legătură cu astfel de activități.

— Și atunci?

— Ar putea fi o tentativă de jaf.

— Au luat ceva? A întrebat în timp ce privea suspicios scena. Este ciudat. Furturile în zona asta sunt rare, nu prea sunt multe de luat.

— Se pare că nu. Poate că atacatorul sau atacatorii au intrat în casă crezând că nu va fi nimeni, au întâlnit victima, s-au luptat și au sfârșit prin a o ucide.

— Mda, a spus șeful, uitându-se la urmele de sânge de la intrarea în casă. E foarte ciudat un jaf pe aici, dar ar putea fi. Ați observat că ușa nu e forțată? Poate îi cunoștea pe criminali. Investighează-i cercul apropiat și pe cine locuiește cu ea. Aici sunt două paturi.

— Colega ei de cameră e fata de acolo. Am interogat-o deja, dar nu a ajutat prea mult.

— Bine, a spus el, aruncând o privire observatoare spre Sumalee. Dă-mi raportul complet când îl ai. Trebuie să mă duc în altă parte.

— Da, domnule.

Șeful s-a întors și a plecat cu pași mari, trecând prin mulțimea curioasă. M-am ridicat și m-am așezat lângă Sumalee, îmbrățișând-o strâns. M-a îmbrățișat înapoi. Văzând-o așa îmi frângea inima.

În acel moment, i-a sunat telefonul. Ea l-a ignorat, dar a continuat să sune. În cele din urmă, am forțat-o să răspundă, putea fi important. Fața ei s-a schimbat complet când a auzit vocea de cealaltă parte a dispozitivului. A plecat de lângă mine și departe de oameni, am presupus pentru că voia să vorbească în liniște. Curând a ridicat tonul, conversația devenind o ceartă teribilă. Nu am înțeles nimic din ce spunea pentru că vorbeam în tailandeză, dar era clar că nu era deloc fericită. După tonul vocii părea că ura persoana cu care vorbea. Cearta a durat câteva minute. Apoi i-au spus ceva care a făcut-o să-și schimbe complet tonul, trecând la un ton conciliator și aproape suplicant. A izbucnit în lacrimi și m-am apropiat de ea, dar s-a uitat la mine și a gesticulat cu mâna să nu o fac. A continuat să vorbească pentru o scurtă perioadă de timp, mai bine spus să asculte, pentru că aproape că nu mai spunea nimic. Am văzut-o negând de mai multe ori cu capul și, în cele din urmă a închis cu o privire învinsă. Nu știu ce s-a întâmplat, dar nu s-a terminat așa cum a vrut ea. Mai degrabă invers.

— Draga mea, cine era?

— Nimic, o rudă din Tailanda.

— S-a întâmplat ceva cu mama ta?

— Nu, nu, a răspuns scurt.

— Și atunci? Nu mi s-a părut o conversație prea prietenoasă.

— Nu mă mai întreba lucruri! A țipat, făcându-i pe cei din jur să se întoarcă și să se uite la noi.

— Calmează-te Sumalee, i-am răspuns pacificator. Când ne lasă să plecăm, vii la mine acasă. Acolo ne calmăm și o să-mi poți spune tot. Aici nu poți rămâne.

— Nu, nu, nu. Acasă la tine nu.

— Atunci închiriez o cameră de hotel să fim liniștiți.

— Mă duc la casa unei prietene care locuiește în apropiere. Nu este acasă și vreau să fiu singură.

— Ești sigură? Nu poți fi singură în starea în care ești, nu pot fi liniștit. Știi că aș merge cu tine oriunde.

— Asta e problema.

— Cum? Am fost uimit.

— Nimic, ceea ce contează acum nu este ca tu să fi liniștit. Ci eu. Trebuie să mă gândesc la niște lucruri și trebuie s-o fac singură. Apreciez oferta ta, dar nu de asta am nevoie acum.

— Cum crezi tu. Nu vrut să te forțez, am răspuns confuz.

Atitudinea tăioasă a lui Sumalee mi s-a părut foarte ciudată, dar, ca și în alte ocazii, am lăsat-o baltă, deși de data aceasta a fost un efort să nu răspund. M-am oferit s-o duc aproape de casa prietenei, dar a spus nu, că trebuie să plec acum și că voia să fie singură. S-a ridicat și m-a împins de câteva ori să

plec. M-a uimit comportamentul ei; păream mai mult ca un cuplu care tocmai s-a certat urât decât doi iubiți care se sprijină. Mi-am luat rămas bun și am plecat acasă cu o supărare monumentală. Nu am înțeles de unde venea atâta dispreț dintr-o dată. Bine, îi omorâseră colega de cameră, dar nu era momentul să se sprijine pe cei care o iubeau?

Am petrecut drumul spre casă enervându-mă și supărându-mă și mai mult. Când am intrat pe ușă, Josele mă aștepta îngrijorat de ceea ce se întâmplase. A rămas mut când i-am spus ce i se întâmplase lui Bongkot, dar cu atât mai mult când i-am descris atitudinea lui Sumalee față de mine. Nici el nu a știut să dea o explicație logică comportamentului ei. Uneori mă făcea să cred că era bipolară sau ceva de genul ăsta. Trecea de la a fi cea mai fermecătoare femeie din lume, foarte afectuoasă, veselă și râzând la o atitudine mohorâtă și neplăcută. O iubeam din tot sufletul, dar nu puteam să nu mă întreb dacă asta se putea termina cu bine. Chiar era dragoste ceea ce simțeam? Când eram cu Sumalee cea drăguță și iubitoare eram sigur, dar când eram cu cea șocantă și rezervată mă gândeam că mă înșel pe mine însumi. Doar gândindu-mă să fiu fără ea mi-a făcut niște lacrimi să-mi cadă pe obraji. În acel moment am simțit un gol care m-a făcut să respir cu dificultate. Nu voiam să fiu fără ea, dar nici nu voiam să sufăr ca în relația anterioară.

Josele și-a petrecut restul zilei încercând să mă distreze și să mă facă să râd. Adevărul era că era un prieten grozav. Deși mi-a arătat îndoielile lui cu privire la cât de complicată părea să fie relația mea cu Sumalee, mă sprijinea. Nu știam nimic de Damaso, dar nici nu aveam chef să știu, așa că i-am apreciat absența. Nu era cea mai bună săptămână a mea.

Acum în pat, am sunat-o pe Sumalee de mai multe ori și i-am scris nenumărate mesaje, dar nu a răspuns. Simțeam că înnebunesc. Nu înțelegeam distanțarea ei. Mi-am petrecut toată noaptea analizând situația. Uneori aveam impresia că încerca să mă forțeze s-o părăsesc. Ce prostie. Sau nu? Știind că suferă singură în casa prietenei mă distrugea, dar ce altceva puteam să fac?

M-am sucit și răsucit în pat fără să găsesc un răspuns. Nici măcar nu îl aveam pentru sentimentele mele...

Singapore 13

A doua zi nu a dat nici un semn de viață. Nu știam ce să cred. Mă părăsise? Chiar se gândea la ceva? Nu eram sigur dacă să continui să o sun sau să-i dau spațiu să se calmeze. În cele din urmă, i-am scris un mesaj: "Draga mea, știi că poți conta pe mine pentru orice. Înțeleg că vrei să fii singură acum, dar te aștept pentru când vei avea nevoie de mine. Te iubesc mult. David."

Acea zi nu mi-a dat nici un semn. A doua zi m-a sunat. Avea vocea foarte tristă.

— Trebuie să ne vedem.

— Sigur, Sumalee. Ești bine? Am fost foarte îngrijorat.

— Da, îmi pare rău că am fost izolată. Mi-a trebuit timp să mă gândesc. Ne întâlnim atunci?

— Da, da. Unde?

— Vin să te iau de la serviciu când ieși.

— Perfect. Ne vedem atunci. Te iubesc.

— Ne vedem.

Și a închis. Scurta conversație nu m-a înveselit prea mult. Vocea ei tăioasă nu prezicea nimic bun. Voia să mă părăsească și nu știam de ce. Gândindu-mă la tot timpul petrecut împreună, nu puteam găsi nici un motiv nici pentru comportamentul ei haotic nici să mă scoată din viața ei. Mi-am petrecut toată ziua trist, așteptând momentul fatidic.

Când a venit timpul să plec, am mers jos fără grabă spre ieșirea din clădire. Simțeam că mă duc la propria mea execuție. Chiar voiam s-o văd, dar consecințele întâlnirii vor fi groaznice. Era acolo, așteptând cum a spus. M-

am apropiat de ea fără să știu cum să o salut. În cele din urmă, i-am dat o îmbrățișare foarte puternică. Mi-a răspuns, dar foarte ușor, ca și cum nu voia să mă supere. M-a apucat de mână și m-a dus în liniște la o plimbare până când am ajuns în parcul mare de alături, Fort Canning Park. N-am spus nimic pe drum. N-am vrut să-i deschid calea să-mi dea veștile proaste. Ne-am așezat pe o bancă înconjurată de copaci imenși, care erau acoperiți de un fel de plantă agățătoare; un loc prea frumos pentru ceea ce urma.

— David, știu că uneori mă comport ciudat. Ai fost mai răbdător cu mine mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

— Nu e nimic. Alături de tine, sunt fericit, i-am răspuns disperat. Aș face orice să nu mă părăsești.

— Știu, a spus cu un mare oftat. Ca și cum îi era greu să-mi spună ceea ce urma. A venit momentul. Cred că este din cauza problemei cu mama mea și a împrumutului. Am această coasă de prea mult timp deasupra capului, de prea mult timp.

— Este dificil, Sumalee. Te pot ajuta în orice fel pot.

— Ai face-o, știu că ai face-o.

Privirea ei era de o tristețe atât de profundă că era de speriat. Era fața pe care o așteptam de la cineva care te va anunța că i se descoperise o boală teribilă și că mai are ore de trăit sau de la cineva care trebuia să-ți comunice că a fost condamnat la moarte. S-a uitat la mine și s-a încruntat puțin, ca și cum își aduna forțele să continue să vorbească.

— Cred că ceea ce avem nevoie sunt câteva zile singuri undeva unde să uităm de toate astea. Știu un loc perfect în Tailanda.

O călătorie? Îmi propunea să mergem într-o călătorie împreună? Nu mă părăsea? Nu-mi venea să cred întorsătura bruscă a evenimentelor comparat cu ceea ce îmi imaginasem că se va întâmpla.

— O călătorie împreună? Mi se pare o idee grozavă. Serios, am crezut că o să mă părăsești...

În acel moment Sumalee s-a întors spre mine, mi-a mângâiat obrazul cu spatele mâinii și s-a aruncat pe mine plângând cu inima frântă. Am îmbrățișat-o strâns din nou încercând să o calmez, și de data aceasta mi-a răspuns. A plâns și a plâns non-stop, ca și cum ne luam rămas bun pentru totdeauna. Nu știam ce să-i spun sau ce să fac ca să se oprească, dar am încercat tot. Aproape 15 minute plângând. Uneori dădea impresia că a terminat, dar se separa puțin de mine, se uita la mine și începea din nou. Eram nebun de fericire de cum se terminaseră lucrurile, cu o excursie minunată în țara ei, dar confuz de atâta tristețe. În cele din urmă, s-a calmat.

— Deci, mergem într-o călătorie?

— Desigur, cum aș putea respinge o astfel de ofertă? Desigur, voi plăti pentru întreaga călătorie.

— Ești minunat.

— Un alt lucru pe acest subiect, am luat-o de mâini purtat de emoție. Zilele astea m-am gândit la noi. Chiar cred că ești femeia vieții mele, vorbesc serios din inimă. Știi că pare o nebunie, dar așa este. Nu pot să nu simt ce simt. Și chiar dacă uneori reușești să mă confunzi, cred că și tu simți la fel pentru mine. Am ceva în cap care nu mă lasă să dorm. — A venit timpul să-ți spun. Tu ești copleșită de datoria legată de mama ta și eu am economisit bani din alocațiile de călătorie, salarii suplimentare, variabile ale companiei... Am economisit pentru când vreau să mă așez la casa mea să pot cumpăra o casă sau orice alte nevoi. Am reflectat mult, nu este ceva impulsiv. Ceea ce am nevoie este să ți-i dau toți pentru a ușura împrumutul un pic. Sunt aproape 35.000 de dolari singaporezi și sunt toți ai tăi.

Sumalee s-a uitat la mine uluită. Sigur nu se aștepta la asta.

— Nu pot să accept, David. Sunt banii tăi. Economiiile tale de o viață. Nu mi-i poți da.

— Nu e o cheltuială, ci o investiție. Așa vei putea fi mai fericită, ceea ce va avea același efect asupra mea. De fapt, e egoism pur. Dacă ești fericită, îmi vei da mai multe săruturi. Serios, trebuie să-i accepți. Îi ei tu sau îi dau toți lui Damaso să joace poker.

A rămas tăcută o vreme, făcând un fel de reflecție mentală. În cele din urmă, s-a uitat la mine și a încercat să-mi spună ceva, dar nu a putut. A dat din cap și s-a aruncat înapoi în brațele mele plângând din nou ca și când era sfârșitul lumii. Nu o înțelegeam, dar o iubeam din tot sufletul.

Când s-a calmat, ne-am ridicat și ne-am plimbat prin parc. I-am spus că dacă vrea, putem merge să-și vadă mama în loc de un loc turistic, că nu-mi păsa. Mi-a răspuns că oricât de mult își dorea să o vadă, o ajuta mult mai mult să fie bine și asta era posibil doar mergând unde voia să mă ducă.

Treptat, detaliile călătoriei au devenit concrete. În loc de a merge în locurile populare, care erau Bangkok sau zonele de plajă, Sumalee a propus să mergem la Chiang Rai, în partea de nord a țării. O zonă care era puțin exploatată pentru turism de către străini. Era în ceea ce se numește Triunghiul de Aur, care este un punct de frontieră între Tailanda, Laos și Myanmar, plin de munți verzi, de tot felul de triburi și etnii și de trasee de drumeții incredibile. Un paradis unde să fim singuri și înconjurați de pace, dacă voiam sau să facem diverse lucruri, dacă voiam. Sumalee s-a ocupat să găsească biletele de avion și să le cumpere. A insistat că, chiar dacă plăteam eu cazarea, își va plăti singură biletul de avion. N-am vrut, dar s-a încăpățânat spunând că deja îi dădeam toți banii mei așa că am acceptat. În cele din urmă, a plătit pentru zborurile ei cu cardul ei și pentru ale mele cu cardul meu. A găsit niște zboruri de ultim moment la un preț foarte bun, dar cu inconvenientul că la întoarcere veneam în avioane diferite. Aș fi preferat să ne întoarcem împreună, dar nu m-am plâns din moment ce ea făcuse toată munca de a găsi zboruri și a compara prețuri.

În cele din urmă, a venit ziua și, cu câteva ore înainte de plecarea avionului, eram deja la aeroport nerăbdători să înceapă vacanța. Nu i se schimbase acel halo de tristețe, dar speram că totul se va schimba odată ajunși la destinație.

Tailanda 1

Pe măsură ce avionul se apropia de destinație, la un aeroport cu un nume imposibil de reținut, am putut aprecia ceea ce îmi spusese Sumalee. Întreaga zonă era plină de munți și culoarea predominantă era verde. Aterizarea a fost lină și după ce ne-am luat bagajele, ne aștepta o mașină la ieșire să ne ducă la cazare. Sumalee găsisese o cabană retrasă în munți unde să petrecem cele patru zile. La o jumătate de oră de mers pe jos era un sat, în caz că aveam nevoie de ceva, dar cabana avea tot ce ne trebuia pentru șederea noastră. Ideea era să fim departe de lume și să ne concentrăm pe noi.

Primele treizeci de minute de călătorie au fost pe un drum destul de bun, dar sfârșitul a fost pe drumuri din ce în ce mai proaste. Ultima parte, ieșind din satul de lângă cabană, chiar neasfaltat. Jungla devenea din ce în ce mai densă până când am ajuns într-un loc unde nu părea să fi călcat vreun om, a apărut casa. Era elevată pe niște suporturi din lemn, cu pereții din bambus și acoperișul de ceva ca paie. Perfect integrată cu mediul, se putea vedea doar pentru că în jurul ei cineva eliminase vegetația un pic. Unde începea jungla se puteau vedea flori multicolore și tot felul de copaci.

Șoferul s-a oprit la intrare și ne-a dat jos bagajele. I-am plătit cât mi-a spus Sumalee și a plecat după ce a schimbat câteva cuvinte cu ea. Eram singuri. Ne-am luat fiecare valiza lui și ne-am îndreptat spre ușă. Se vedea că cineva fusese acolo recent, pentru că totul era curat și organizat. Ne-am uitat prin casă. Era simplă, dar confortabilă. Avea o cameră de zi care integra bucătăria, un dormitor cu un pat mare acoperit de o plasă gigantică de țânțari și o baie. Prin fereastra de la baie se vedea un rezervor mare care Sumalee mi-a spus că era plin cu apă pentru baie și bucătărie. De băut foloseam apă îmbuteliată să prevenim îmbolnăvirea.

Nu ne-a luat mult să ne acomodăm. Căldura și umiditatea erau asfixiante. Sumalee mi-a oferit să facem o plimbare și mi s-a părut o idee grozavă. Ținându-ne de mână, ne-am plimbat prin zonă. La mai puțin de cinci minute de cabană, era un iaz alimentat de un râu mic unde ne puteam scălda. În el se puteau vedea niște pești plutind liniștiți. Totul părea parte din paradis. Ne-am

așezat pe o piatră, cu sunetul apei în fundal. Sumalee m-a apucat de mâini și s-a uitat intens la mine.

— Vreau să îți cer ceva. Vreau ca aceste zile aici să le trăim ca și cum ar fi ultimele împreună, fără să vorbim de viitor, fără să vorbim de întoarcere. Ca și cum avem doar zilele astea și s-a terminat. Să ne bucurăm de ele la maxim fără să ne gândim la altceva.

— Sunt de acord dacă asta te va face să zâmbești mai mult. Orice te face fericită sunt de acord.

Sumalee nu a răspuns. S-a ridicat, și-a lăsat rochia să-i cadă pe jos, și-a dat jos lenjeria și a intrat în iaz până când apa i-a acoperit tot corpul, mai puțin capul. Mă uitam la ea absorbit. Inima îmi bătea repede. Era atât de frumoasă! Arăta ca o nimfă a pădurii într-un cadru uimitor.

— Vii sau o să rămâi cu fața aia stupidă toată ziua?

Asta m-a făcut să reacționez. M-am dezbrăcat repede și am intrat în apă. Era un pic rece. Sfârcurile lui Sumalee au reacționat făcându-se netede și provocatoare. M-am apropiat încet și le-am presat ușor cu vârful degetelor, ca și cum se puteau rupe în orice moment. Fără să pierd contactul vizual, m-am apropiat de ea până când corpurile noastre au intrat în contact și i-am mângâiat fața cu spatele mâinilor.

Nu am mai putut rezista și am sărutat-o, încet, controlându-mi focul pe care-l simțeam înăuntru, nerăbdător. Sumalee mi-a răspuns la fel. Săruturile și mângâierile noastre se accelerau, din ce în ce mai ferme, din ce în ce mai intense. În cele din urmă, Sumalee s-a agățat de gâtul meu, a sărit și și-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele. În acea poziție am penetrat-o încet, dar adânc. Ne-am mișcat încet, sincronizat, ca și cum ne marca ritmul o baladă de trompetă. Simțeam contrastul dintre răceala apei și căldura generată de corpurile noastre. Pentru câteva minute, mișcările noastre controlate au generat valuri mici în apă care se răspândeau în iaz, la fel ca plăcerea care se răspândea în corpurile noastre. Respirația lui Sumalee s-a accelerat, picioarele îmi apăsau mai tare talia, pelvisul ei a început să facă mișcări convulsive, apa stropsea în jurul nostru și a rupt liniștea junglei cu niște ultime strigăte de extaz. Am mai rezistat puțin și curând am fost eu cel care a erupt în interiorul ei. Am rămas îmbrățișați, lăsându-ne legănați de apă, dându-ne săruturi ușoare pe față și pe gât. Fericiți. Atâta tot.

După ceva vreme așa, am început să simțim frig, așa că am ieșit la mal și ne-am încălzit la soare. Ne-am așezat pe aceeași piatră, care cu căldura ei, ne-a relaxat imediat. Am stat acolo, în tăcere, cu brațul ei în jurul taliei mele și al meu în jurul umărului ei. Era uimitor cât de multe sunete se auzeau: insecte, broaște, păsări cu melodii infinite, maimuțe, ramurile copacilor ... Și multe altele pe care nu le puteam identifica. Era o agitație constantă, care creștea și scădea în intensitate într-un ritm necunoscut urechilor mele fără experiență. Nu eram sigur că mă putem obișnui suficient cu zgomotul cât să pot dormi. Mai ales cu bâzâitul. Deși cu Sumalee lângă mine nu ar trebui să am probleme.

I-am frecat spatele lui Sumalee să o încălzesc. În cele din urmă, nu știu ce s-a întâmplat întâi, că ne-am uscat cu soarele sau că am transpirat de la

temperatura de treizeci și cinci de grade cu umiditate. La un moment dat, Sumalee s-a așezat pe genunchii mei cu fața lipită de fața mea și m-a îmbrățișat strâns. Am strâns-o în brațe, simțindu-i cu pieptul inima bătând. Sumalee a început să-mi sărute gâtul cu o dorință arzătoare, cu săruturi umede, folosind limba, făcându-mă să fierb. Curând aveam din nou o mare erecție. Sumalee s-a re poziționat, astfel încât penisul meu era între buzele vaginului ei și a început să se stimuleze de sus în jos. Umezeala dintre coapsele ei făcea frecarea foarte plăcută, foarte fluidă. Am încercat să-i mângâi spatele, dar m-a apucat de încheieturi și mi le-a pus în spatele gâtului ținându-mă strâns cu o mână, ca și cum voia să mă încătușeze. A continuat să se frece, masându-mi penisul de la bază până la vârf și invers, sărutându-mă, în același timp, cu poftă. Situația de supunere mă excita și mai mult. Sumalee era cea care stabilea ritmul, accelerând ori de câte ori voia și încetinind când vedea că se apropia de orgasm. Eu m-am lăsat purtat de valul de plăcere pe care mi-l provoca în corp. De data asta, da, a făcut-o pe cont propriu, pentru că eu nu am avut nici un merit, că ne-am dat drumul în același timp. A fost o izbucnire violentă de plăcere.

A rămas în acea postură pentru o vreme, mângâindu-mi gâtul și sărutându-mă ușor.

— Haide David, să mergem la apă și să ne spălăm. Trebuie să mergem acasă să despachetăm și să pregătim de mâncare.

— Da, haide. Suntem aici doar de câteva ore și vreau să dureze o veșnicie. Trebuie să ne întoarcem aici de multe ori.

— Amintește-ți, fără viitor. Doar prezentul. Așa am stabilit.

— Sigur, îmi pare rău, i-am spus fără convingere. Faptul că nu mă puteam gândi la viitor, la viitorul nostru, era ceva ce îmi era greu și ce nu puteam înțelege. De ce n-o puteam face dacă eram atât de fericiți? Îi acceptasem regulile, așa că nu am mai spus nimic.

Ne-am dus acasă, goi, uzi și cu hainele în mână.

Începea mica noastră vacanță.

Tailanda 2

— Ei bine, David, spune-mi atunci povestea pe care mi-o datorai despre tatăl tău, a întrebat Sumalee în timp ce stăteam pe malul râului.

M-am gândit pentru o clipă înainte să vorbesc. Era un subiect care îmi cauza destul de multă durere.

— E adevărat, ți-o datorez de ceva timp. Dar să nu crezi că sunt multe de spus. După cum ți-am spus, tatăl meu a dispărut când aveam doi ani. Călătorea frecvent pentru muncă. Era agent de vânzări pentru o companie internațională și nu s-a mai întors într-una din acele călătorii, când era în Rusia. La început au crezut că i s-a întâmplat ceva, dar poliția a investigat și, din câte au putut descoperi, a luat un avion spre America de Sud în loc să se întoarcă în Spania. Atunci oamenii au înțeles, tatăl meu ne abandonase.

— Părea clar, nu?

— Da, așa părea da. Și eu am crezut asta când mama mi-a spus când era mai mare. Singura amintire pe care o am de el sunt câteva fotografii cu mine în brațe. Părea să mă iubească atât de mult în ele...

— Sunt sigură că te adora, dragule, mi-a spus mângâindu-mi ușor părul.

— Da, asta am dorit să gândesc dintotdeauna. Și dacă restul lumii avea dreptate și nu ne iubea? Poate că avea o amantă sau se plictisise de mama mea sau nu se vedea capabil să aibă grijă de un copil mic și eu am fost cauza despărțirii. Nu știu.

— Și cu ce te-ar ajuta să știi?

— Ce vrei să spui?

— Că nu contează motivul. Realitatea este că nu l-ai cunoscut și nu-l vei cunoaște. Nu cred că turmentându-te cu ideile astea îți va face vreun bine. În situații de genul ăsta, eu cred că trebuie să uiți problema și să mergi mai

departe. Uneori suferim atât de intens din cauza trecutului că uităm să ne bucurăm de prezent.

— Ai perfectă dreptate, ca de obicei. Nu are rost să-mi plâng de milă pentru ceea ce a fost sau ce ar fi putut fi și să uit să profit de faptul că am lângă mine cea mai minunată femeie din lume și că sunt într-un loc care nu diferă mult de paradis.

— Așa se vorbește! Și s-a întors să mă sărute cu o pasiune necontrolată.

M-a împins forțându-mă să mă întind la malul râului și ne-am sărutat și mângâiat până când am pierdut noțiunea timpului. Când ne-am trezit la realitate era deja aproape întuneric. Ne-am dus la cabană să facem cina.

Într-o după-amiază, culcați în pat, epuizați de o sesiune de sex intens, Sumalee a propus un joc: să ne spunem un secret pe care nimeni nu-l știa.

— Secretul meu, am început, nu este ceva ce nimeni nu știe, dar un lucru despre care nu vorbesc despre trecutul meu. Sumalee se uita la mine în anticipare. Când aveam 12 ani, am început să petrec timpul în companii negative. După nenumărate huliganii, am sfârșit într-o bandă de huligani de cartier. La început, doar îi însoțeam și eram martor la prostiile lor. În cele din urmă, pentru a intra oficial și pentru ca toată lumea să mă considere membru, în ciuda vârstei mele fragede, a trebuit să îndur un minut de bătaie de la membri.

— Un minut de bătaie! A spus Sumalee îngrozită.

— A fost foarte greu, dar nu cel mai rău lucru –am continuat. Odată intrat, acum parte din bandă, participam la activitățile lor: bătaii, jafuri cu forța, abuzuri, atacuri, lupte teritoriale cu alte bande... Din ce în ce mai rău. Devenisem un adevărat bătauș, abuzând mereu, bătând și insultându-i pe cei mai slabi. Nu aveam nici o limită și să sfârșesc în închisoare sau omorât de un cuțit într-o confruntare cu un rival părea cel mai logic lucru, deși nu-mi pasă atunci. Practicam în mod constant pentru a fi preparați de luptă și, de-a lungul anilor în care am făcut parte din bandă, mi-am rupt multe oase, coastele, am fost înjunghiat de multe ori . Sumalee era stupefiată. Acum

înțelegea originea unora dintre cicatricile mele. Dacă nu îmi rupeam ceva, nu îi spuneam nimic mamei mele și înduram durerea loviturilor zile întregi, până când se vindeau. Biata mea mamă nu știa ce să facă, era disperată. Absența unei figuri paterne a fost un declanșator important pentru comportamentul meu. Pe acele vremuri eram cu toții foarte sexiști. Disprețuiam femeile, pe care le vedeam drept ființe inferioare a căror unic rol era să ne servească. Nu îmi ascultam mama. Poate că pe tatăl meu l-aș fi ascultat.

— Și cum ai ieșit din asta?

— Întâmplător; un plan care a ieșit prost. Am investit o parte din ceea ce furam să merg la o sală de box foarte faimoasă din cartier. Scopul meu era să învăț să lupt mai bine, să fiu mai de temut, să ies în evidență față de ceilalți membri.. Vezi ce mod stupid de a gândi! Eram atât de tânăr... Curios, acolo am întâlnit persoana care mi-a schimbat viața: Angel, antrenorul meu. A început să mă învețe să boxez: să mă feresc de pumni, să lovesc mai tare, cum să-mi pun picioarele... Cu lecțiile lui, m-a învățat să mă respect ca bărbat și să-i respect pe ceilalți. El m-a învățat că atunci când ai puterea, partea ușoară este să o folosești și partea grea este să o controlezi. Sumalee nu rata un cuvânt din ce spuneam. Treptat, banda a început să cadă pe locul doi și boxul, Angel și ceea ce lecțiile lui cuprindeau a început să fie unica mea doctrină, religia mea, legea mea de viață. În cele din urmă, am terminat liceul și am început facultatea. Acolo am cunoscut-o pe Cristina. Părea logic să fiu cu ea. Cu ea, în cele din urmă, viața mea părea să se stabilizeze. Restul... Ei bine, îl ști.

— M-ai lăsat... stupefiată. Nu-mi imaginam că ai fost un delinvent juvenil. Cu fața asta bună pe care o ai.

— Vezi. Uneori, când mă enervez foarte rău, demonul interior pe care l-am închis încearcă să se dezlege și mi-e greu să-l controlez. Voi trăi mereu cu teama că va scăpa și va prelua controlul.

— Chiar dacă se întâmplă asta, nu trebuie să-ți faci griji, a spus Sumalee, mângâindu-mi fața. Știu că ești bun și așa vei fi mereu. Orice s-ar întâmpla.

— Sper, din tot sufletul. Nu vreau să fiu din nou David care am fost.

Sumalee m-a privit blând câteva secunde și a început să mă sărute.

— Stai, stai!

— Ce s— a întâmplat? Nu-ți place?

— Bineînțeles că da, dar nu vei scăpa.

— Să scap de ce?

— Să-mi spui secretul tău.

— Wow, am crezut că ai uitat... Spuse bosumflată.

— Nu, nu. Haide, te ascult.

A tăcut o clipă, gândindu-se. Până când în sfârșit a vorbit.

— Nu sunt sigură dacă am omorât un bărbat.

Am sărit din pat ca un arc.

— Ce? Am exclamat uimit.

— Ce ai auzit.

— Explică-te.

— Cu câteva luni înainte de a veni în Singapore, mă întorceam noaptea de la muncă, mergând singură pe marginea unui drum. Dintr-o dată, un bărbat care nu am văzut de unde a ieșit s-a năvălit asupra mea. M-a doborât la pământ și a început să încerce să-mi dea hainele jos. Voia să mă violeze. L-am zgâriat, am încercat să-l mușc, m-am apărat cât de mult am putut. Nu reușeam nimic. Până când, cu o mână, am simțit ceva, o piatră. Am apucat-o strâns și l-am lovit în cap cuprinsă de frică. A căzut de pe mine și m-am întors și m-am pus peste el, lovindu-l fără să mă opresc, orbită, înnebunită. Sângele stropea peste tot, dar nu am observat până nu m-am oprit. Când a trecut momentul de frenezie, m-am ridicat să plec, dar încă mai aveam furie acumulată —în acel moment ochii lui Sumalee s-au inundat de lacrimi, dar a

continuat să vorbească. L-am lovit cu toată puterea mea până când s-a rostogolit în șanț. Apoi, în sfârșit, cu hainele pline de sânge și aproape fără zgârieturi, m-am dus acasă. Mama dormea, așa că am scăpat de haine și m-am spălat fără să-i spun nimic. Nu știu dacă a supraviețuit, nu știu dacă...

S-a aruncat pe mine plângând.

— Nu-ți face griji, ai făcut ceea ce ai fost nevoită să faci. N-ai avut de ales.

— Nu știu... A bâlbâit. Nu știu dacă e în viață, l-am ucis sau...

— Nu mai contează, acum nu mai contează...

— Puteam să sun la poliție, poate l-aș fi putut salva.

— Sau poate el te-ar fi violat și ucis după. Cine știe? Mulțumesc —i-am spus după o vreme.

— Ce? A întrebat surprinsă.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus asta. Trebuie să-ți fi fost greu, și sunt foarte flatat să fiu prima persoană căreia îi spui.

— Ah, David! Poate că n-ar trebui să luăm avionul înapoi. Poate că ar trebui să plecăm de aici chiar acum, să lăsăm totul în urmă și să începem o viață nouă în altă parte, unde nimeni nu ne cunoaște.

— Ce spui? Și să lași munca care plătește datoria operației mamei tale? Și să n-o mai vezi niciodată pe ea sau eu pe a mea? De ce am vrea să facem asta?

Sumalee s-a uitat la mine o clipă, cu o expresie indescifrabilă în ochii. Nu știam dacă îmi va mărturisi alte secrete sau mă va devora cu dragostea ei. În cele din urmă, s-a aruncat pe mine și a început să-mi sărute tot corpul. Curând am fost întortocheați într-un festival de plăcere.

Zilele au trecut așa, făcând baie goi în râu, plimbându-ne prin junglă, mergând câteodată în sat să cumpărăm ceva și făcând dragoste în fiecare colț posibil. Dacă ar trebui să caut două cuvinte să descriu vacanța noastră, aş spune dorință și pasiune. Sumalee storcea fiecare picătură de energie pe care o avea ca și cum erau ultimele ei zile de viață. N-am fost niciodată prea religios, dar oricare ar fi Paradisul, Valhalla, Aaru, Nirvana sau Yanna, eram deja în el. Au fost cele mai bune zile pe care le-am trăit vreodată. Departate de lume, fără griji, simțindu-ne unul pe altul la nivel fizic și mental. În cele din urmă, toate lucrurile bune se termină. A venit ziua întoarcerii noastre în Singapore.

Ne întorceam la viața reală.

Tailanda 3

Sumalee a vrut să meargă la o plimbare în piața locală să cumpere suveniruri pentru casa ei. Era determinată să locuiască din nou pe cont propriu, în ciuda ofertelor mele de a locui împreună, și voia ceva nou, care să-i aducă noroc în noua ei etapă. Eu am rămas să-mi împachetez geamantanul. Sumalee era foarte maniacă să avem lucrurile separat, fiecare cu valiza lui. Când aproape terminasem, Sumalee a sosit cu câte o pungă în fiecare mână.

— Uite ce am cumpărat de la un artizan local —a spus, scoțând dintr-una un Buddha argintiu de mărimea unei palme. Sunt două la fel. O să le pun în casă când mă întorc. Vor crea pace și armonie și vor face ca vibrațiile negative din urma morții colegei mele să dispară.

— Sunt frumoase, i-am spus, luând-o pe cea care mi-o arăta. Și grele. Le-ai umplut cu pietre?

Sumalee a tresărit și s-a uitat la mine cu fața speriată.

— Umplut? Nu știu ce să-ți spun.

— Fată, nu intra în panică. Glumeam —i-am spus, uitându-mă la ea confuz. Am spus-o pentru că sunt destul de grele. Nu-ți face griji, e un semn bun. Lucrurile bune sunt de obicei așa. Dacă ar fi goale, s-ar îndoi la orice lovitură și ar fi păcat, nu?

— Da, da, desigur, a răspuns ușurată. Văd că aproape ai terminat cu valiza. Nu e prea mult loc în a mea, poți să le pui în a ta? E mai mare.

— Bineînțeles că e mai mare. Ți-am spus înainte să plecăm că valiza ta e foarte mică, aproape ridicolă. Desigur, am fost de fapt goi aproape tot timpul ... Oricum, dă-mi-le că le fac loc.

— Stai puțin. O să le curăț, vreau să ajungă perfecte.

Sumalee a luat prosopul din baie și le-a frecat peste tot cu sârguință. De parcă voia să lucească ca pentru o expoziție. Când a terminat, fără să le atingă cu mâinile să nu le păteze, le-a înfășurat cu cârpele în care veniseră și le-a lăsat în pat să le pun în bagaj. Am terminat valiza și am închis-o, punând și un lacăt. Toată măsurile de precauție.

M-am uitat pe fereastră. Încă nu se vedea nici un semn de mașina care trebuia să ne ducă la aeroport.

— Sumalee, o să fac o ultimă plimbare. Vrei să vii?

— Nu, mulțumesc! Mersul la piață mi-a fost suficient. Dacă nu te superi, rămân aici să mă joc cu telefonul tău.

— Nici o problemă. Când văd mașina venind, sunt aici să te ajut cu bagajele.

I-am lăsat telefonul și m-am dus la plimbare. Mașina nu a întârziat mult și în curând eram pe drum spre aeroport. Într-o oră am fost acolo.

Tailanda 4

Am ajuns la aeroport cu suficient timp înainte să nu pierdem avionul. Eram fixist cu asta: trebuie să ajungi la toate locurile la timp, în caz de orice probleme de ultim moment care ar putea apărea, mai ales dacă e vorba de un avion pe care îl poți pierde.

Când am ajuns la controlul de pașapoarte, i-am spus lui Sumalee că trebuia să merg la baie. A spus că va intra pentru că voia să cumpere niște lucruri de la Duty Free. Când am ieșit de la baie m-am dus cu valiza la punctul de control. Am pus-o pe bandă împreună cu toate obiectele metalice și am trecut fără probleme prin detector. În timp ce așteptam să-mi iasă bagajele, am văzut polițistul uitându-se ciudat și chemând un coleg. S-au uitat la ecran arătând spre el și vorbind unul cu altul în tai. Apoi unul dintre ei a arătat cu degetul spre mine, iar celălalt s-a apropiat de mine, vorbindu-mi în engleză.

— Bună, este valiza ta?

— Da, e vreo problemă?

— Va trebui să mergem într-o cameră separată să o deschidem și să o vedem mai bine.

— Sigur, cum vreți, i-am răspuns confuz. Nu înțelegeam care era problema. Poate o percheziție aleatorie și era rândul meu?

M-au pus să iau valiza și să-i urmez într-o cameră din apropiere, unde am putut vedea când am intrat că avea o cameră video într-un colț. Eram îngrijorat că va dura mult timp pentru că nu putusem să o avertizez pe Sumalee de întârziere, dar pe de altă parte mă bucuram că ajunsesem la aeroport devreme. Așa nu pierdeam avionul. Știam că nu aveam nimic ilegal, așa că eram calm. Polițistul care îmi vorbise la început m-a pus să pun valiza pe o masă și să o deschid. Partenerul lui și-a pus mânuși și a început să scoată toate lucrurile. La început a luat hainele una câte una, pipăindu-le și mirosindu-le punându-le deoparte cu grijă. S-a distras puțin

mai mult cu geanta de baie, dar a părut lămurit și a sfârșit prin a lăsa-o cu restul de lucruri. În cele din urmă, a luat cele două figurine Buddha și s-a uitat la ele. A vorbit cu colegul lui care s-a întors din nou spre mine.

— Aceste două figurine sunt ale tale?

— Păi, sunt ale prietenei mele.

— Le-ai pus tu în valiză?

— Da, eu le-am pus.

— Ți-ai pierdut din vedere valiza vreo clipă?

— Nu, am stat mereu cu ochii pe ea și cu mâna. Niciodată nu se știe.

Paznicul cu mănuși a luat un cuțit de pe o masă cu unelte și a încercat să deschidă una dintre figuri. Fiind din metal, nu a reușit și a luat o daltă cu care, cu mare efort, a reușit să deschidă o gaură în Buddha. Eram pierdut complet. Nu știam ce se întâmplă și nu puteam decât să privesc, fără să fac nimic, cum polițistul strica unul din cadourile lui Sumalee. Polițistul, foarte serios, s-a uitat la gaură și a luat o farfurie. A întors Buddha cu gaura peste farfurie și a mișcat-o puțin. O pulbere albă a căzut din ea. Stomacul mi s-a făcut pungă. Ceva nu era în regulă. A luat o mostră cu un băț de plastic și a pus-o într-un plic. Apoi a scuturat plicul care conținea un fel de lichid transparent. Lichidul a început să devină albastru strălucitor. Ceva nu era în regulă. Polițistul care vorbea engleză s-a întors spre mine și mi-a spus un singur cuvânt: cocaină.

Următorul lucru care s-a întâmplat a fost atât de rapid încât abia am putut reacționa. Polițistul a început să-mi spună tot felul de lucruri despre drepturile mele în timp ce partenerul său m-a căutat de sus în jos, forțându-mă să rămân în chiloți. Apoi m-au dus aproape pe sus să-mi facă o radiografie. Când ne-au întors, m-au lăsat să mă îmbrac și au început întrebările.

— Ai mai multă cocaină în corp?

— Cocaină? Nu! N-am avut niciodată cocaină sau alte droguri. Nici măcar nu le-am încercat.

— Nu se merită să minți, se va vedea în radiografie. O facem pentru binele tău, se poate rupe și o să te omoare.

— Ce? Jur că nu știu nimic despre droguri. Îmi puteți face un test de sânge dacă vreți.

— Nu ne interesează dacă consumi sau nu, deși aici consumul te poate costa până la zece ani de închisoare. Suntem mai interesați de faptul că transporti aproape patru kilograme de cocaină. Trebuie să facem un test mai detaliat, dar se pare că are o puritate foarte mare. Asta poate însemna pedeapsa cu moartea.

— Pedeapsa cu moartea? Despre ce naiba vorbești? Nu știu nimic despre drogurile astea! –am țipat speriat. Am simțit o transpirație rece pe spate și palpitații.

— Calmează-te. Ai spus că tu le-ai pus în valiză.

— Nu, am spus că am pus figurinele, nu știam că au droguri, am spus nervos. Nu înțelegeam nimic din ce se întâmpla.

— Gata. Ai mai spus că sunt ale prietenei tale. Prietena ta e în aeroport?

— Da, ne întorceam împreună la Singapore.

— Și ea ți-a dat drogurile?

— Nu! Ea mi-a dat figurinele.

— Cele cu droguri?

— Hm... Da, dar ea nu știe nimic despre asta. Cu siguranță.

— De unde ști?

— O cunosc.

— De când?

— De câteva săptămâni... Dar au fost foarte intense.

— Spune-ți dumneavoastră că cunoști bine o femeie pe care ați cunoscut-o abia acum câteva săptămâni? Că această femeie ți-a dat figurinele, dar că nu știe nimic despre droguri?

— Da, asta spun. Știu cum sună, am spus fără a fi prea convingător. Adevărul e că povestea mea mi s-a părut groaznică chiar și mie.

— Vrei să vi cu noi în aeroport să vedem dacă o putem localiza?

— Bineînțeles. Lucrurile se vor clarifica imediat.

M-au încătușat cu mâinile la spate și m-au scos din cameră. Înconjurat de patru dintre ei, ne-am dus în zona magazinelor unde le spuseseam că ar fi Sumalee. Din moment ce nu am găsit-o, am continuat să ne uităm până când am văzut-o într-un restaurant la o cafea.

— Ea este! Sumalee, Sumalee! Am țipat disperat.

Sumalee nu părea să mă audă, chiar dacă eram la doar cinci metri distanță. Doi dintre polițiști s-au dus la ea și au început să vorbească cu ea. La un moment dat au arătat cu degetul spre mine și ea s-a uitat la mine pentru un moment, apoi a negat cu capul. Era atât de ciudat, pentru că nu părea să mă recunoască. Sumalee s-a ridicat și a mers cu ei în camera de arest. I-am urmat în tăcere. Când am ajuns în cameră, au așezat-o și au continuat să vorbească cu ea în tai. Părea speriată. Polițistul care vorbea engleză mi s-a adresat.

— Spune că nu vă cunoaște.

— E o glumă. Suntem cuplu, am venit în Tailanda împreună și mergem împreună în Singapore. Sumalee, spune-i omului pentru că asta e foarte serios, nu am chef de prostii. Nu e momentul pentru paranoia ta.

— Bineînțeles că e serios. Pedepsa cu moartea. Să vedem. Cum zici că se numește femeia asta? Spuse arătând spre Sumalee.

Sumalee Sintawichai. Asta vă poate spune și ea.

— Și spui că ați intrat împreună în Tailanda, cu același zbor?

— Da, unul lângă altul. Ea poate confirma.

— Așteaptă puțin aici. S-a dus la un computer și a început să tasteze. A luat pașaportul meu și pe al lui Sumalee și a verificat ceva de mai multe ori. Apoi s-a ridicat și s-a întors lângă mine.

— Problema, domnule, este că ea spune că nu vă cunoaște. Nu numai asta, dar pe zborul cu care ai intrat nu a călătorit nici o Sumalee Sintawichai.

— Dar...? Cum?

— Nu mă întrerupe! Îți spun, că nu a fost nimeni cu numele ăsta pe zborul tău de sosire, și că doamna nu se numește așa. În plus, e prima dată când iese din țară.

— Prima dată când iese din țară? Cum! Dacă locuiește în Singapore.

— Da merge la Singapore, dar nici măcar nu e în același avion cu dumneavoastră.

— Pentru că nu erau locuri disponibile! Locuiește în Singapore și a venit cu mine acum câteva zile!

— Îmi dați bătaie de cap, domnule. În primul rând, nu țipați la mine. În al doilea rând, uitați-vă la pașaportul acestei femei și spuneți-mi numele ei.

Mi-a pus pașaportul lui Sumalee în față. Fotografia era a ei, una care părea recentă pentru că avea aceeași tunsoare ca cea de acum, dar numele de pe pașaport era Supaksron Tienphosuwa. Apoi a dat paginile și am văzut că nu avea nici o ștampilă. Toate erau goale.

— Înțelegeți ce vreau să vă spun? Mi-a spus, apucându-mă cu ambele mâini de gulerul cămășii și scuturându-mă ca pe un pachet. Numele acestei femei este Supaksron, pașaportul ei a fost eliberat acum două zile și este prima dată când iese din țară. Singurul lucru despre care ai avut dreptate este că se

îndreaptă spre Singapore, dar ca turist și pentru prima dată în viața ei. Și, desigur, nu lângă dumneavoastră. Nici măcar în același avion.

— Nu, nu, nu. O cunosc pe fata asta. Numele ei este Sumalee și suntem iubiți. Sumalee te rog, spune-i acestui domn! Am țipat disperat. Nu merge lângă mine pentru că nu erau locuri disponibile. Trebuie să mă credeți!

Ea a tresărit în scaun speriată și le-a spus câteva cuvinte în tailandeză polițiștilor. Apoi a suspinat ca o fetiță.

— O sperii. Dacă țiți din nou, va trebui să te rănesc. În plus, nu înțelege nici un cuvânt de engleză. Ți pierzi timpul. O lăsăm pe doamnă să plece să nu piardă zborul și tu rămâi cu noi. Avem multe lucruri de vorbit.

— Stai puțin! Pot dovedi că e prietena mea.

— Da? Cum?

— Telefonul meu. Acolo am o poză cu ea în Singapore.

Polițistul a schimbat câteva vorbe cu colegul, care a ridicat din umeri și mi-a dat cătușele jos. Apoi a luat telefonul și mi l-a dat.

— Arată-mi poza.

— Un moment, imediat v-o arăt și va trebui să-mi cereți scuze. Sumalee, asta nu ți-o iert. Nu știi de ce faci asta.

Am început să caut în telefon, dar nu am putut găsi poza cu Sumalee. Ecranul avea o imagine a munților din Chiang Rai și nu era nici în galeria de poze. Nici măcar numărul ei de telefon nu îl aveam. Era imposibil! Aveam toate pozele doar cea cu ea lipsea.

— Deci?

— Nu mai este. Cineva a șters-o.

Apoi mi-am amintit că Sumalee mi-l ceruse, după spusele ei, ca să se joace. Începeau să se clarifice lucrurile în capul meu. Era o capcană! Ea m-a făcut

să vin în Tailanda, ea a cumpărat biletele de avion spunând că nu ne puteam întoarce împreună, ea mi-a dat Buddha cu drogurile, ea ștersese fotografia și numărul de telefon ... Amprente! Nici măcar. Îmi aminteam cât de atent le-a curățat cu scuza să fie strălucitoare. Dacă situația nu era atât de dantească trebuia să recunosc faptul că planul ei era foarte bun, perfect. M-am uitat la ea și încă plângea ca un copil speriat în scaun, strângând mâna polițistului. Lumea mea s-a prăbușit. De ce, de ce?

— Nu ne plac mincinoșii și nici oamenii care fac femeile noastre să sufere, a spus polițistul lovindu-mă cu bastonul în picioare de două ori și făcându-mă să cad în genunchi.

Unul dintre polițiști i-a spus ceva lui Sumalee, care și-a luat valiza și s-a îndreptat spre ușă plângând în hohote. Pleca. Pleca și mă lăsa în urmă cu viața mea atârnată de un fir. Unul țesut chiar de ea ca o văduvă neagră. Pregătindu-și pânza, punând fiecare fir strategic, așteptând cu răbdare momentul. Înainte de a ieși pe ușă s-a întors pentru ultima dată și, acum părea să mă recunoască. Mi-a aruncat o privire de o tristețe profundă și sinceră. Dezolată cum nu o mai văzusem vreodată. Asta m-a lăsat perplex. Când am vrut să reacționez ieșise deja. Am căzut pe scaun. Nimic nu avea sens, nu mai aveam putere să mă apăr.

Pentru un timp, care mi s-a părut câteva ore, m-au interogat non stop. Scuturându-mă, țipând, amenințându-mă și inclusiv lovindu-mă. Odată și încă odată, le-am spus același lucru, adevărul, și odată și încă odată se enervau pe mine și nu mă credeau. Îmi spuneau că totul ar fi mai ușor dacă mărturiseam, dar nu aveam nimic de mărturisit. Și asta nu le plăcea. Nu au vrut să-mi dea nimic de băut în tot acel timp și nici nu m-au lăsat să merg la baie. Într-un final, am făcut pipi pe mine, ceea ce li s-a părut foarte amuzant după cum au râs. Mă durea corpul de atâtea lovituri, aveam creierul topit de stres, oboseală și umilire; dar am rămas ferm în povestea mea. Era adevărul. Într-un final au renunțat.

— Nu te înțeleg, spuse polițistul care vorbea engleză. Te-am prins cu drogurile, nu există nici o formă să scapi și insiști cu povestea ta de rahat pe care nu o poți dovedi. Avocatul tău te va sfătui și vei ajunge să mărturisești. Dacă nu, te așteaptă moartea. Mă rog, e viața ta cu care te joci. Eu mi-am

făcut treaba. Mă plătesc la fel indiferent dacă mori sau intri la închisoare. Când vine duba, te va duce la secția de poliție.

A strigat niște instrucțiuni colegilor care mi-au pus cătușele și m-au dus într-o celulă unde mi-au scos cătușele și m-au lăsat cu un alt bărbat. O persoană în vârstă de aproximativ șaizeci de ani cu aspect tai, care stătea liniștit, ca și cum nu i se întâmpla nimic, sau ca și cum ar mai fi trecut prin asta de multe ori.

Acolo am petrecut câteva ore în care m-am putut gândi la ceea ce s-a întâmplat. Acolo a început coborârea mea în iad.

Tailanda 5

În celula aeroportului, așezat pe jos cu spatele rezemat de perete, plângeam. Nu pentru că eram arestat, nu pentru ceea ce mi se putea întâmpla, nici măcar de epuizare sau de durere, ci datorită neputinței de a fi într-o situație pe care nu o înțelegeam, fără a ști de ce. Nu avusesem niciodată de a face cu drogurile și cu atât mai puțin să fac trafic cu ele. Dacă ar fi fost numai asta, aș fi crezut că cineva ne-a întins o capcană mie și lui Sumalee; am fi depășit-o împreună. Dar nu. Ea era complice. Era organizatoarea. Asta îmi rupea inima, îmi îndoia spiritul, dura mai mult decât orice altceva. Trădarea ei, înșelăciune ei ... Atâta răutate. Nu găseam cuvinte să descriu ceea ce făcuse. O vedeam în minte cu o claritate perfectă, ca și cum se petrecea din nou în acel moment, cum s-a îndepărtat de mine când m-au oprit, cum s-a dat surprinsă, cum s-a făcut că nu mă cunoaște. Nici măcar nu a recunoscut că vorbea engleză. A început să plângă ca o fetiță speriată și răsfățată, speriată de o situație pe care nu o înțelegea când, de fapt, fusese ea cea care o cauzase. Performanța vieții ei. Ar trebui să-i dea un premiu. Până și când m-au arestat mi s-a părut că mi-a aruncat o privire plină de o rușine reală. A naibii! A naibii femeie! Mi-am deschis inima când o aveam frântă, am lăsat-o să o vindece; dar o făcea doar ca să o rupă din nou. De ce? Când am mâncat creveți în restaurant și i-am povestit despre trecutul meu mi-a spus că trebuia să uit de tot, că a trecut și că acum trebuia să mă bucur de prezent alături de ea și m-a sărutat. Și acum asta? Trădătoarea! Ipocrita! Curva! De ce m-a vindecat doar ca să mă rănească din nou? Era posibilă atâta cruzime? Ar fi fost mai bine să mă lase în pace, să-mi ling singur rănilile pe care le aveam în inimă. Scufundat în mizeria mea.

Reflectam toate momentele petrecute cu Sumalee și acum totul avea sens: de ce după primul nostru sărut pe plajă s-a oprit brusc, când părea că mă va săruta din nou, de ce am îmi vorbea despre Tailanda făcându-mă să fiu interesat de țara ei, de ce nu voia să i se facă fotografii, și, mai presus de toate, de ce când am venit aici de ce a spus că voia să fie ca un rămas bun, ca și cum nu exista un viitor. Cu siguranță, nu existat nici un viitor, cel puțin nu pentru mine, și știa asta, din moment ce îmi pregătea o capcană. Ceea ce nu știam era dacă mă alesese acea zi fatidică la club la întâmplare sau mă

alesese pentru un motiv concret. Nu știam și nici nu mai conta acum. Inclusiv îmi aminteam că doar cu câteva zile în urmă, când i-am spus despre trecutul meu îmi spusese, „orice se întâmplă“. Ea clar știa ce urma să se întâmple. Nu aveam decât să-mi aștept moartea. Moartea pentru o crimă pe care nu am comis-o. Trebuia să mă opresc. În acele momente nu îmi mai păsa., chiar era o eliberare. Nu voiam decât să se oprească toată durerea. Trebuia să mă opresc.

După un timp, care mi s-a părut infinit, tăcut, suspinând, trecând peste tot ceea ce s-a întâmplat fără să înțeleg nimic, în sfârșit au venit să mă ia. Ne-au încătușat pe amândoi și ne-au dus la o dubă, unde era deja un al treilea om încătușat, așteptând. Vehiculul a pornit și după o oră de traversat prin Bangkok am ajuns la o clădire care părea a fi judecătoria sau ceva similar. Acolo ne-au despărțit. Pe mine m-au dus într-o celulă cu alți albi și două grupuri sanitare într-un colț. Nimeni nu vorbea, cu excepția unui bărbat pe jumătate beat care spunea o poveste în ceea ce părea germană unui alt bărbat care dormea. M-am așezat într-un loc liber pe o bancă la un capăt și am rămas tăcut gândindu-mă la ceea ce urma să vină.

Cum te omorau în țara asta? Împușcat, spânzurat, injecție letală ... Mai conta? Rezultatul era același.

Mai aveam puțin de trăit.

Tailanda 6

La scurt timp m-au chemat și m-au dus într-o cameră în care mă aștepta un bărbat care s-a dovedit a fi un reprezentant al Ambasadei Spaniei. Nu știu de ce, dar m-a făcut să mă simt mult mai bine. În sfârșit puteam explica tot cuiva și ieșii din încurcătura asta. S-a prezentat drept Andres Carvajal. Mi-a spus că nu era avocat, ci un simplu consilier. Mi-a cerut să-i spun ce s-a întâmplat și am făcut-o. Când am terminat, s-a uitat la mine o clipă, a oftat și a început să vorbească.

— Uite, David, am ascultat povestea ta cu atenție, am citit acuzațiile, am văzut dovezile ... Nu te cunosc și nu am dreptul să mă îndoiesc de spusele tale, dar vreau să fiu sincer. Chiar dacă tot ceea ce mi-ai spus este adevărat, lucrurile arată foarte rău —a spus clătinând din cap. Cum să-ți spun? Te-au prins cu o cantitate mare de droguri, nu există dovezi care să verifice spusele tale ...

— Vă spun că în Singapore prietenii mei vor confirma ceea ce am spus!

Și mama mea ar jura acum că sunt acasă și nu aici în Tailanda vorbind cu dumneavoastră. Chiar dacă prietenii tăi ar fi aici, nu te-ar ajuta cu nimic. Chiar dacă ai putea dovedi că femeia aceea este prietena ta, nu te-ar ajuta cu nimic. Chiar dacă ai putea dovedi tot ceea ce spui nu ar ajuta cu nimic dacă nu ești în măsură să dovedești faptul că cineva a pus droguri în valiza ta și nu ai știut nimic de ele. —a devenit și mai serios. Să recapitulăm faptele limitându-ne doar la ceea ce este deja dovedit. Doar ceea ce este clar. De acord?

— Presupun că nu am de ales ... —i-am răspuns neputincios, văzând că nu voi primi nici un ajutor de la om.

— Ai confirmat că ai pus obiectele cu droguri în valiză și inclusiv că dacă căutăm amprente le vom găsi doar pe ale tale. În plus, nu ai nici o dovadă în Tailanda care să te relaționeze cu oricine altcineva de aici și nici nu poate justifica prezența ta, cu excepția faptului că ai venit ca turist. Corect?

— Corect, da.

— Încearcă un moment să vezi lucrurile din punctul de vedere al justiției în această țară. Cu ceea ce este, ce posibilități există? Este o condamnare sigură.

— Atunci, ce trebuie să fac? Care sunt următorii pași? Mor indiferent ce se întâmplă?

— E o posibilitate. Legile prevăd pedeapsa cu moartea pentru cantitatea pe care ai avut-o în valiză. După cum am spus nu sunt avocat, dar nu este primul caz între spanioli și mult mai puțin în rândul străinilor. —se uită la mine dezaprobator. Sentințele și legile prevăd că dacă pledezi vinovat, indiferent dacă ești sau nu, nu vei fi condamnat la moarte. Cu siguranță vor comuta la închisoare pe viață. Oricum, cred că acest lucru ți-l va spune avocatul.

— Închisoare pe viață? Și asta ar trebui să mă bucure? Dacă nu am făcut nimic ... —Am început să plâng. Ar fi trebuit să fiu acum acasă în Singapore cu prietena mea, cu prietenii mei ... Ce-i spun mamei mele acum?

— Uite, eu îți explic cum stau lucrurile, chiar dacă sunt dure. Din 1987 există o convenție bilaterală între Spania și Tailanda. În cazul unei crime, unui spaniol acuzat în Tailanda, i se aplică legea de aici. Pentru o sentință de douăzeci și cinci de ani, care este minimul pentru droguri, trebuie să fi în Tailanda cel puțin patru ani; dar cu închisoare pe viață, precum în cazul tău, trebuie să fi aici opt ani înainte de a putea fi transferat în Spania. Ambasada Spaniei nu plătește avocați și nici nu există nici un suport legal din partea noastră în închisori. —ridică din umeri. Ambasada oferă doar consiliere, așa cum fac eu acum. Dacă nu ai suficiente resurse pentru a plăti un avocat, legea prevede ceea ce în Spania se numește asistență juridică. În orice caz, lucrurile sunt destul de clare cu dovezile pe care le au. Trebuie să-mi spui dacă ai bani pentru un avocat sau dacă cer unul din oficiu.

— Nu am nimic, nimic! I-am dat toți cățelei de Sumalee înainte de a veni. I i-am dat pentru a o ajuta pe mama ei. La dracu cu mama ei și toată familia ei!

— Foarte bine, în acest caz, le comunic că trebuie să-ți atribuie un avocat gratuit. Dacă nu mai ai alte întrebări ...

— Nu, acum vreau doar să fiu singur. Îmi este clar că nu mă pot aștepta la nici un alt ajutor de la tine.

— Perfect. Ei bine, nu pot decât să îți doresc să-ți fie cât mai bine.

Andres se ridică și nici măcar nu îmi dădu mâna să spună la revedere. Probabil că nu mă plăcea prea mult. Imediat ce a plecat au venit să mă ia din nou și să mă bage în celula comună. Am petrecut noaptea acolo, fără să pot dormi prea mult datorită cât de inconfortabil era, nesiguranței generate de a fi înconjurat de criminali și, mai presus de toate datorită capului meu care nu se oprea din a revizui evenimentele.

De dimineață, după micul dejun, o masă neapetisantă pe care nu am fost în măsură să o identific și pe care ne-au dat-o în niște castroane, m-au dus din nou în aceeași cameră unde era un tânăr în costum cu aspect tailandez. Din fericire, vorbea engleză fluent și așa am știut că era avocatul meu. A venit să-mi spună mai mult sau mai puțin același lucru ca și consilierul ambasadei. Că legea în Tailanda era foarte dură cu traficul de droguri, că ale mele erau catalogate drept droguri de tipul 2 (cocaina, heroina și canabisul) și că îmi puteau da pedeapsa de închisoare pe viață sau chiar pedeapsa cu moartea pentru cantitatea pe care mi-o sechestraseră. M-am gândit să-i spun povestea mea, dar după experiența de ieri și reflectând toată noaptea, am ajuns la aceeași concluzie ca și consultantul: nu avea rost. Dovezile mă arătau ca un traficant de droguri execrabil și nu aveam nici o modalitate de a dovedi contrariul.

Sfatul lui a fost foarte clar. Să pledez vinovat ca să mi se dea închisoare pe viață. Dacă nu, se aplica articolul 27 al nu știu cărei legi și mă condamnau la moarte prin împușcare sau prin injecție letală. Nu am avut prea multe să mă gândesc, am acceptat. Asta a accelerat procesul. După câteva ore, a venit cu niște hârtii în tailandeză care se presupunea că era mărturisirea mea. Deși nu le înțelegeam, nimic nu putea fi mai rău decât moartea, așa că am avut încredere în el și le-am semnat. Curând am descoperit că mă înșelasem și că uneori, moartea era o eliberare. Din acel moment am fost

reținut în închisoarea Bumbud, unde am împărțit o celulă murdară cu un grup de străini așteptând procesul. Toți eram acolo pentru probleme de droguri. Dormeam pe jos. Într-un colț era baia murdară și urât mirositoare pentru uzul tuturor, fără nici un pic de intimitate. Am presupus, în mod greșit, după cum am descoperit mai târziu, că erau celule atât de rele pentru că erau doar de tranzit, că cele pe termen lung erau mai bune. Unii dintre companioni erau consumatori și treceau prin sevrăj în acea celulă, fără nici un fel de ajutor. Erau mereu țipete, plânsete sau oameni care trăgeau de bare disperăți pentru o doză de venin. Asta când nu erau bătăi între doi deținuți sau mai mulți.

În aceeași săptămână, m-au dus la proces. Colegii de dubă mi-au spus că, în general, putea dura luni de zile, că era foarte ciudat un proces atât de repede. Unii așteptau de mai mult de un an. Dar eu nu. În orice caz, orice însemna că ies din acea celulă era acceptabil pentru mine. Totul a fost foarte rapid. Au prezentat dovezile incriminatoare, am pledat vinovat pentru toate acuzațiile, iar judecătorul a dictat închisoare pe viață și o amendă de trei milioane de Baht, echivalentul a aproximativ 80.000 €. Banii nu mă îngrijorau având în vedere că nu aveam nimic și nu îi voi plăti. Ceea ce m-a îngrijorat a fost că, din cauza volumului mare de droguri, au decis să mă trateze cu asprime și mă trimită la închisoarea Bang Kwang, cea de cea mai mare securitate a țării după spusele unui bărbat din celula comună. O închisoare cu o reputație teribilă. Asta îmi spunea oameni periculoși, criminali, violatori, membri de bande. Era într-adevăr înfricoșător. Foarte înfricoșător.

Văzusem povești de groază la televizor despre oameni în închisori din țări îndepărtate, în documentare sau filme, și eu nu eram deloc pregătit să trec prin așa ceva. Nici nu aveam opțiunea de a alege.

Mă adapтам sau voi muri.

Tailanda 7

Pe drum spre Bang Kwang în dubă, nu știam la ce să mă aștept. Nu putea fi bine într-un astfel de loc. Pe drum era un semn care spunea, după cum mi-a spus un coleg de dubă, câți dintre deținuți erau condamnați la moarte. Execuțiile, mai ales cele pentru droguri, erau difuzate la televizor drept exemplu. Când am ajuns la poarta închisorii în spatele nostru era un râu destul de lat. Duba a oprit la intrare. Putea fi intrarea într-un muzeu. Avea de ambele părți ale porții un pedestal cu un elefant de piatră de un metru înălțime, cu trompa în sus și un cordon gros auriu în jurul gâtului care cobora până la picioare. În spatele fiecăruia dintre ei era o placă rotundă maro și aurie, cu reprezentări a ceea ce mi s-a părut ca un fel de zeu pe un leu, și una dreptunghiulară din metal, pe care nu puteam vedea ce era. Deasupra plăcilor din stânga erau trei steaguri tailandeze și deasupra celei din dreapta trei steaguri albastre, cu scuturi heraldice care nu știam ce reprezentau, dar am presupus că aveau ceva de-a face cu monarhia. Deasupra ușii, un semn negru, cu litere de metal în tailandeză, pe care nu îl înțelegeam și dedesubt cu aceleași litere metalice, Închisoarea Centrală Bang Kwang. Barele ușii erau de culoare aurie și în fața ei erau doi polițiști cu mitraliere. Clădirea era albă și de două nivele, cu gresie roșie.

Au deschis porțile și am intrat în ceea ce urma să fie propria mea versiune a iadului pe pământ. Odată intrați, am așteptat în fața unei uși de metal până când au închis poarta. Apoi au deschis-o și am intrat în interior.

Întâi, ne-au dus într-o cameră în care, unul câte unul, am dat toate bunurile noastre unui bărbat în spatele unei ferestre, ca o casă de bilete de metrou. Părea să noteze ce îi dădeam și puneă totul într-o pungă, inclusiv hainele. Apoi ne-au dat un număr pe o hârtie: numărul nostru de prizonier. Nu știu dacă tuturor li-l dădeau așa, dar mie cel puțin mi l-au dat în numere occidentale. Al meu era 241/42. De asemenea ne-au dat o uniformă portocalie decolorată, care mirosea atât de rău ca și cum nu fusese spălată niciodată.

Ne-au separat pe grupuri în funcție de celula atribuită. Am mers cu al meu după un gardian la o cameră care părea scoasă din lumea morților. Era plină; nu vedeam nici o modalitate de a încăpea toți acolo. La fel ca în Bumbud, nu avea paturi. Prizonierii se așezau pe jos, înghesuiți din lipsă de spațiu, pe rogojini subțiri asemănătoare celor de camping. Era teribil de cald și întreaga cameră emana o duhoare grețoasă care aproape m-a făcut să vomit. Baia era o gaură într-un colț cu un castron de apă pentru uzul a aproape patruzeci de oameni câți puteam fi acolo. Imediat ce am intrat îmi era dor de celula mea dinainte. Cea care crezusem că nu exista una mai rea. Ne-au dat fiecăruia o rogojină murdară, umedă și ruptă. Am căutat cum am putut un loc în care să mă instalez, dar nu vedeam nici un loc bun pentru că în toate părțile mă primeau priviri ostile de la cei deja instalați. Într-un final, am găsit unul datorită unui prizonier englez care m-a ajutat să mă instalez lângă el lipit de un perete și, din fericire, departe de gaura pe post de toaletă. Eram în stare de șoc. Trebuia să fiu acolo mulți ani, opt mai exact, înainte de a putea solicita un transfer în Spania. Nu mă puteam gândi la nici o crimă care să merite să fi tratat așa. Și de abia sosisem.

Englezul, care s-a prezentat Edward și era acolo, de asemenea, pentru trafic de droguri, mi-a dat o imagine de ansamblu, de bun venit, la viață de acolo. Trebuia să ne trezim la ora 6 de dimineață, ieșeam din celulă și ne dădeau niște apă, care era atât pentru spălat cât și pentru băut. De asemenea, ne dădeau ceva de mâncare, orez roșu, aproape întotdeauna, cu pește sau carne, dacă aveam noroc. După-amiaza, ne închideau în celule și petreceam acolo restul timpului până dimineața următoare. Am vorbit toată după-amiaza. El a recunoscut în mod deschis că se dedica drogurilor. Era destul de optimist. După spusele lui, nu îi mersese rău pentru că traficase mulți ani și îl prinseseră doar de data asta și cu o cantitate nu prea mare. Îi dăduseră cincisprezece ani, din care servise doar unul, dar spera să fie transferat în Anglia în doi sau trei maxim.

Știam că era timpul să dormim când gardienii treceau și dădeau cu bastoanele în grătile ușilor și ferestrelor. După cum am descoperit, nu era pentru a ne irita, ci drept formă de verificare. Dacă vreuna suna diferit era pentru că încercaseră să o pilească. Am încăput ca prin minune, deși mulți cu picioarele îndoite sau peste alții. A fost o noapte oribilă. Am realizat că zilele în Bumbud fuseseră ca un hotel. Nu mă puteam mișca nici un

centimetru. Salteaua era udă, ca și cum cineva urinase pe ea; ceea ce nu era exclus, deoarece era imposibil de ajuns la toaletă fără să calci pe capete și pentru că mirosea ca și cum ar fi fost. Au fost scâncete toată noaptea, alții aveau coșmaruri îngrozitoare și se trezeau țipând, mulți drogați în sevraj, unii protestau când erau loviți de cineva mișcându-se, inevitabil, pe de altă parte, tentative de bătai ... Mi se părea uimitor că unii reușeau să doarmă, dar o făceau. Edward sforăia ca și cum nimic nu se întâmpla în jurul lui. Abia am dormit câteva ore în intervale foarte scurte. Nici nu mi-am dat seama când și era ora de trezire.

L-am întrebat de dimineață dacă nu îi era teamă că îi fac ceva în timpul nopții, dar mi-a spus că nu, că plătea pentru protecție și nimeni nu-l deranja. Ideea mi s-a părut foarte bună, dar nu aveam nici un venit așa că nu puteam face la fel. De asemenea mi-a spus clar că, dacă există vre-o problemă, nu va interveni să mă ajute, că aici fiecare trebuia să aibă grijă de el însuși.

Eram vulnerabil. Eram singur.

Tailanda 8

Ne-au deschis ușa celei. Era prima mea ieșire în curte. După cum spusese Edward, mi-au dat un vas cu apă murdară și unul cu orez și o bucată de ceva care nu știam ce era. Nu am făcut caz și am mâncat tot. Am băut apa necesară, iar restul am folosit-o să mă spăl puțin pe față. După cincisprezece minute, au luat tot și am mers în curte. Era foarte mare, dar, chiar și așa, era plină de oameni.

La început nu am știut ce să fac, dar curând Edward s-a apropiat de mine și am făcut o plimbare și mi-a spus tot. Mi-a spus că, deși jocurile erau interzise, prizonierii își făceau zaruri și se jucau și se distrau, pariind cu ele pe mâncare, țigări, sarcini sau orice altceva. Jocul era foarte simplu, se numea Mare sau Mic și consta în aruncarea a două zaruri care se adunau și trebuia să ghicești dacă următoarea aruncare va fi mai mare, mai mică sau egală cu prima. Doar pentru că era simplu nu era mai puțin distractiv, deoarece se îmbulzeau în jurul celor care aruncau și strigau ca și cum câștigau un premiu la loterie sau își pierdeau viața. De asemenea, mi-au atras atenția niște oameni îmbrăcați în albastru și cu bastoane în mână. Edward mi-a spus că erau prizonieri de încredere care îi ajutau pe paznici în schimbul unor anumite privilegii. Unii erau buni și încercau să facă șederea cât mai plăcută posibil, dar alții profitau de statutul lor pentru a obține lucruri de la prizonieri sau să se distreze pe seama lor.

Insectele domneau în întreaga închisoare. Nori de țânțari împânzeau toată curtea. Presupun că erau atât de mulți datorită proximității cu râul pe care îl văzusem la intrarea în închisoare. Camerele, de asemenea aveau țânțari, dar mai ales gândaci care se suiau pe tine noaptea. Asta mi-a amintit de noapte teribilă pe care am avut-o.

— Edward, nu există camere mai bune? Nu știu dacă mai pot rezista multe zile în asta.

— Desigur, cu jumătate din oameni. Dar trebuie să plătești gardienii și unii prizonieri pentru ele.

— Se plătesc? În închisoare?

— Da, se plătesc. Nu fi naiv. Aici totul se cumpără. Sunt prizonieri care plătesc pe alții să le facă treaba, care poate fi de la a spăla, la a aduce mâncare de la magazinul închisorii, la comisioane de orice fel sau chiar de a ucide. Se poate plăti pentru protecție, obiecte ilegale precum droguri sau un telefon pentru a da un telefon, pentru rogojini de dormit mai bune, să curețe baia celulei comune, pentru dulapuri individuale unde să îți ții lucrurile .. . Chiar și gardienii se pot mitui. Ți-am spus că eu plătesc niște gardieni pentru protecție.

— Și de unde ai bani pentru toate astea? Am întrebat curios.

— Familia mea îmi depozitează bani în fiecare lună. Pe lângă ceea ce îmi dă guvernul britanic. Din asta îmi pot permite protecție, mâncare mai bună și câte o poftă din când în când.

— Pentru mine lucrurile sunt clare. Nu am nici un leu, așa că va trebui să fac eu totul. Și de protecție nici vorbă.

Timpul în curte a trecut repede și acum din nou închiși în celulă încercăm să petrecem timpul cât de bine puteam.

Tailanda 9

Au trecut câteva zile cu aceeași rutină. În curte eram întotdeauna cu Edward și oricare alt occidental care ni se alătura și ne plimbam vorbind despre orice ne venea în minte. Câte odată colegii mei se băgau să joace zaruri, dar eu nu voiam să intru în probleme și în plus nu avea cu ce să pariez. Banii cu care intrasem mi-i depozitaseră într-un cont și în fiecare zi îmi luam un pic de mâncare, pentru a suplimenta dieta săracă pe care ne-o dădeau. În scurt timp nu voi mai avea nimic și va trebui să supraviețuiesc cu pumnul de orez și ocazionala bucată de carne.

Pe drum înapoi la celulă, un grup de tailandezi mi-a blocat calea. Lui Edward i-au spus într-o engleză proastă să dispară dacă nu voia probleme și a plecat șoptind „îmi pare rău“. Îmi spuneau lucruri în tailandeză pe care nu le înțelegeam. Nu voiam probleme, așa că am încercat să trec de ei, dar se mutau blocându-mi drumul. Au continuat să țipe și au început să mă împingă. Ocazional, spuneau câte un cuvânt în engleză precum porc, nenorocit și alte insulte de genul ăsta. Unul dintre ei a început să mă împingă în perete. N-am vrut să-i provoc, așa ca mi-am plecat capul și am continuat să merg, dar mă tot împingea spre perete. L-am evitat odată și a căzut la pământ. A fost o greșeală. Restul s-au aruncat imediat asupra mea și au început să mă lovească. Participasem la multe bătăi și știam ce să facă, dar erau prea mulți. Chiar și așa, am reușit să dau un pumn bun unuia dintre ei, care l-a lăsat pe jumătate inconștient pe jos. Asta i-a supărat și mai rău. O ploaie de pumni și lovituri a aterizat pe corpul meu. Oricât de mult am încercat să rămân în picioare, au reușit să mă doboare la pământ, unde au continuat bătaia. Nu am putut decât să mă fac mic și să-mi acopăr capul cu brațele și să aștept să intervină gardienii. Asta nu s-a întâmplat. Așa cum au apărut, au și dispărut. Când m-am uitat în sus dispăruseră, iar ceilalți prizonieri treceau pe lângă mine ca și când nu se întâmplase nimic. Un gardian a venit și m-a obligat să mă ridic, deși mă dureau toate. Am încercat să-i explic ce se întâmplase, dar nu părea să-l intereseze. M-a împins spre celulă și a plecat. Mă simțeam complet dezorientat. Tocmai ce promisem o bătaie și nimeni nu a făcut nimic să o oprească, nici măcar gardienii. Nici măcar nu știam ce făcusem să o provoc. Sentimentul de neputință era

copleşitor. Mi-am controlat cum am putut dorința de a plânge, nu voiam să par și mai slab, și m-am dus la celula mea.

Am ajuns la saltea șchiopătând și grav rănit. Edward m-a ajutat să mă întind.

— Îi cunoști? —a întrebat.

— Nu, nici de cum.

— Păi, părea personal. Nu mă înțelege greșit, mi-ar fi plăcut să te ajut, dar nu puteam face multe și într-un loc ca acesta, așa cum ți-am spus, fiecare trebuie să se gândească la el însuși.

— Am înțeles, nu îți face griji.

Am închis ochii și am încercat să ignor junghiurile de durere din tot corpul meu. Am palpat cu grijă locurile care mă dureau cel mai rău. Nu părea să am nimic rupt. Am apăsas nasul cu două degete până când s-a oprit sângerarea și apoi am rămas în aceeași poziție toată după-amiaza și toată noaptea, până când a venit ora de trezire. Când am încercat să mă mișc am văzut steluțe. Îmi amintea de vremurile, când ajungeam acasă după o luptă serioasă care nu ne fusese favorabilă. M-am uitat la corpul meu și eram acoperit de vânătăi și leziuni minore. Edward m-a ajutat să mă ridic. Eram supărat pe el că nu făcuse nimic, dar nu îi puteam refuza ajutorul, dacă voiam să mă ridic în picioare. În timp ce ieșeam pentru apă și mâncare, am examinat cu atenție fețele tuturor colegilor mei de celulă. Nici unul nu mi s-a părut a fi unul dintre atacatori, deși nu eram sigur la cât de repede se întâmplase totul.

Am ieșit în curte și am mâncat tot ce îmi corespundea. Într-un moment când Edward nu a fost atent, am luat ceva mâncare din castronul lui. Trebuia să-mi recapăt puterile și ticălosul ăsta nu făcuse nimic să mă ajute. Cel puțin mă ajuta să mă fac bine chiar dacă nu știa. Am folosit destul de multă apă să-mi curăț rănilor. Edward a văzut, dar nu a spus nimic și nu mi-a oferit din a lui. Era clar că nu mă puteam baza pe el pentru nimic. De ce aveam nevoie trebuia să iau. După ce au strâns tot am căutat un loc unde să mă așez. Abia puteam merge. Edward s-a apropiat de mine, dar la jumătatea drumului a privit spre dreapta și s-a întors repede. A luat-o rapid în direcția opusă. M-am

uitat în aceeași direcție și am văzut grupul de tailandezi apropiindu-se de mine. M-am ridicat cum am putut să îi aștept.

— Ești încă aici, americanule?

— Nu sunt american, sunt din Spania.

M-a plesnit cu mâna deschisă, care m-a dărâmat și m-a lăsat pe jumătate năucit. Am văzut-o venind, dar nu am avut suficiente reflexe să o evit. Bătaia din ziua precedentă mă lăsase slab. Așa îmi trebuia dacă am făcut pe deșteptul.

— Tu nu-mi răspunzi mie americanule. Nu te vrem aici, așa că poți pleca cât mai curând posibil.

Nu am răspuns nimic. Învățasem lecția. Au plecat de unde au venit, dar nu înainte de a-mi da o lovitură în stomac care m-a îndoit. Unde voiau să plec? Mi-ar fi plăcut să plec din acel loc infect unde se mânca numai orez, dormeai cu jumătate de corp peste alții și te băteau fără să-i pese cuiva, nici măcar gardienilor. Cel mai rău era că păreau obsedați și nu puteam face nimic. Am reușit să mă așez și am petrecut restul timpului în curte încercând să mă gândesc la ceea ce le-aș fi putut face acestor oameni de se luau de mine. Erau americani acolo și nu părea că îi interesau și nu avusesem timp să enervez pe nimeni. Nu înțelegeam. În plus, nici unul dintre occidentalii cu care vorbisem în ultimele zile nu s-a apropiat de mine.

Când s-a terminat timpul în curte și m-am întors la celulă am avut surpriza că Edward nu mai era lângă mine. Era un tailandez care nu vorbea o iotă de spaniolă și Edward își căutase un loc în cealaltă parte a celulei, lângă gaura de baie. Un loc cu siguranță mai rău, dar departe de mine. Mesajul era clar: eram singur. Trebuia să îi fi luat și apa.

Doi tailandezi au început să se certe, aproape părând că se vor lua la bătaie. Toată lumea s-a dat la o parte și au intrat gardienii care i-au separat lovindu-i cu batoanele pe care întotdeauna le aveau cu ei. Pe mine mă bătuseră o jumătate de duzină și nimeni nu făcuse nimic, dar pentru o tentativă între cei doi bărbați au intervenit. Nu prea înțelegeam, dar se pare că de străini le păsa mult mai puțin decât de naționali. Sau cel puțin de mine în mod special.

Am petrecut o noapte puțin mai bună decât cea precedentă. Pe de o parte, loviturile mă dureau mai puțin (cu excepția feței unde mă loviseră în curte), iar pe de altă parte, acumulasem multă oboseală.

Ziua următoare nu s-a întâmplat nimic relevant. Am ieșit în curte, nimeni nu s-a apropiat de mine; Edward m-a evitat, fără nici o disimulare și grupul de bătauși nu s-a mișcat din colțul unde obișnuia să stea, exact opusul de unde mă așezasem. Noaptea a fost diferită, în mijlocul somnului am simțit lovituri și țipete înfundate lângă mine. Am deschis ochii, speriat, crezând că mă atacau și m-am apărat instinctiv, dar nu a venit nici o lovitură. Se pare că problema era cu cel de lângă mine; bietul care îl înlocuise pe Edward. M-am uitat pe ascuns și curând am înțeles ce se întâmpla. Îl violau. Un thailandez îi ținea capul și mâinile în timp ce altul îi ținea fundul în aer și îl viola cu plăcere și îi acoperea gura ca să nu țipe. Am putut vedea ochii larg deschiși ai abuzatului gata să îi iasă din orbite. Ochii noștri s-au întâlnit o clipă. Am văzut cum implora ajutorul meu. Trebuia să fac ceva. Și am făcut-o. M-am prefăcut că dorm. Deja aveam destule probleme să-mi mai fac altele. M-am simțit foarte vinovat că nu l-am ajutat, dar eram cuprins de frică. În acel moment mi-am amintit ceea ce îmi spusese Edward și ce îi puteam spune colegul meu violat a doua zi: „Nu vreau să mă înțelegi greșit, mi-ar fi plăcut să te pot ajuta, dar nu aș fi putut face prea mult și într-un loc ca acesta, trebuie să te gândești la tine însuși“. M-am simțit prost că l-am judecat pe Edward. Avusese dreptate. Nu era locul pentru eroisme, ci pentru a trece cât mai neobservat posibil. Ajutând pe altcineva putea însemna să devii următoarea victimă a perversiunilor lor. Era o chestiune de supraviețuire.

Aproape în fiecare zi, colegul meu era vizitat de cei doi bărbați care îl violau sistematic și pe rând. În fiecare noapte țipetele lui înăbușite îmi loveau conștiința ca un ciocan. În fiecare noapte îmi spuneam că trebuie să fac ceva și în fiecare seară rămâneam nemișcat, paralizat de frică și gândindu-mă că mai bine el decât eu. Când se trezea, arăta din ce în ce mai rău în fiecare zi, privirea pierdută, fără să mănânce. Până la urmă, într-o zi, nu s-a ridicat. M-am dus să îl trezesc ca să nu îl pedepsească gardienii și a fost atunci când mi-am dat seama că se sinucisese tăindu-și venele cu o bucată de metal ascuțit. I-am spus unuia dintre gardieni când am ieșit din celulă și când m-am întors în noaptea aceea locul era deja ocupat de altcineva. În Bang Kwang nu era timp de pierdut. În noaptea aceea, mirosul de sânge uscat m-a împiedicat să

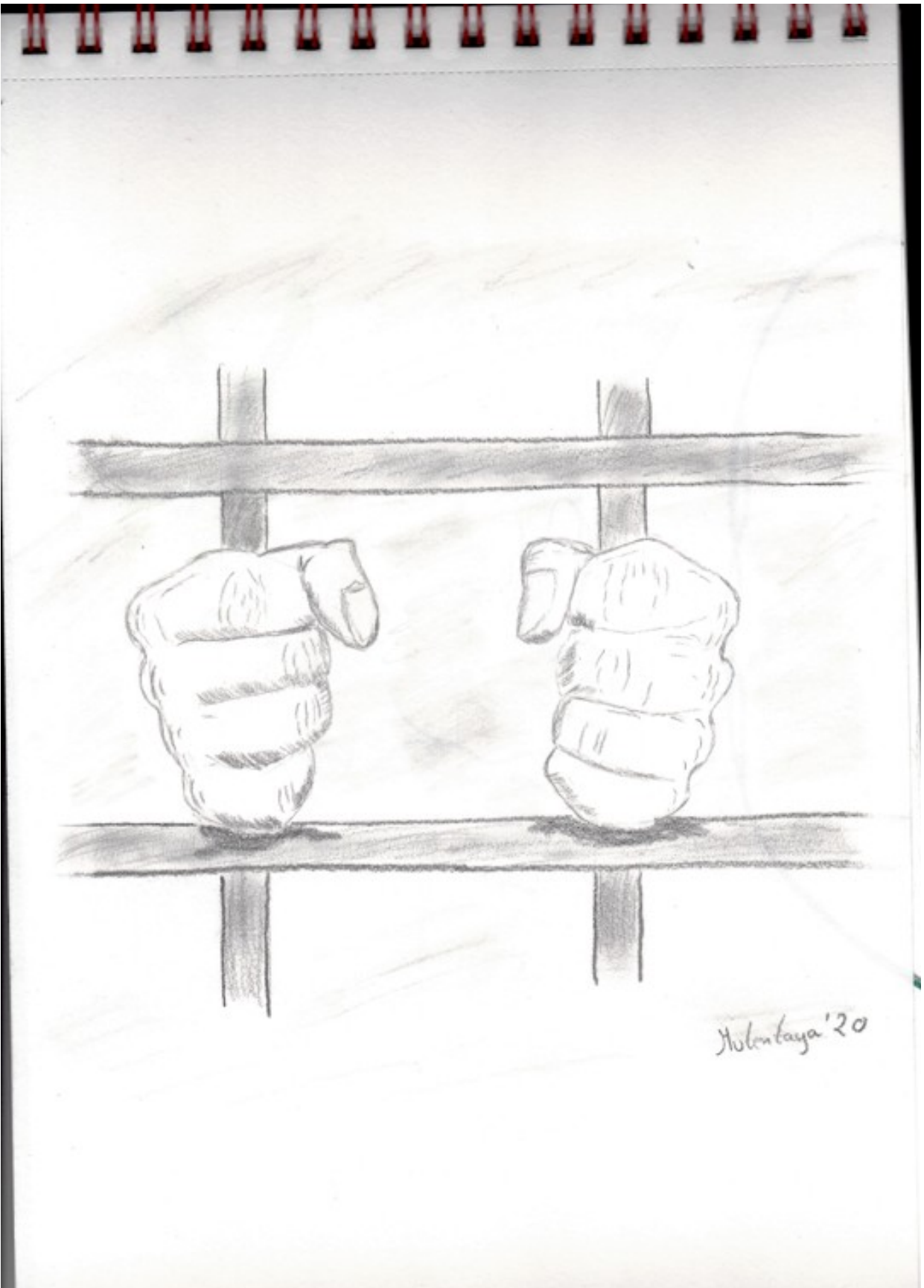
dorm. Cel puțin vizitele celor doi violatori încetaseră în zona mea. Găsiseră o altă victimă la celălalt cap al camerei.

Această experiență și persecuția bătaușilor mei, care mă insultau, împingeau și loveau când voiau, m-a împins să iau o decizie: trebuia să învăț să mă apăr. Cu siguranță împotriva mai multor persoane în același timp nu îmi era de folos, dar cel puțin mă puteam apăra de unu, cum era cazul acum, când oricine reprezenta o amenințare pentru mine.

Am conceput un plan de antrenare care includea atât aptitudini fizice cât și de luptă. Pentru partea fizică m-am gândit la o serie de flotări care acopereau principalele părți ale corpului: picioarele, trunchiul și brațele. De asemenea, nu mai petreceam timpul în curte așezat cu spatele de gard și am început să merg și să alerg ca să fiu în formă. Era singura formă de exercițiu pe care o puteam face în fața celorlalți. Bătaușii nu îi dădeau prea multă importanță, nu erau prea multe de făcut în Bang Kwang. Mie îmi aducea aminte de timpul meu de antrenament cu prietenii mei din Singapore, când viața mea era diferită. Restul exercițiilor le făceam în celulă în timpul orelor de curte când nimeni nu era acolo. Nu voiam să se știe că mă pregăteam. Dacă trebuia vreodată să mă confrunt cu cineva, ideea mea era că trebuia să fie foarte dur și puternic și public dacă era posibil, pentru ca ceilalți deținuți să vadă de ce eram capabil și să mă lase în pace odată pentru totdeauna. Dacă ar fi știut că mă antrenam, i-ar fi putut încuraja pe unii să mă confrunte când încă nu eram gata. Pentru partea de luptă, ceea ce am făcut a fost să observ ce făceau unii dintre prizonieri în curte, care se antrenau în Muay Thai. Exista o lege veche în Tailanda, încă în vigoare, prin care, în cazul în care un deținut avea o realizare sportivă mare, își putea câștiga libertatea. Cum sportul național, și unul dintre puținele în care te puteai antrena în închisoare era Muay Thaiul, mulți prizonieri erau motivați să se antreneze, în scopul de a deveni cei mai buni. Se adunau într-un grup în care se antrenau și apoi organizau lupte controlate. Exista o organizație numită Luptă în închisoare care organiza campionate pentru a le oferi o șansă să strălucească și să se reintegreze în societate. Eu încercam să le observ mișcările practice, greșelile comise în luptă ... Tot ceea ce îmi putea fi de folos. Ideal ar fi fost să mă antrenez cu ei, dar asta ar fi făcut publică dorința mea de a învăța să lupt și, de asemenea, nu eram sigur că m-ar fi primit. Având în vedere că eram centrul atenției constante a unui grup violent, nimeni nu îndrăznește să se relaționeze cu mine pentru a nu deveni obiectiv.

Mă antrenam singur, pe ascuns, dar mă antrenam să ucid. Sentimentul de neajutorare creat când vedeam lucruri precum băiatul tailandez pe care l-au violat în fiecare zi până când s-a sinucis sau de propria suferință de bătaii aproape zilnice și amenințări, făcuseră să nu mi se pară o nebunie a omorî pe cineva, ci o necesitate, care aş putea ajunge să am la un moment dat. De multe ori mă antrenam încă în durere de la loviturile primite, dar asta nu făcea decât să îmi întărească determinarea.

Trebuia să învăț să mă apăr sau voi muri înainte de a îndeplini o zecime din pedeapsă. Era o chestiune de viață și de moarte. Era singura alternativă.

Tailanda 10

Într-o dimineață, când m-am trezit, am observat că se întâmpla ceva. Oamenii erau neliniștiți, șoptind între ei, păreau nervoși. Nu știam ce se întâmpla, dar curând am aflat. Ne-au scos în curte și ne-am dat mâncarea și apa ca de obicei, dar de această dată erau mult mai mulți gardieni.

Când s-au terminat cele cincisprezece minute de mâncat și spălat, au închis toate ușile și au ieșit toți gardienii. Cei în albastru au blocat toate intrările cu o atitudine amenințătoare. Nu știam dacă era o revoltă sau ce, până când am văzut o mișcare mare de gardieni și polițiști care purtau mănuși intrând și ieșind din celulele goale. Era o razie. Scoteau saltelele și le îngrămădeau în hol, deschideau dulapurile personale. Eram în parte curții cea mai apropiată de zona de celule, așa că puteam vedea destul de bine tot ce făceau. Puseseră o masă pliantă și pe ea puneau ceea ce găseau cu o hârtie pe care am presupus că scriau locul unde a fost găsit și alte date. Treptat, treptat au scos tot felul de obiecte: telefoane, tot felul de arme ascuțite fabricate și pungi cu prafuri sau ierburi care trebuie să fi fost diferite tipuri de droguri. Se simțea în atmosferă că deținuții nu erau prea fericiți de ceea ce se întâmpla. Unii chiar îndrăzneau să insulte polițiștii ținând. Da, de la distanță, pentru că dacă încercau să se apropie de uși bărbații în albastru i-ar fi bătut fără rețineri.

Deși eu nu aveam nimic ilegal, observasem traficul de tot felul de lucruri în închisoare. Puteai cumpăra droguri, puteai plăti să suni pe cineva, puteai cumpăra mâncarea altora sau serviciile lor, puteai cumpăra aparate pentru DVD-uri sau muzică, puteai plăti pe cineva să scape de un alt deținut sau să cumperi un "cuțit" să o faci singur ... Exista chiar și un grup, cei care distribuiau droguri, care aveau o celulă spațioasă doar pentru ei, cu tot felul de luxuri: televizor, frigider, mâncare de afară, paturi adevărate ... Ceea ce poliția confisca valora mult timp și bani investiți de deținuți și odată dispărute vor apărea probleme pe termen scurt între ei. Prețurile vor exploda până când își refăceau proviziile și erau oameni, precum drogații cărora le va fi rău și vor face orice să-și obțină doza.

Când au terminat și ne-au permis să intrăm, cei care aveau ceva de ascuns au fugit unde își păstrau comorile să vadă dacă au avut noroc. Cei mai mulți țipau furioși când descopereau că le-a dispărut și foarte puțini erau fericiți că au avut noroc. Eu, în colțul meu, încercam să trec neobservat, astfel încât nimeni să nu decidă să-și scoată frustrarea cu mine. Se întrebau unii pe alții încercând să își facă o idee, să știe cine are ce. În curând vor exista probleme. Unii dintre deținuți au fost luați. Am presupus că cei cărora le-au găsit ceva important. În noaptea aceea am dormit mai rău decât de obicei, dacă era posibil, pentru că era tensiune în atmosferă și mulți dintre ei așteptau să vadă dacă alții decideau să facă vreo mișcare.

Dimineata următoare în timp ce mâncam pumnul de orez roșu, unul dintre gardieni m-a chemat și mi-a spus să-l urmeze, că aveam o vizită. Mi-am imaginat că era cineva de la ambasadă într-un control al prizonierilor spanioli în Tailanda, dar surprinderea mea a fost majoră când i-am văzut pe Jerome și Josele așteptându-mă în sala de vizite. Am alergat și l-am îmbrățișat puternic pe Josele. În acel moment, am bufnit în plâns. Nu am mai putut și tensiunea acumulată a ieșit la suprafață. Mi-a luat aproape zece minute să mă calmez suficient cât să pot vorbi. L-am îmbrățișat și pe Jerome la fel de puternic și ne-am așezat la una dintre mese. Josele a fost primul care a vorbit. Jerome a rămas tăcut.

— David, omule, arăți ca un cadavru ambulant. Ești oase și piele. Ce s-a întâmplat? Ai plecat cu Sumalee și nu am mai știut nimic de tine. După câteva săptămâni, am fost într-adevăr îngrijorat. Am sunat peste tot unde m-am putut gândi până când la Ambasada Spaniei în Bangkok, ne-au spus că erai în închisoare pentru trafic de droguri. Cum am aflat, am venit aici imediat. Nu știu ce s-a întâmplat, dar sigur se înșeală. Tu nu te-ai băga în așa ceva niciodată. Ce mai faci?

— Foarte rău, nu pot minții. Sunt în iad. Mor de foame pentru că ne dau puțină mâncare, suntem închiși șaisprezece ore pe zi în celule pentru zece cu patruzeci de persoane, mă bat aproape în fiecare zi, mă ... mă ...

Nu m-am putut abține și am început să plâng din nou. Josele și Jerome nu știau ce să facă.

— Și gardienii nu fac nimic? —întrebă Josele.

— Pe gardieni îi doare în fund. Dacă nu îi deranjăm nu se bagă, doar dacă îi mituim. Aici ești singur.

— Cu cineva interacționezi, nu?

— La început, da. Vorbeam cu câțiva străini și totul era mai liniștit, dar este un grup de tailandezi care are ceva cu mine și toți s-au speriat. Acum nimeni nu vrea să vorbească cu mine. Sunt singur. Singur. Este prima dată când vorbesc cu cineva în zile.

— Firar, David, îi dădură lacrimile lui Josele. Și ambasada știe? Când se termină vizita mergem direct să vorbim cu ei. Trebuie să punem sfârșit acestei situații.

— Știu, știu. Doar au trimis un medic când au crezut că voi muri de la o bătaie primită, dar nimic altceva. Spun că au mâinile legate și că dacă nu pot dovedi ceea ce spun nu pot face nimic. Ca și cum îmi fac singur vânătăile și rănila ... Nu aveți ce să faceți acolo.

— Și Damaso?

— Nu a vrut să vină. A spus că nu ajută cu nimic.

— Nu mă surprinde.

— Uită de asta, David, spune-ne ce s-a întâmplat. Cum ai ajuns aici? Unde este Sumalee?

Le-am spus pe scurt tot ceea ce s-a întâmplat. Nu le venea să creadă. Când am terminat au rămas fără cuvinte.

— M-ai lăsat stupefiat. Pentru că o spui tu, dacă nu, nu aș putea crede că Sumalee a făcut asta.

— Ști ceva de ea?

— Nu, de unde. Și noi am încercat să dăm de ea la telefon, acasă, la servicii ... Jerome a fost în persoană în fiecare loc și nimeni nu știa nimic. A dispărut. Am crezut că e cu tine.

— Aș omorî-o fără ezitare dacă aș vedea-o. Jur. Uite prin ce trec din cauza ei, și nu numai asta, mi-a frânt inima. Am avut încredere în ea, m-am aruncat în ciuda avertismentelor voastre că merg prea repede, și uite unde am ajuns.

— Uită asta. Trebuie să ne concentrăm cum să te scoatem de aici.

— Nu există nici o cale. Nu vă amărăți viață cu asta. Voi muri una din zilele astea înjunghiat și nu se va mai ști nimic de mine.

— Lasă prostiile! A strigat Jerome. Nu știu dacă putem reuși să te eliberăm sau să te mute în Spania, dar atâta timp cât ești închis aici nu poți face nimic să nu încercăm.

— Jerome, bunul Jerome. Am știut că Josele nu mă va dezamăgi niciodată, dar că tu ești aici este mai mult decât o surpriză plăcută. Îți mulțumesc din inimă. Din inimă.

— Este adevărat că suntem prieteni de mai puțin timp decât Josele sau Damaso, dar pentru mine prietenii nu sunt după timp ci după valoarea lor. Și tu meriți ce e mai bun.

— Nu mă face să plâng, nemernicule. Ești un prieten adevărat.

Josele a vorbit din nou.

— Ceva putem face în timp ce vedem cum să te eliberăm să ai viață mai bună aici, nu?

— Da, ar fi ceva. În alte circumstanțe mi-ar fi rușine, dar având în vedere situația mea ...

— Ce vrei tu.

— Mi-ar folosi niște bani în contul închisorii. Cu care să pot cumpăra mâncare din când în când, și medicamente dacă mă îmbolnăvesc. Tot ce am avut i-am dat lui Sumalee înainte de a veni.

— Serios! Bine. Primul lucru pe care îl vom face când ieșim este să îți depozităm cât ne lasă.

— Mulțumesc foarte mult. Nu știți ce înseamnă să pot mânca un pic mai mult. M-am săturat de orez și în plus cantitatea e ridicolă. Probabil se gândesc că, dacă suntem lipsiți de putere, le dăm mai puține probleme.

— Sigur, David. Ce altceva?

— Mama mea. Nu știe nimic din toate astea și nu vreau să știe. Ar suferi foarte mult și ar veni să mă vadă imediat. Nu vreau să mă vadă în halul ăsta, i-am luat mâna lui Josele. Spune-i că ai reușit să mă contactezi și că am plecat cu un ONG într-o zonă de junglă izolată să ajut săraci sau ceva de genul ăsta. Că e greu de comunicat acolo, dar voi fi bine. Ocazional inventează că ai auzit de mine prin cineva și că sunt bine. Se va supăra pe mine, dar prefer asta decât să știe adevărul. Voi vedea mai târziu ce îi spun.

— Consider-o rezolvată. Ce altceva?

— Uitați de mine. Nu vreau să veniți acum în mod constant în Tailanda să mă vizitați. Este scump și nu puteți face prea multe pentru mine. Îmi puteți pune bani în închisoare din Singapore dacă puteți și vreți, dar nu vreau să fiu o povară permanentă. Mi-am stricat deja viața mea, nu vreau să o stric și pe a altcuiva.

— David, nu putem face asta, spuse Josele. Cel puțin eu nu.

— Nici eu, a declarat Jerome.

— Știu că e tentant să veniți să vedeți un sac de oase plângăcioase în închisoare, dar trebuie să vă abțineți. Vorbesc serios. Dacă începeți să veniți o să refuz să vin și ve-ți pleca dezamăgiți. Nu vă pierdeți timpul cu mine.

— Cel puțin lasă-ne să venim din când în când. Nu voi fi liniștit, fără să știu cum ești. Chiar dacă e din egoism, trebuie să știu că ești bine.

— Bine, o dată la trei luni, cel mult. Nu mai comentăm! Dacă veniți mai des nu voi veni la camera de vizite. Nu mă înțelege-ți greșit. Sunt încântat să vă văd și mi-a dat viață să vă pot îmbrățișa și să vorbim, dar apoi voi vă duceți acasă și eu rămân singur din nou cu douăzeci și patru de ore pe zi să mă gândesc la ce pacoste sunt pe capul vostru.

— Da, da. Venim în trei luni și mai vorbim despre asta.

— Un lucru pe care îl poți face, Josele, este să te pui ca persoană de contact cu administrația închisorii. Dacă mi se întâmplă ceva să te poată anunța. Vezi tu ce inventezi să-i spui mamei mele.

— Bine, mă înregistrez acum, dar nu ți se va întâmpla nimic, bine? Vreau să mi-o spui.

— Nu mi se va întâmpla nimic.

— Așa.

— Chiar dacă nu venim, Jerome a întrerupt, nu înseamnă că nu vom face tot posibilul să te scoatem de aici.

— Asta sper, i-am răspuns cu un zâmbet. Sunteți cei mai buni prieteni pe care îi poate avea cineva.

Un gardian ne-a anunțat că timpul vizitei se termina. Ne-am ridicat și mi-am îmbrățișat cei doi prieteni ca și cum nu îi voi mai vedea vreodată. De fapt, era ceea ce credeam. Nu credeam că eram capabil să supraviețuiesc cele trei luni până la următoarea vizită. În orice caz, mi-au dat puțină pace sufletească și m-au umplut de energie. Deși nu credeam că voi putea, voi face tot posibilul să supraviețuiesc în acest iad. Voi lupta din toate puterile orice ar fi.

Astfel de prieteni nu meritau mai puțin de atât.

Tailanda 11

Câteva nopți după ce m-au vizitat prietenii mei s-a întâmplat ceva care m-a lăsat foarte impresionat. Noaptea, un om foarte aproape de mine, nu se oprea din văicăreală cu mâna la ureche, unde deja văzusem în acea dimineață că avea o umflătură urâtă. Văicărelile lui au crescut până când un prieten a decis să facă ceva. A aprins o lumânare mică și a apropiat lumina de urechea lui. M-am alăturat din curiozitate să văd ce se întâmpla. Umflătura crescuse de azi dimineață și, cel mai îngrijorător, se mișca vizibil, ca și cum avea ceva care voia să iasă. Prietenul său a luat o bucată de metal și a făcut o mică tăietură. Umflătura a explodat ca un balon plin de aer și a ieșit un pumn de larve grase și dezgustătoare cu puroi gros. Scena mi-a provocat greață și un pic de vomă mi-a umplut gura. M-am forțat să o înghit ca să nu trebuiască să dorm pe ea. Prietenul a strigat la gardieni și unul dintre ei s-a uitat să vadă ce s-a întâmplat. A cerut să vină repede un medic și gardianul văzând fețele noastre înfricoșate a crezut că era ceva foarte serios și a fugit să-l caute. A revenit la scurt timp, singur și a spus că medicul de gardă a spus că, dacă era serios va certifica moartea lui de dimineață și dacă nu era putea să aștepte medicul de zi. Nu m-a surprins, deoarece medicii rareori lucrau pe tura de noapte. Gardianul a părut mișcat de situație și ia dat o sticlă de apă prietenului să curețe rana. L-a spălat cum a putut și i-a pus o bucată de pânză din propria lui cămașă drept bandaj. Până în ziua următoare nu l-a văzut nici un doctor.

Acest eveniment m-a făcut să încep să dorm cu pânză în urechi. Nu știam ce insectă îi intrase în ureche să-și depună ouăle, dar nu mi-o doream în corpul meu sub nici o formă. Nu era cea mai bună idee pentru că auzeam mai puțin, eram mai vulnerabil la atacuri, dar, momentan, pe timp de noapte mă lăsaseră în pace. Bătăușii erau în alte celule și în a mea mă ignorau.

Când am ieșit în curte în acea dimineață eram atât de cufundat în gânduri că nu am văzut apropiindu-se unul dintre "prietenii" mei. Mi-a dat un pumn în tâmplă atât de tare că m-a lăsat amețit un moment și cu un țuit în ureche, care a durat câteva zile. Așa îmi trebuia dacă nu am fost atent. Bang Kwang

nu era un loc în care se iertau greșelile. Mai degrabă invers, se plăteau foarte scump.

Îmi jurasem după vizita lui Josele și Jerome să fac tot posibilul să supraviețuiesc. Dar una era să o spun și alta să o pot face între atâtea orori. În timp ce eram pe jos, rezemat de un perete, încercând să mă recuperez de la lovitură, tot ceea ce îmi doream era să mor, să scap de suferință. Să o uit pentru totdeauna.

În ziua aceea nu am făcut nici un exercițiu. M-am așezat în curte și mi-am petrecut dimineața încercând să-mi încarc bateriile cu soare, deși era greu și să respiri cu omniprezentul nor de țânțari.

La sfârșitul dimineții pe drumul spre celulă, eram determinat din nou să lupt, să continui să mă antrenez și să nu mă dau bătut. Orice s-ar întâmpla.

Tailanda 16

Ultimele zile au fost o nebunie. Au continuat să mă lovească, dar nu m-am oprit din antrenat. Cea mai surprinzătoare a fost apariția lui Channarong. Comportamentul lui mă confunda. Uneori mă ajuta cu sfaturi și alte ori mă ignora sau râdea de mine, mai ales când erau oameni de față. Apoi, a fost apariția lui James. În sfârșit o persoană care îndrăznea să vorbească cu mine fără ai fi teamă că va deveni ținta bătaușilor mei. Era o persoană cu care nu aș fi vorbit niciodată în condiții normale, nici măcar în circumstanțe ciudate, dar eram într-o situație extremă în care nu îmi permiteam luxul de a alege. Eram ca un paria în închisoare, deoarece nimeni nu îndrăznea să se relaționeze cu mine pentru a nu risca atacuri. Să pot vorbi cu cineva îmi servea drept refulare pentru toate neliniștile acumulate. Deși, pe de altă parte, îmi scădea și mai mult starea de spirit. Nu era același lucru să am viața distrusă ca spunând-o și auzindu-mă spunând-o. Așa era cum îți dădeai seama cât de rău erai și puținele perspective pe care le aveai.

Evenimentul care m-a scufundat a fost violul din baie de acum câteva zile. Am încercat să-mi folosesc pregătirea, dar erau prea mulți și nu eram pregătit. Ceea ce mă durea cel mai tare nu a fost bătaia care aproape m-a omorât și de la care încă mă recuperam, din păcate, eram deja obișnuit; nici măcar violul în sine, cu toate că am fost în dureri multe zile. Ceea ce într-adevăr mi-a rănit sufletul era sentimentul de neajutorare totală, știind că viața mea va fi din ce în ce mai rea și că nu puteam face nimic să o schimb. Nu conta cât mă antrenam sau câtă voință aveam. Eram mort. Și nici ambasadei, nici oricui care ar fi putut face ceva îi păsa. Josele și Jerome s-au ținut de cuvânt și aveam întotdeauna niște bani în contul închisorii cu care la început, îmi cumpăram mâncare să suplimentez dieta proastă pe care ne-o ofereau. Ceea ce m-a surprins a fost că odată ieșit din infirmerie după bătaia de la duș, bătaușii mei m-au lăsat în pace câteva zile. Eram complet paralizat de perspectiva de mă întâlni cu ei, după halul în care îi enervasem, dar contrar cu ceea ce am crezut, în loc de a mă trata și mai rău, s-au ținut departe de mine câteva zile, ca și cum îi speriasse că aproape m-au omorât, ceea ce nu credeam că era cazul. Sau cineva îi avertizase să fie atenți, ceea

ce nu avea nici o logică. Asta mi-a dat puțină pace, dar eram în permanență tens temând că era calmul care preceda furtuna.

În cele din urmă într-o zi când am fost foarte căzut am încercat Rohypnolul, un tranchilizant de zece ori mai puternic decât Valiumul. Unul dintre dealării din închisoare mi l-a vândut și mi-a spus să-l iau zdrobit cu puțină apă în celulă. Am luat pastila, de culoare verde măslinie, și am dizolvat-o în apă. Efectul ei a fost paralizant. La jumătate de oră după ce am lua-o, am început să-mi simt corpul ciudat, slab. După două ore, m-am prăbușit. Am rămas culcat pe rogojina mea, cu ochii deschiși, capabil să observ ceea ce se întâmpla în jurul meu și să înțeleg tot, dar incapabil să mă mișc. Ar fi putut face cu mine orice și nu aș fi fost în măsură să opun nici un fel de rezistență. Am intrat într-un fel de letargie, somnolență semiconștientă. Ultimul gând pe care mi-l amintesc a fost că, din fericire l-am luat în celulă și nu în curte. Apoi, mi s-a tăiat filmul. Memoria mi-a fost ștersă.

Când m-am trezit în dimineața următoare, mă simțeam încă slab, fără putere. A trebuit să fac un exercițiu de voință să ies afară și să-mi iau porția de orez și să merg în curte. M-am așezat pe jos și am încercat să-mi amintesc ceva din noaptea trecută, dar nimic. Nu-mi aminteam nimic din ultimele ore. Asta era înfricoșător și în același timp reconfortant. Înfricoșător pentru că eu, care nu pierdeam controlul asupra lucrurilor și nici nu mă îmbătam nici nu încercasem droguri înainte, am simțit cum viața pentru o scurtă perioadă de timp mi s-a scurs printre degete fără a putea face ceva. Reconfortant pentru că, trăind în iadul în care eram, să nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat atât de mult timp era un sentiment de pace de nedescris. În Bang Kwang fiecare amintire pe care o aveam era de orori, suferință și frică. Nu am fost niciodată credincios, dar mă rugam în fiecare zi să fie ultima mea zi pe Pământ. Să am câteva ore de calm în cap era de neprețuit. Văzusem efectul acestor droguri în alți prizonieri, dar eram sigur că eu îl voi putea controla. Am luat doza exact când a fost necesar, doar pentru a putea merge mai departe.

În acea zi, cu pacea oferită de Rohypnol, am avut o viziune. Voi scăpa din închisoare. Era soluția tuturor problemelor mele. Dacă voi fi închis pe viață și nu voi supraviețui mult aici, era clar: trebuia să ies.

I-am spus ideea mea lui James, care a râs cu poftă pentru un timp.

— Ei bine, eu nu văd ce e așa de amuzant.

— Băiete, nu știu ce ai mâncat azi, dar ți-a făcut rău, a răspuns James fără a se opri din râs.

— De ce este o idee atât de proastă?

— Știi câți prizonieri au trecut pe aici? Zeci de mii. Știi cât de mulți au avut această idee? Sute. Știi cât de mulți au reușit? Unul. Doar unul din ei în toți anii de când există această închisoare.

— Ei bine, asta dovedește că e posibil, nu?

— Nu, asta demonstrează că ești nebun.

— Nu voi discuta cu tine starea mea mintală. Doar spune-mi cum a reușit el, poate îmi dai idei.

— Bine, bine, nu te enerva. O să-ți spun. Era un thailandez care era condamnat la moarte pentru trei din cele șapte capete de acuzare. Executarea lui era iminentă. Pentru o bătaie cu un alt deținut, l-au pus într-o celulă de pedeapsă. A reușit să scape din lanțurile care îi legau gleznele, cum au toți cei condamnați la moarte. Apoi, a ieșit din celula de pedeapsă, aproape sigur mituind un paznic -mi-a făcut cu ochiul. A făcut o gaură în plasa gardului principal și a escaladat peretele exterior, cu ajutorul unei frânghii din sarongs, materialul din care se fac pantalonii sau care și-l pun drept fustă poponarii, și un cârlig făcut de el. A dispărut și nu s-a mai auzit nimic de el. De atunci, îți spun de execuție cu doar două ore înainte. Suficient să te rogi Dumnezeului tău și nimic mai mult.

— Păi planul lui nu prea îmi e de folos. Nu am sarongs din ăia, nu am bani să mituiesc gardienii, nu știu să fac cârlige sau să tai garduri și, în starea mea nu aș fi capabil să escaladez peretele nici cu o scară de frânghie.

— Păi atunci, și a început să râdă din nou.

— Bine, se pare că nu va fi ușor, dar voi găsi o cale.

— Bine. Îmi spui tu.

James s-a ridicat și a plecat fără a se opri din râs. Pe mine începea să mă doară capul și îmi venea să vomit. Presupun că trecea efectul drogului. Am încercat să mă concentrez pe planul de fugă. Deci, clădirea 1 era de îndoctrinare; 6 de oameni complicați, de unde venea James; 7 de străini cu boli infecțioase. Poate că acolo era mai puțină supraveghere? Apoi, erau celulele de izolare de unde scăpase celebrul thailandez, de piatră și foarte mici; și altele de pedeapsă mai mari, de doi metri pătrați. Trebuia să mă gândesc bine, dar capul îmi exploda și nu mă puteam concentra. Am petrecut restul timpului în curte masându-mi templele și încercând să-mi limpezesc mintea. Într-un final, am decis să cumpăr încă o pastilă de Rohypnol să mă odihnesc bine și să gândesc mai clar dimineța următoare.

Zilele următoare, în loc de a cheltui banii pe mâncare i-am cheltuit pe pastile verzi, dar fără nici un rezultat mai mult decât dureri de cap și senzație de vomă când trecea efectul, care erau din ce în ce mai severe. Idei de cum să scap, nimic. Comportamentul meu era din ce în ce mai schimbător și James rar se mai apropia de mine să vorbim. Cred că era supărat pe mine pentru că se gândea că eram prins, deși eu știam că le pot lăsa în orice moment, că era doar o chestiune de mă ajuta să gândesc. Am menționat lipsa de progres furnizorului meu și m-a sfătuit să încerc heroina. Pentru a reuși să scap din închisoare am decis să o încerc să văd cum funcționează. Trebuia injectată, dar era greu de obținut ace. Niște tailandezi le fabricau din stilouri și ace, dar nu mă simțeam confortabil să le împart cu străini de teama bolilor pe care mi le-ar putea transmite. Într-un final, am decis să o fumez. La scurt timp după ce am luat-o am simțit un val de senzații plăcute, apoi încălzirea pielii, gura uscată și o senzație de îngreunare a membrelor. În cele din urmă, a venit somnolența care a durat ore. Timpul părea mult mai lent, dându-mi mai mult timp să mă gândesc. Era ca și cum câștigam ore pe zi. În plus, durerea care o aveam în tot corpul de la atâtea bătăi a scăzut aproape de tot. Celula mi se părea mai mare și mai curată și colegii mai puțin de temut. Fără îndoială, heroina era mult mai bună pentru ceea ce voiam. Am abandonat Rohypnolul pentru totdeauna.

Nu aș putea spune cât timp am petrecut așa, din ce în ce mai plecat mai rupt de realitate și drogându-mă mai des. Zile, săptămâni. Cine știe? Amintirile

erau vagi. Continuam să primesc băți, dar aproape că nu le simțeam. De fiecare dată când mă atacau doar trebuia să-mi iau doza și uitam de ei câteva ore. În plus, cu cât luam mai multe droguri, ori îmi aminteam mai puțin de băți ori nu mă mai atacau. Nu eram sigur, dată fiind starea în care mă aflam. De asemenea, antrenorul meu misterios, Channarong a pus un accent deosebit în a mă săcăi că nu mă mai antrenam. Nu înțelegeam interesul lui brusc în sănătatea mea, dar își petrecea ziua spunându-mi reguli presupuse de Muay Thai precum „A menține moralul ridicat“, „A arăta respect pentru legile naturii“ sau „A fii real cu tine și cu ceilalți“. Hai, voia să las drogurile. Părea să îl preocupe mult asta. În orice caz, nu îl băgam în seamă, ceea ce părea să îl frustreze mult. Ce-i păsa lui ce făceam eu? Nu îl înțelegeam. Uneori părea să fie protectorul meu secret și alteori că nu îl interesa ce mi se întâmpla.

Banii au început să fie o problemă, deoarece îi cheltuiam prea repede. Prietenii mei din Singapore îmi puneau bani în fiecare lună, dar de fiecare dată îi cheltuiam imediat și ultimele zile ale fiecărei luni începeau să fie foarte grele fără doza mea.

Aveam nevoie de ea.

Tailanda 17

De când devenisem dependent de heroină, deși încă refuzam să o recunosc în mod clar, rareori vorbeam cu James. Într-o zi când am fost mai bine a venit să mă vadă o vreme. Eram așezați într-un colț al curții, cu spatele de perete, tăcuți până când James a început să vorbească.

— Vrei să știi de ce sunt aici?

— Droguri? Am întrebat, convins că nouăzeci și cinci la sută dintre occidentali erau închiși pentru asta.

— Nu, nimic din rahatul ăsta. La dracu. Niciodată nu am traficant. O curvă a vrut să mă fure după servicii și am dat-o cu capul de pământ până i l-am spart. Apoi a intrat pește și l-am strangulat cu propriile-mi mâini, l-am îmbibat cu alcool, l-am pus pe marginea balconului, i-am dat foc și l-am aruncat în stradă. Un spectacol uimitor. Nimeni nu se joacă cu James. Te asigur că nu o vor uita ani de zile.

Tipul ăsta era într-adevăr nebun. Ți se făcea frică când îi vedeai fața în timp ce povestea cum l-a strangulat pe acel bărbat. I se umflau venele de pe gât de păreau că vor exploda. Ochii aproape îi ieșeau din orbite. A trebuit să fac un efort să-mi amintesc că era singurul meu prieten în închisoare, singurul meu sprijin, să nu fug de lângă el. Nu îl puteam pierde pentru că, în timp ce eram cu el, nu mă atacau. Chiar dacă era doar din egoism, am stat pe loc.

— Și tu?

— Va suna ca un clișeu, dar sunt nevinovat. Nu e corect că sunt aici.

— Da, aproape ca toți, a spus dând ochii peste cap. Ști ce băiete, nu crede că ceea ce este drept este corect, pentru că dacă îți bagă un deget în fund este foarte corect, dar nu este drept, a început să râdă în hohote.

— Serios că sunt nevinovat, am spus confuz. Dacă vrei îți spun ce s-a întâmplat, dar este o poveste destul de lungă și nu vreau să te plictisesc.

— Dacă este lungă mai bine nu, să nu cumva să întârzii la cinematograful. Ce dracu'! Crezi că am ceva mai bun de făcut, tontule? Spune-mi acum.

Adevărul este că, după atât de mult timp singur, recapitulând de atâtea ori tot ceea ce s-a întâmplat în cap, analizând tot ceea ce mi s-a întâmplat, având atât de multe întrebări fără răspuns ... După toate astea, să-i spun cuiva și să aud o altă opinie era o ușurare de nedescris, chiar dacă era săritului de James. M-am așezat comod și am început să-i spun totul, fără a omite vreun detaliu, de la telefonul șefului meu în Madrid, până la intrarea mea în închisoare.

Mult mai târziu, când am terminat de spus povestea, a rămas gânditor câteva minute. Părea concentrat, așa că nu am vrut să îl întrerup și am rămas cu gândurile mele, reflectând la unele din lucrurile care se întâmplaseră, simțind din nou durerea amintirilor. A fost el cel care a rupt tăcerea.

— Mi se pare dubios.

— Ce?

— Povestea, nu are logică.

— Crezi că mint? Ce aş avea de câştigat? Îmi voi petrece restul vieții în închisoare. Ce mai contează?

— Nu cred că minți, clovnule. Ceea ce spun este că din ceea ce ți-a spus fata ta, sunt lucruri care nu au sens.

— Care?

— De exemplu, nu știu cum funcționează băncile în țara ta, dar în Tailanda îți dau un împrumut pe un termen fix pe care îl plătești în rate lunare, care tind să fie fixe.

— Desigur, la fel ca peste tot.

— Aici, de asemenea, înainte de a îți da bani, băncile se uită la capacitatea ta de a plăti.

— Nu înțeleg la ce vrei să ajungi. Așa este peste tot.

— Ești un deștept, știi? Atunci, cum îi va da banca un împrumut fetei tale dacă nu poate plăti cu ceea ce câștigă? Nu are nici un sens. Ce spui acum tu care le știi pe toate?

Nu aveam nici un răspuns la această întrebare. Niciodată nu m-am gândit la asta, dar acum că James întreba ... Cum de nu m-am gândit la asta înainte? O bancă nu i-ar fi dat împrumut să plătească pentru tratamentul mamei ei cu venitul ei. De fapt, acum că mă gândeam, Sumalee niciodată nu a menționat o bancă, doar a vorbit despre un împrumut.

— Atunci, de unde a făcut Sumalee rost de bani?

— Uite David, după cum văd eu lucrurile au fost așa: i se spune de boala mamei ei, se interesează de posibilități și vede că cel mai bun este un spital privat, dar costul este foarte mare și nu și-l permite. Merge din bancă în bancă pentru bani, dar toate îi spun nu. Cu salariul ei este imposibil să le dea această sumă. Disperată caută alternative, întreabă în jur —a rămas un moment pe gânduri. Într-o zi, cineva îi spune că o cunoștință a avut o problemă similară și a luat bani de la un cămătar. În Tailanda sunt mulți, a ridicat din umeri. Se duce la câțiva. Le spune situația, plânge un pic, dar cămătarului nu-i pasă. Doar vrea să știe suma de care are nevoie. Ea le spune suma și îi fac un calcul de interes și termenul limită. Știu că e disperată, știu că va accepta orice. Pun niște interese exorbitante și îi dau un an sau doi să plătească întregul împrumut. Ea se ceartă, țipă, plânge, le spune că este un jaf și acceptă oferta. Nu are de ales. Alternativa este ca mama ei să moară. Cum va putea recupera banii cămătarul? La început este tentat să îi nege împrumutul. Nu are nimic de valoare, serviciul ei nu este foarte bun ... dar apoi se uită la ea. O fată frumoasă, tânără. Dacă nu plătește o poate lua, închide într-un bordel din Bangkok sau Pattaya. Nu un bordel ponosit, de tipul celor unde mergeam eu, nu, spuse clătinând din cap. Fata are clasă și o poate oferi la prețuri foarte ridicate. Va lucru pentru el, pentru străini bogați, până când datoria este plătită, dobânda și dobânda pe dobândă. Va munci pentru el toată viața și va câștiga mulți bani cu ea, inclusiv plăcere personală ocazional. Acceptă împrumutul. Nu numai asta, dar acum își dorește să nu îl poată plăti. Ea poate plăti tratamentului mamei ei, dar are o problemă —s-a aplecat spre mine cu o atitudine confidențială.

Trebuie să dea banii înapoi. Suma este astronomică și știe că, cămătarii nu se joacă. Dacă nu plătește crede că o vor omori atât pe ea cât și pe mama ei. Sau poate chiar știe sigur. Este descurajată, disperată, demoralizată. Aude de Singapore, de ruda unei prietene care cunoaște pe cineva care a mers acolo și a avut succes și știe ce trebuie să facă. O lasă pe mama ei, mediul ei, țara ei și pleacă să-și încerce norocul. Este singura sa cale de ieșire. Acolo găsește de lucru, încearcă să cheltuiască cât mai puțin posibil și să trimită toți banii mamei ei să plătească datoria. Chiar și așa, nu este suficient și își dă seama. Lucrează ore suplimentare, lucrează ca ghid turistic, face tot ce poate să facă bani în plus; dar nimic nu este de ajuns. Cămătarul își freacă mâinile în birou gândindu-se la cât de mulți bani va a scoate pe ea, cum va folosi corpul ei cum vrea el și fata ta se simt din ce în ce mai neputincioasă. Termenul limită se apropie, dar nu reușește să reducă datoria suficient de repede. Cel puțin așa văd eu lucrurile.

Am rămas tăcut. Tot ceea ce spunea făcea sens, tot se potrivea cu ceea ce mi se întâmplase. O idee mi-a trecut prin cap.

— Droguri!

— Ce vrei să spui?

— Povestea ta se potrivește în mod clar. Sumalee știe că nu va avea suficienți bani și cămătarul sau altă persoană îi oferă o alternativă de a face bani mai repede: să aducă droguri în Singapore, în schimbul reducerii datoriei, la fel cum deținuții fac, lucrează să își reducă pedeapsa.

— Are sens. Nu are alte opțiuni, i se oferă să fie cărăuș de droguri și trebuie să accepte. Asta sau mama sa va fi ucisă. Dar există un obstacol, nu poate risca să fie prinsă. Dacă o prind, nimeni nu va putea plăti a naibii datorie, nimeni nu va putea salva familia ei. Trebuie să aducă droguri, dar nu trebuie să fie ea cea care le aduce. Are nevoie de un fraier să facă treaba pentru ea. Un naiv.

— Ăsta sunt eu, am spus cu tristețe.

— Ceea ce îți voi spune David nu o să îți placă, dar cred că planul pe care l-a făcut a fost să lingusească occidentali, să-i facă să meargă în Tailanda cu orice scuză și să le pună droguri în bagaj la întoarcere. Dacă reușeau să treacă, misiune îndeplinită, câștiga bani și putea continua să plătească cămătarul. Dacă erau prinși, ea nu era în nici un pericol pentru că nu o puteau relaționa cu drogurile –se uită la mine cu milă. Sunt sigur că nu ai fost primul pe care l-a dus în Tailanda și nici ultimul. Chiar acum poate își alege următoarea victimă.

Asta a fost o lovitură pentru mine. Eram doar una dintre victimele ei? Nu am fost nimic mai mult decât un alt pion într-un plan elaborat? Refuzam să o cred, oricât de mult sens avea. Nu puteam fi doar un alt idiot, eram sigur că ea simțea ceva real pentru mine, sigur. Sau nu? Mi-am adus aminte de când a spus că mă invită să mănânc la restaurantul unde lucra prietena ei tailandeză că era o investiție. Și ce investiție! Nu puteam să cred atâta sânge rece într-o persoană. Se putea preface că mă plăcea pentru o vreme, dar atât de mult, atât de multe ore împreună, atât de multă pasiune ... Era posibil să-și ascundă adevăratele sentimente?

James se uită la mine cercetător.

— Știu la ce te gândești.

— Da?

— Ești foarte transparent, băiete. Ar trebui să înveți să pui față de poker. Nu juca cărți în închisoare pentru că vei ieși în pierdere, mai mult decât ești deja. Te gândești dacă totul a fost un montaj sau a fost ceva adevăr în povestea voastră.

— Adevărul este că exact la asta mă gândeam.

— În opinia mea, tu ai fost diferit. Nu ai fost un fraier în plus, presupunând că teoria mea este corectă.

— De ce spui asta? Mă simt ca cel mai mare fraier acum. Un alt prost înșelat de o viperă.

— Atâta bătaie de cap doar ca să te ducă în Tailanda e prea mult. Chiar și pentru o femeie haină. În Singapore sunt zeci de mii de străini în căutare de distracție, pentru o simplă muie de la o fată cum descrii, ar însoți-o oriunde numai pe promisiunea că se va repeta —a spus făcând un gest obscen cu gura și o mână. Să petreacă atâtea săptămâni lingușindu-te, arătându-ți Singapore, luând lucrurile încet, atâtea îmbrățișări, atâtea prostii, să cheltuiască bani cu tine când avea atâta nevoie de ei ... Trebuie să fie, pentru că idioata s-a îndrăgostit cu adevărat de tine în proces —a zâmbit condescendent. Prea mult rahat doar să te ducă în țara ei. Dacă ar fi dedicat atât de mult timp pentru fiecare fraier pe care înșela, nu ar avea timp să-și plătească datoria. Cu siguranță cu alții, dacă au existat, a fost mult mai rapidă și directă. Îi agață, îi seduce, le dă noaptea vieții lor și le spune că Tailanda are niște plaje frumoase și izolate unde ar putea petrece weekendul împreună în desfrâu ca niște câini în fiecare colț —a spus însoțind explicația cu o interpretare foarte grafică. Majoritatea bărbaților suntem proști. Ne-am duce fără să ne gândim. Eu aș merge chiar știind că e o capcană doar să mi-o trag cu una cum îmi descrii —și-a lins buzele de o formă dezgustătoare. Merg, se rostogolesc pe plajă, le dă drogurile și înapoi acasă. Rezolvat într-o săptămână. Dacă vede că îl poate duce din nou îl păstrează, dacă nu, caută altul și gata.

— James, ești un măgar, dar trebuie să recunosc că mi-ai schimbat complet schemele la care mă gândesc de atât de mult timp. Dacă te-aș fi cunoscut înainte și ți-as fi spus tot, mi-ai fi salvat multe nopți nedormite —am spus abătut. Tot ceea ce spusese se potrivea și clarifica dubiile generate mereu de comportamentul schimbător a lui Sumalee. Ai abilitatea de a separa praful de paie și a vedea esențialul.

— Ușurel, vezi să nu te îndrăgostești nebunește de mine, bucată. Nu cumva atâta vorbă de femei te excită —m-a tachinat. Eu îți spun ce văd. Fata ta s-a îndrăgostit, cu siguranță, a încercat să evite trădarea, dar nu a putut. Probabil că există oameni în Singapore care o monitorizează. Aceiași care colectează drogurile atunci când reușește să le bage, a rămas pe gânduri. N-ai spus că, odată un thailandez a venit și te-a întrebat despre relația voastră și că la scurt timp ți s-a părut că ai văzut același tip certându-se cu ea? Putea fi cu siguranță un tip angajat de cămătari sau de cei pentru care aduce drogurile. Au văzut cum era relația voastră și că reprezenta un pericol

pentru afacerea lor. Era posibil să nu mai treacă idioți prin aeroport, era posibil să refuze să păcălească folosindu-și corpul. Poate chiar o făcea. Era chiar posibil să-ți spună adevărul, ție sau poliției. Erai un pericol pentru ei, și cu toate că în câteva zile putea agăța alt fraier, au forțat-o să fii tu. Dacă omorau un occidental ar fi atras prea multă atenție asupra lor –se încruntă. Au găsit altă modalitate. Nenorociții ăștia asiatici sunt deștepți când sunt bani la mijloc. Problema era să o convingă să colaboreze. Trebuie să fi fost foarte îndrăgostită de tine că doar amenințarea de a-i face rău mamei ei nu a făcut-o să decidă. Au trebuit să ia măsuri mai drastice. De exemplu, de a omorî colega ei de cameră.

— Colega? Am întrebat confuz.

— Da, naivule. Nu ai spus că a fost ucisă în propria ei casă? În Singapore se investighează totul, bineînțeles. Sunt foarte disciplinați. Am fost acolo. Târfe bune din toate țările –a spus ridicând din sprâncene. Dar nici nu vor dedica prea mult timp sau efort pentru o imigrantă moartă de foame ucisă într-o zonă de săraci. Acel mesaj a fost clar pentru păpușa ta și nu a avut nici o altă alternativă decât să facă ceea ce îi cereau –fața lui s-a luminat, ca și cum descoperise adevărul. Îi era frică de moarte. Te-a convins să mergi în țara ei. Cred că e posibil chiar să fi cauzat deținerea ta denunțându-te. Așa puteau plăti o favoare cuiva de la vamă care îi ajuta în mod regulat și, să te elimine. Îți pun droguri gârlă, ți le confiscă și apoi li le dau înapoi. Tu în închisoare, fata ta continuă să atragă idioți să-și plătească datoria și ei cu afacerea.

— La dracu James! Totul are atât de mult sens acum. Mă simt ca un idiot – așa mă simțeam în acel moment, ca un prost incapabil de a vedea ceea ce era evident. Îmi amintesc ultimele cuvinte ale polițistului din aeroport: “Mă plătesc la fel indiferent dacă mori sau intri la închisoare”. La vremea aceea am crezut că era un fel de a vorbi, dar acum după tot ce am vorbit cu tine putea fi literal. Îl plătiseră să termine cu mine –am spus dând din cap. Îmi amintesc când au omorât-o pe colega lui Sumalee că unul dintre polițiști a observat că ușa nu fusese forțată și că era posibil să îl fi cunoscut pe ucigaș. Dacă era taiandezul care o urmărea peste tot, este posibil că îl văzuse deja înainte cu Sumalee și de aceea l-a lăsat să intre în casă. Nu mai știu ce să se cred despre Sumalee. Îmi amintesc acum că în cabină, în

vacanță, mi-a spus să lăsăm totul și să mergem într-un loc unde nimeni nu ne cunoaște. Avea remușcări! Nu voia să o facă! –mi-am ridicat ochii spre cer cu privirea pierdută. Tot acest timp, din momentul când m-au arestat la aeroport, am încercat să o urăsc și nu era decât încă o victimă. Poate chiar au amenințat-o că mă omoară și a făcut-o ca să-mi salveze viața. La naiba, la naiba, la naiba! Dar ar fi putut să o evite, ar fi putut să-mi spună, și împreună să găsim o cale de a o rezolva. Nu a avut încredere în mine. Nu a fost în stare să aibă încredere în mine.

— Nu te tortura, băiete. Nu mai are rost.

— O să-mi explodeze capul, James, o să-mi explodeze. Serios. Și nu are nimic de-a face cu drogurile.

— Ceva care nu are nimic de-a face cu drogurile? Mă bucur. Sunt sătul de adicția ta. Aproape că nu mai am chef să vorbesc cu tine și nu cred că mai ai mulți prieteni pe aici, cu excepția vânzătorului tău, care probabil îți spune domnule la câți bani îi dai. Poate chiar îți va cere mâna –a început să râdă în hohote.

— James, am o problemă cu drogurile.

— Serios? Nu am observat –a spus ironic.

— Serios, acum îmi este clar. Sunt prins de heroină și trebuie să o las. M-ai făcut să văd lumina.

— Da, acum sunt un far al naibii.

— La naiba, vorbesc serios. Tot acest timp gândindu-mă că Sumalee m-a trădat și acum e posibil că e doar o altă victimă. Trebuie să mă las de rahatul ăsta ca să pot gândi limpede. Trebuie s-o fac.

— Mă bucur că ai ajuns la această concluzie. Mai ales dacă e adevărat.

— Nu am spus niciodată ceva mai adevărat. Nu trebuie să mă crezi. O să vezi doar.

Eram hotărât. Gata cu drogurile. Să fiu dependent însemna să trăiesc în propria-mi închisoare.

Tailanda 18

Una era să o spun și alta era s-o fac. La început, am încercat calea grea: pur și simplu să nu mai consum. Dar când se instala sevrăjul și soluția era să fac câțiva pași spre vânzător și să-mi iau doza, situația se complica. Și mult. Trebuia să mă gândesc la un alt plan, ceva care mă forța să le las fără nici o posibilitate de ispite. Până la urmă, dacă îți dorești ceva suficient, găsești soluția la probleme. Sau cel puțin asta am vrut să cred. Trebuia să-i fac să mă bage într-o celulă de pedeapsă sau, și mai bine, într-una de izolare. Acolo nu aș avea de ales decât să scap de dependență sau să mor. I-am spus lui James planul meu și mi-a spus că dacă las drogurile brusc organismul meu s-ar putea prăbuși și aș putea muri, dar asta era deja planul meu și eram dispus să-mi asum riscul. Nu doar atât, dar chiar îmi doream acest risc. Acum, că eram determinat să renunț la droguri, eram conștient că viața pe care o aveam la momentul respectiv mă ducea oricum la moarte, dar încet. Voi accelera procesul cu detoxifiere sau voi supraviețui și renaște din cenușă, ca pasărea Phoenix.

Câteva zile mai târziu am avut ocazia pe care o așteptam. Niște deținuți au început să se bată, și când au intrat gardienii în curte să-i oprească, m-am băgat ca și cum participam. James îmi spusese că participarea la o bătaie era un minim de o lună în celula de pedeapsă. Aș fi putut să-i dau una unui prizonier ca să nu trebuiască să aștept una, dar nu voiam să-mi fac mai mulți dușmani, fie, și am profitat de zilele de așteptare să încep tratamentul, reducându-mi consumul cât de mult era capabilă voința mea să o facă. Lupta a apărut la momentul potrivit, nu mai puteam îndura și eram pe cale de a lua o doză.

Când m-au prins, nu știu dacă din cauza abstinentei sau de ce, am devenit puțin violent și, în loc de celula de pedeapsă comună, m-au trimis o lună în izolare, ceea ce era mult mai bine pentru planurile mele. În sfârșit, părea să am puțin noroc. M-am oprit pentru o clipă să mă gândesc cât de ironică era viața. Mi se părea că eram norocos că mă băgau o lună în izolare, ceea ce toată lumea evita cu orice preț, de unde ieșeam doar cinci minute pe zi să mănânc și să mă spăl și unde voi scăpa de dependența de heroina sau voi

muri încercând. Era clar că circumstanțele vieții schimbau complet cum vedeai lucrurile. În orice caz, era ceea ce voiam. Nu mai era cale de întoarcere.

Eram închis în celula mea de piatră de abia un metru pătrat cu doar douăsprezece ore de când luasem ultima doză și deja începeam să mă simt ciudat. Ochii îmi lăcrimau, căscam non-stop, și observam o stare tot mai mare de anxietate, ca și cum nu aveam suficient aer. În plus, transpiram mai mult decât de obicei. În ritmul ăsta, voi muri de deshidratare. În timp, am observat că aveam febră, frisoane și crampe musculare, mai puternice în stomac. Uneori, crampele din picioare mi le făceau să se miște involuntar, lovindu-le de zidul de piatră. Știam că se va înrăutăți, așa că încercam să nu mă gândesc la asta și să mă concentrez asupra altor lucruri care să-mi distragă gândurile din acel loc și să fie mai suportabil. Am încercat să mă concentrez la mai multe subiecte, dar în cele din urmă singurul care era recurent în mintea mea era Sumalee. Între tremurat și lovituri involuntare, mă gândeam cât de dor îmi era de ea, unde era acum și dacă îi era bine, dacă suferea mult pentru ceea ce a fost forțată să facă, că aș fi făcut orice să o pot îmbrățișa pentru o ultimă dată înainte de a muri în această gaură infectă. Voi muri acolo din cauza ei. O iubeam. O uram. Curva! Mă închisese din dragoste pentru mamei ei pentru asta o iertam. O iubeam. Sper ca viața să-i dea înapoi tot răul pe care mi l-a provocat. Puțin câte puțin, ca să sufere cum sufeream eu. Săraca, nu îi doream nici un rău. Tailanda, țara zâmbetelor. Cât de ironic mi se părea acum! Pe al meu îl ștersese complet.

Am auzit cum deschideau celulele de lângă mine pentru mâncare și apă. Am ieșit clătînându-mă când s-a deschis ușa mea. Am mâncat repede orezul pe care mi l-au adus și am băut toată apă cu anxietate. Îngrijirea mea personală nu mă interesa prea mult în acele momente. Imediat ce m-am întors în celulă, am început să am diaree și senzație de vomă. Nu era decât o găleată ruginită pentru aceste lucruri și în curând celula mirosea ca o hazna. Nu mi-a luat mult să mă obișnuiesc. Eram din ce în ce mai slab și aveam nevoie de o doză în orice fel posibil. Inima îmi bătea atât de tare încât credeam că o să-mi explodeze. După câteva ore, nu am mai putut suporta și am folosit cartea de salvare. Prevăzând ceva de genul ăsta adusesem două pastile verzi de Rohypnol, să împlânzesc simptomele de sevraj, dacă era

necesar. Și era. Sau așa mi se părea. Foarte urgent. Am înghițit toată pastila, dar la câteva minute am vomitat. Panica a pus stăpânire pe mine și am încercat să o recuperez din vomă ca să o iau din nou. Dar în întuneric, cu puțină capacitate de concentrare și tremurul pe care-l aveam, era imposibil să disting un bob de orez din mâncare de pastila mea, indiferent cât de mult mi-am trecut mâinile pe jos și îmi puneam bucăți în gură. Disperat, am luat-o pe cealaltă pe care o adusesem și am făcut un efort să o țin în stomac. De această dată am avut mai mult norocos și curând i-am simțit efectul, eliberându-mă de anxietate și oprind frisoanele și tremurul.

Efectele ei au durat câteva ore și abia mi-a fost de folos pentru a doua zi. Curând am fost la fel de rău sau mai rău ca înainte. Aveam pielea de găină, frisoane, durere în toate oasele și articulațiile corpului și îmi revenise dansul de spasme involuntare. Cred că inclusiv am avut o ejaculare spontană, dar nu eram sigur. Putea fi vomă ceea ce atingeam. Am căutat din nou cu disperare pastila pierdută. Nu știu dacă am găsit-o sau nu, dar am înghițit tot ce am putut găsi pe jos. Eram sigur că cea mai mare parte era doar pământ și fecale. Acolo, în singurătatea acestui cub nenorocit, nu mă puteam ascunde de mine. Puteam vedea doar cât de mizerabil eram și cât de goală rămăsese viața mea.

Sumalee... Din cauza falsității tale, voi muri în această celulă infectă. Din cauza slăbiciunii tale. Din cauza minciunii tale. Viața mea era un rahat și terminasem unde meritam. Îmi vor găsi corpul în următoarea rundă de masă și voi fi istorie. Ce se va întâmpla cu banii de la Josele și Jerome pe care îi puneau în fiecare lună? I-ar lua un gardian deștept și ar fura de la ei până când vor afla despre moartea mea, multe luni mai târziu. Dacă vor afla vreodată. Da, i-ar fura. Sumalee, te blestem. Sumalee, te iubesc. Nu e vocea ta pe care o aud? Da, este, îmi cântă. Cântece dulci de dragoste în care protagonistul moare în fălcile dragonului. Ce voce frumoasă! Mă face să zbor până la nori, să plutesc, și apoi să cad. Sunt pe moarte. Simt pe jos căutând pastila pierdută de Rohypnol. Aceeași pe care probabil deja am luat-o. Am nevoie de ea, e salvarea mea. Înghit tot ce găsesc, ca să mă asigur. Tușesc, devorez pietre, nisip, orez, praf făcut noroi cu voma mea... Damaso, de ce m-ai abandonat? Ești Iuda prietenilor. Cu siguranță Sumalee te vrăjește acum și curând ne vom vedea aici, pedepsit pentru droguri și te voi face să plătești pentru trădarea ta; dacă mai sunt în viață. Josele, de ce

nu îmi dai mai mulți bani? Nu vezi că nu sunt suficienți? Nu vezi în ce hal sunt? Atât de puțin îți păs? James, ce vei face fără mine acum? Am râs în hohote. Ai rămas fără animal de companie, fără distracție. Cine o să mănânce orezul meu din runda următoare? Aș putea să-mi scriu testamentul cu sânge pe peretele de piatră și să i-l dau unuia dintre ceilalți amărâți închiși într-un buncăr ca ăsta. Sumalee... Din cauza ta, voi muri în celula asta împuțită. Din cauza ta. Te iubesc.

Dimineața următoare, m-au scos din somnolență șuturile unui gardian. Nu primul, nici al doilea. Nu știam câte am primit când am început să fiu conștient de ceea ce se întâmpla. Nu credeam că am dormit de loc toată noaptea, dar mă gândisem la multe lucruri. Mi-a fost greu să deschid ochii și să înțeleg de ce mă bătea. Trebuia să fie ora de masă și au deschis ușa fără să-mi dau seama. Atât de rău eram. Nu m-am putut ridica, era o utopie, așa că m-am tras pe jumătate în patru labe pe jumătate târându-mă la mâncare și apă. Un șarpe fără dinți și pe moarte. Din apă am reușit să beau, dar orezul și cele două bucăți de carne care îl însoțeau... A fost imposibil. Voi muri, nu mai conta.

M-am târât înapoi în celulă, bolborosind ceva neinteligibil și am încercat, într-o ultimă suflare de disperare, să găsesc pastila de Rohypnol în murdăria ce acoperea pământul, profitând de lumina soarelui care intra pe ușă. Nimic. Nici o speranță. Poate că o luasem deja, poate că nu o voi lua niciodată. M-am așezat într-un colț să continui cearta cu Sumalee. Încercam să o fac să înțeleagă că poate dacă ar fi fost sinceră cu mine, aș fi putut s-o ajut într-un fel, dar ea insista că nu a existat altă cale. Era atât de încăpățânată! Și atât de frumoasă... Am sfârșit prin a mă supăra și m-am rostogolit la celălalt capăt al camerei. La zece centimetri. De acolo nu îi puteam auzii plângerile care mă deranjau atât de mult. O puteam vedea țipând și gesticulând, dar nu o auzeam și asta mă relaxa.

Am dat un cap și m-am trezit când am căzut la pământ și m-am lovit cu capul de piatră. Nu am simțit durerea prea mult, nu mai mult decât mă durea capul permanent, dar am simțit ceva umed pe frunte și am descoperit că era sânge. Mi-am lins degetele. Era plăcut să pot bea niște lichid. Aveam gura complet uscată. Am luat cât de mult sânge am putut și l-am băut. Când, am văzut un șobolan uriaș, de mărimea unui câine mediu, uitându-se la

mine din centrul celulei. Știam ce voia, să-mi bea sângele, dar nu se putea, era doar al meu. Doar al meu. Am țipat să îl sperii, dar nu s-a mișcat de acolo. Am încercat să dau din mâini, dar nu aveam suficientă putere. Aveam o singură opțiune, doar una, să termin cu el. În ceea ce mi s-au părut ore, poate au fost, am reușit să mă ridic în picioare în colțul celulei, ajutat de pereți. Șobolanul gigantic, tot ceea ce a făcut în acest timp a fost să-și lingă mustața și să mă privească înfometat. Aveam un plan. Mai avea puțin timp să rămână atât de calm. Nu putea să-mi bea sângele, asta era sigur. Când eram în picioare, m-am întors să fiu complet cu fața la el. Știam că nu aveam destulă putere să-l omor cu mâinile sau nici măcar să-l prind, dar planul meu era infailibil. Mă voi arunca peste el. Din moment ce arăta puțin interes să se miște din loc, îmi voi lăsa corpul să cadă cu toată greutatea lui peste el și să-l zdrobească, terminând cu viața lui și problemele mele. Un plan extraordinar. Aș putea chiar să-l mănânc. Așa cum am plănuir, m-am uitat furios la animal și m-am lăsat să cad ca un buștean. Ceea ce nu calculasem foarte bine a fost dimensiunea celulei, un metru pătrat. Când m-am lăsat să cad, m-am lovit cu fața de perete și am căzut pe jos ca o cârpă. Am pierdut cunoștința imediat.

În acea postură ciudată, m-am trezit a doua zi când lumina a intrat pe ușa deschisă. M-am târât și am mâncat tot ce îmi lăsase cu poftă. Îmi era foarte foame. Cred că era un semn bun. Simțeam o durere înjunghietoare în partea din spate a capului, unde sângerasem cu o zi înainte, și fruntea umflată de la lovitura căzăturii, dar mintea o aveam mult mai clară. M-am bucurat de căldura soarelui și mi-am întins puțin brațele. Când m-am întors în celulă, am început să mă gândesc. Nu știam câte zile fusesem închis, dar părea clar că greul sevrajului trecuse. Și fără să mor.

Restul timpului meu acolo am fost foarte slăbit, cu momente în care îmi creștea febra și aveam frisoane, dar nu am mai avut nevoia aceea disperată de a lua droguri, cel puțin nu atât de puternică. Nu am mai avut nici halucinații. Sumalee nu a mai apărut să se certe cu mine și nici șobolanul uriaș. Întunericul și singurătatea au devenit principalii mei dușmani, consumându-mă, făcând cele cinci minute pe zi de mâncare și spălare în ușa celulei cele mai bune ale zilei. Să simt soarele pe piele, să văd alți oameni, chiar dacă nu puteam vorbi cu ei. Îmi petreceam toată ziua lipit de ușă să

pot primi singura rază de lumină care intra prin ea. Zumzetul insectelor și zgomotul pe care îl făceau când se târau prin celulă era singura mea companie. În sfârșit, a sosit ziua în care luna mea de pedeapsă s-a terminat și au venit să mă ducă la celula mea aglomerată. N-am crezut niciodată că îmi va lipsi atât de mult. Sunetul permanent de fundal al oamenilor vorbind sau făcând ceva mi se părea o binecuvântare acum.

Așa cum îmi promisesem, am lăsat drogurile în urmă. Acum, tot ceea ce îmi rămânea era să privesc înainte. Viitorul se deschidea înaintea mea.

Tailanda 19

Partea cea mai bună a întoarcerii la rutina închisorii a fost să mă revăd cu James în curte. Când și-a revenit din sperietura inițială de a mă vedea arătând atât de irosit, a fost foarte încântat când i-am spus că am depășit dependența de droguri. Era clar că nu-i plăceau prea mult, deși nu știam de ce. Mi-a spus că am făcut bine că m-am băgat în bătaie pentru că dacă m-ar fi prins cu droguri ar fi fost trei luni și nu una. Mulți oameni mureau sau rămâneau marcați pe viață după atât de mult timp. A știut din timp de eliberarea mea din celula de izolare și îmi pregătise un cadou. O sticlă de apă minerală rece și niște mâncare. A fost ca un banchet. Să pot vorbi cu cineva mi s-a părut și mai incredibil.

Într-o parte a curții era destul de mult tam-tam și, privind mai bine, am fost complet uimit când am văzut că era o femeie tai foarte sexy cauza tam-tamului. Nu puteam să cred ce vedeam. Când l-am întrebat pe James cum era posibil să fie o femeie în curte, nu s-a putut opri din râs.

— E o kathoey.

— Ce?

— O kathoey, un bărbat femeie.

— Nu înțeleg, James.

— La naiba! Ești al naibii de ignorant. Nu știu ce te-ai face fără mine. E un tip, foarte bine operat, dar un tip.

— Ea e bărbat?

— Adică, un bărbat care se simte femeie și care și-a pus o pereche bună de țâțe.

— Și o bagă într-o închisoare de bărbați? Va avea o viață groaznică ...

— Nu, dimpotrivă, sunt foarte respectate în închisori. Le tratează ca pe niște regine și toți vor să se cupleze cu ele. După cum poți înțelege, este cel mai apropiat lucru de o femeie pe care mulți vor vedea în decenii.

— Serios că sunt fericite aici?

— Dacă sunt fericite? Unele când își termină sentința, fac ceva ilegal numai să se întoarcă la închisoare și să fie cu iubiții lor. Pe stradă cele mai multe sunt simple prostituate sau dau spectacole, dar aici ... aici e altceva. Sunt sufletul locului —a spus prefăcându-se că atinge niște sâni mari cu mâinile. În general, în Tailanda, sunt tratate cu pietate, pentru că se crede că în viețile anterioare au fost foarte iluminate și de aceea s-au născut cu corpul greșit. Chestii de budism. Săriți! Înainte de a ajunge tu erau câteva, dar una a murit de supradoză și cealaltă a ieșit și nu s-a mai auzit nimic de ea. Când erau campionate de Muay Thai erau cele care ieșeau pe jumătate goale cu numerele, ca în meciurile de box american.

— Mă uimesc lucrurile care se întâmplă aici. Asta în țara mea e de neconceput. Te-ai culcat vreodată cu unul?

— Ce spui prostii? Arăt ca un poponar? Arată ca niște femei, dar s-au născut cu cozi și aproape toate le păstrează. E grozav că lor li se pare normal, dar eu mă culc doar cu femei adevărate. Cu o păsărică păroasă naturală.

— Bine, bine. Nu te bășica. Uitasem dragostea ta pentru tot ce nu e alb și heterosexual.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, lasă.

— Cum vrei. Cum e mâncarea în celula de izolare?

— La fel ca și aici, bucătarul nu dă mai mult.

— Mai rău era înainte.

— Mai rău decât o mână de orez cu nu știu ce lângă? E greu de crezut.

— Băiete, crezi că le știi pe toate și nu faci decât să te lovești de un zid de ignoranță. Acum 15 sau 20 de ani era mult mai rău. Băteau prizonierii în mod regulat și mâncarea era și mai puțină —și-a amintit de ceva care i-a pus o expresie de scârbă pe față. Mulți oameni, pentru a supraviețui și a fi capabil să aibă ceva proteine, hrăneau gândaci cu orezul lor, îi creșteau ca pe animalele de fermă, și apoi îi zdrobeau și făceau o pastă pe care o mâncau. Nu era aproape nimic în cantină și oamenii erau mult mai săraci.

— La dracu', da, situația era rea. Va trebui să-i mulțumesc bucătarului —am spus dând din cap și râzând.

James, de asemenea, a râs cu poftă. Era uimitoare capacitatea omului de a găsi momente pentru recreație, pentru evadare, chiar și în cele mai rele condiții posibile. Ne-am petrecut restul timpului vorbind despre lucruri insignifiante. Îmi convenea orice, atâta timp cât puteam uita închiderea mea voluntară de o lună.

Pe drum spre celulă mi s-a părut că l-am văzut pe maestrul meu intermitent Channarong vorbind cu unul din grupul meu de hărțuitori. A fost o imagine trecătoare și nu i-am dat atenție. Nu avea sens. De ce ar fi vorbit cu ei? Nu puteam să văd nici un motiv. Pe de altă parte, asta m-a întristat amintindu-mi că în curând mă vor bate din nou.

Câteva zile mai târziu mi-a atras atenția că un deținut thailandez a intrat deja cu o gleznă ruptă. James mi-a spus că dacă un gardian sau alt prizonier care avea ceva cu el, indiferent de motiv, plătea suma corectă, responsabilul de punerea lanțurilor de glezne, pe care toți cei condamnați la moarte le purtau până la execuție, putea "să scape" ciocanul. Fusesse și mai rău. Din ce mi-a spus, până acum câțiva ani, toți condamnații aveau lanțuri în primele trei luni. Era un sentiment copleșitor care distrugea moralul oamenilor și le stingea orice dorință de a cauza probleme. Mă uimea cât de mult se mituia în închisoare. James mi-a spus că, de exemplu, dacă un gardian era prea rău, deținuții puteau face o colecție să plătească pe cineva de afară să-i facă ceva. Din același motiv, puteau plăti pe cineva să ucidă un alt prizonier. Asta costa mult mai puțin.

Bang Kwang nu înceta să mă uimească cu metodele sale infinite de cruzime.

Tailanda 20

Am reușit să pun mâna pe niște hârtie pătată și un creion uzat. Cu el scriam ceva în momentele lungi de izolare în celulă. Mă simțeam trist, melancolic, în izolarea mea. Realitatea ironică a sentimentelor de singurătate când cineva era înconjurat de zeci de suflete într-un spațiu atât de mic. Nu era nici o modalitate de a scrie nimic nici pe departe optimist, dar m-am forțat să o fac. Am văzut-o ca pe o terapie care mă forțam să mi-o fac singur. Poate că dacă aș fi scris lucruri vesele, aș fi putut să recuperez o parte din spiritul pe care îl aveam. Poate că dacă mă forțam să scriu despre fericire, aș fi fost fericit pentru un moment. Poate că, în acest fel, aș putea recupera ceva din ce am pierdut și care nu puteam găsi oricât căutam.

Când îi arătam lui James ce am scris, nu spunea nimic. Mă așteptam la o gărlă de cuvinte nepotrivite, insulte și râsete; dar citea tot cu atenție și mi-o dădea înapoi în tăcere. Într-o zi m-a surprins în curte.

— Știi David de ce urăsc drogurile atât de mult? Tu mi-ai destăinuit lucrurile tale și este drept să o fac și eu puțin -a făcut o pauză și a oftat. Am avut un frate, fratele meu mai mic, micuțul Billy. Eu eram eroul lui, mă urmărea peste tot și încerca să mă imite în toate. Pe acele vremuri eu consumam. Nimic serios: niște marijuana și niște pastile. Doar de distracție. El, desigur, m-a imitat în asta, de asemenea. Eu întotdeauna am știut să mă controlez, dar el ... el era foarte tânăr. Foarte. A început să se joace cu droguri mai tari și a căzut în ghearele lor. La fel ca tine. Când am vrut să-mi dau seama ce se întâmplă, era prea târziu. Am încercat să-l ajut să le depășească. În mai multe rânduri părea să fie bine, dar întotdeauna recidiva. Odată și încă odată. Până când a fost găsit mort din cauza unei supradoze într-o casă abandonată. Era atât de tânăr. Asta m-a distrus. Știam că a fost vina mea -s-a oprit un moment și mi se păru că avea lacrimi în ochi. Asta m-a speriat mai mult decât să-l văd furios. Era clar că nu îl omorâsem eu, dar dacă nu aș fi luat droguri el ar fi încă în viață. Păcatul meu. Nu am mai luat nici un fel de droguri și am început să fac lucruri stupide. Disperarea mă rodea din interior. Până la urmă, am ajuns să intru și să ies din diferite închisori în mod regulat. Aproape întotdeauna datorită violenței. Până când am ajuns

aici. Nu am mai fost în măsură niciodată să-mi controlez temperamentul. Nu mi-am mai putut recupera fratele niciodată.

O tăcere stânjenitoare a urmat explicația lui. Nu mă puteam gândi la nimic care ar putea să-l ajute sau să-l facă să se simtă mai bine, așa că am rămas tăcut. A fost James cel care s-a ridicat și s-a îndepărtat. Când era deja la doi sau trei metri s-a opri o clipă, s-a întors și mi-a spus că, dacă spuneam cuiva ceva din ce mi-a spus, îmi spărgea capul cu mâinile. Apoi a mers mai departe. Adevărul era că nu vorbeam cu nimeni altcineva în închisoare, așa că nu trebuia să mă forțez să păstrez secretul, dar aș fi făcut-o oricum, pentru că știam fără îndoială că James nu glumea când zicea că m-ar fi omorât. Întotdeauna vorbea serios. Ar fi făcut-o. Literalmente.

Când m-am dus la celula mea să iau ceva, grupul meu preferat de urmăritori mi-a blocat drumul. După viol erau mai calmi, dar reveneau la vechile obiceiuri. Mi-au spus că nu uitaseră de mine și că îmi vor face viața mizerabilă din nou. Mi-au spus clar că aveau de gând să mă omoare, dar încetul cu încetul, să sufăr. Ca să nu uit, cu toate că nu era nevoie, m-au dat cu capul puternic de perete de câteva ori. Am rămas la pământ, amețit și sângerând. Mă durea teribil, ca și cum creierul meu voia să iasă afară și bătea din interior. Simțeam că o să-mi explodeze. Ca de obicei, nimeni nu m-a ajutat. Dinamica mea revenea la rutină, suferință și durere.

Durere și suferință.

Tailanda 21

Nu mă puteam opri din a mă gândi la Sumalee, la tot ceea ce am ajuns să cred despre ea și la ceea ce suferea pentru ce a trebuit să facă. Eram disperat. Aș fi dat orice să pot vorbi cu ea, să-i spun că știam de ce a făcut-o, să nu se mai simtă vinovată. James spunea că, chiar și împinsă de circumstanțe, încă mă trădase atât de josnic. Eu nu vedeam lucrurile așa. Nu știu de cât timp făcea asta, cât de mult timp avea sub controlul mafiei, înșelând oameni împotriva voinței ei, trăind în permanență cu ghilotina datoriei deasupra capului, cu teama de a-și pierde mama; atâta supunere, plecându-și capul și rupând odată și încă odată toate principiile pe care le avea; văzând oameni nevinovați suferind din cauza ei fără a putea face nimic pentru că ar ucide-o pe mama ei și pe ea. Toate astea, în mod continuu, ar distruge pe oricine din interior, încălcarea voinței, o făcea să facă lucruri pe care nici nu ți le-ai putea imagina posibile. Poate că era dragostea care mă orbea, dar eu o vedeam ca o victimă, cea mai rea versiune. Forțată să ia mereu drumul spre ruina celor care o însoțeau. Cea mai mare victimă.

Sumalee

Îți scriu, deși știu că nu vei citi această scrisoare niciodată. Chiar și fără să știu dacă voi ieși vreodată de aici. Presupun că, dacă ai putea-o primi, primul lucru care te-ai întreba este motivul pentru care îți scriu după ce mi-ai făcut. Mai mult de atât vei fi surprinsă să afli că dacă o fac este pentru că mă simt vinovat.

Acum da, fața ta surprinsă nu are pereche. Mă seduci, mă folosești, mă bagi la închisoare pe viață, aproape chiar m-au condamnat la moarte, și sunt eu cel care se simte vinovat? Vei crede că am înnebunit și poate așa este. Nu ai nici idee de ce această închisoare oribilă poate face dintr-un om; atât fizic cât și psihic. În orice caz, este ceea ce simt acum. Asta nu poate fi schimbat.

Dacă încerc să văd lucrurile dintr-un punct de vedere obiectiv, ar trebui să fiu foarte supărat pe tine, să te urăsc, să-ți doresc moartea ... și știu foarte bine că așa a fost. Cel puțin pentru un timp. Te-am urât atât de mult ... Te-am blestemat în toate felurile posibile, ți-am dorit tot felul de rele. Am fost atât de confuz, atât de nedumerit de întorsătura lucrurilor, atât de ofuscat de prezent că am pierdut toată perspectiva. Ar fi trebuit să-mi dau seama că mai era ceva în spatele unei astfel de trădări, că nu puteai fi așa după iubirea pe care mi-ai arătat-o, după dragostea pe care ne-am profesat-o. Să te cunosc a fost o rază de lumină în întunericul inimii mele, o gură de aer proaspăt în sufletul meu rănit, un nou impuls pentru spiritul meu rupt, o licărire de speranță pentru voința mea. Cu tine am cunoscut sentimente care nu am crezut că pot exista. Am crezut că știu ce înseamnă să te îndrăgostești datorită trecutului meu, dar tu ai făcut orizonturile mele să se extindă dincolo de ceea ce îmi puteam imagina. Când lucrurile au mers prost, nu am fost în stare să văd dincolo de nas, să înțeleg că trebuie să existe motive mai profunde. Și te-am învinovățit. De aceea, mă simt vinovată pentru că nu ți-am dat nici o opțiune. Nu pentru că am fi putut să o discutăm, era imposibil, dar pentru că nu m-am oprit nici un moment să mă gândesc la motivul deciziilor tale. Am negat fără ezitare toată dragostea care ne-a unit. Normal, poți crede, cu tot ce ai făcut-o. Dar oare dragostea nu este împotriva oricărei logici? Nu ar trebui să depășească orice situație?

Alt ceva nu, dar timp am din abundență în acest iad pe pământ în care sunt. Perioadele lungi pline de oportunități de reflecție. Dar, chiar și așa. A trebuit să fie o conversație cu un alt deținut, un deranjat, rasist și arogant, dar singurul care îndrăznește să-mi vorbească, fără teama de a fi ucis, ceea ce mi-a deschis ochii. Ceea ce pentru mine nu a fost nici o posibilitate îndepărtată la care nici măcar nu m-am gândit, pentru colegul meu a fost o realitate la fel de clară ca un răsărit de soare în deșert. Spunându-mi ceea ce vedea în povestea mea, în istoria noastră, lumea îmi cădea la picioare. Totul se potrivea perfect! Făcea ca ceea ce eu am crezut să pară atât de ridicol ...

A răsturnat fără a putea fi contrazis concluziile mele cu privire la ceea ce s-a întâmplat, mi-a dat explicații care nu numai că se potriveau perfect ba chiar mai mult, au făcut să se assembleze bucăți despre care nici nu i-am spus. M-am gândit ore, zile, după conversația cu el și nu există nici un

detaliu care să nu fie perfect pentru această explicație; deci singura soluție rămâne că este ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Multe lucruri au fost clarificate mai târziu: de ce comportamentul neregulat, uneori atât de aproape și de dulce și, uneori, atât de evazivă; prezența tailandezului care apărea peste tot; moartea misterioasă a colegei tale de cameră; faptul că nu ai vrut să mergi să o vezi pe mama ta în călătoria noastră; că te-ai făcut că nu mă cunoști la aeroport; îndoielile tale în momente neașteptate ... era clarificat totul. Tot.

Acum văd atât de clar că mi-e rușine că nu am înțeles înainte. Nu meriți pe cineva ca mine, care a avut atât de puțină încredere în tine, care l-a prima ocazie a dat tot la dracu și ți-a întors spatele. Am îngropat cât mai adânc posibil esența sentimentelor mele pentru tine și le-am acoperit cu ură, resentimente, ostilitate. Câtă pică ți-am purtat! Capul meu emana otravă când mă gândeam la tine. Tu care erai doar încă o victimă, cea mai rea dintre ele. Dar de ce nu ai avut încredere în mine? Am fi putut găsi o soluție împreună; fără să trebuiască să terminăm atât de crunt.

Nu-mi pot nici imagina cum poți fi, ce efect poate avea asupra interiorului unei persoane să fie forțată să facă atât de mult rău. Îmi pot imagina de departe că un fulger de durere taie inima ta odată și încă odată, descărcând chin și agonie. Sumalee, cu inima pe care o ai, la cât de bună ești, cum trebuie să suferi! Îmi amintesc cum mi-ai spus că întotdeauna când mergeai la restaurantul prietenei tale cumpărai mâncare pentru vagaboanda care era de obicei în parcul de lângă. Chiar și când aveai atâta nevoie de bani, nu puteai lăsa ca alții să moară de foame. Pot doar să sper că ceea ce mi-ai făcut cel puțin ți-a servit să plătești datoriile pe care le aveai; că mama ta și tu veți fi curând în siguranță, că ai putut rupe legăturile cu nenorociții care te-au forțat să faci asta și îți poți continua viața fără lespedea grea a amenințării constante a celor dragi cât și a ta.

Știu că nu vei putea citi niciodată această scrisoare, dar dacă ai face-o ți-aș cere să scapi de vinovăție. Acum înțeleg tot ce ai făcut și de ce. Te iert, într-adevăr o fac. Poți să faci și tu la fel că m-am îndoit? Nici măcar asta nu mai contează acum, pentru că nu o să știu niciodată. Trebuie să-ți continui viața,

să te bucuri de fiecare moment. Lăsa iubirea să-ți intre din nou în inimă, o meriți. Du-te în Tailanda înapoi la mama ta. Mai bine de fapt, adu-o la Singapore, departe de toți acei oameni care nu pot decât să-și facă rău. Trăiește viața.

Adio. Te iubesc.

Tailanda 22

După ce am terminat de mâncat în acea dimineață, mergeam înspre curte, ca de obicei, când m-a interceptat un gardian:

— Ești David? —a întrebat.

— Da, am răspuns surprins.

— Vino cu mine, mi-a ordonat.

— De ce?

— Curând vei ști, spuse cu un zâmbet viclean.

Era ceva foarte ciudat și mă așteptam la ce e mai rău. O capcană a abuzatorilor, un alt viol, dar de data asta de către gardieni ... Nu putea fi nimic bun. Am încercat să îi spun ceva gardianului, dar ori nu știa engleză ori făcea pe prostul. Coșmarul meu revenea, ca întotdeauna.

M-a condus printr-o zonă a închisorii prin care nu mai fusesem. Am văzut că alți gardieni aduceau deținuți, atât străini, cât și tailandezi, în aceeași direcție. Asta m-a calmat, deoarece puteam aproape în întregime să trag concluzia că nu era o capcană. Sau cel puțin asta am vrut să cred. Am ajuns într-o sală de așteptare unde ne-au făcut să ne așezăm și să așteptăm. În timp ce așteptam, am întrebat un rus care era lângă mine ce însemna asta. Se uită la mine cu o față de "tipul ăsta este idiot sau se preface". A menținut privirea pentru câteva secunde, dar, văzând că întrebam în mod serios, a ridicat din umeri și a spus doar două cuvinte: vizite conjugale.

Vizite conjugale? Nu mă gândisem niciodată la asta, deși era evident că se puteau avea. Nu știam cât de des erau posibile sau cât durau, pentru că nu îmi trecuse prin cap să am una. Mi se spusese că unii deținuți care nu aveau pereche, angajau prostituate care pretindeau să fie prietenele lor pentru a se culca cu ele ocazional. Era ziua mea de naștere? Poate că Josele făcuse un aranjament gândindu-se că mi-ar prinde bine ... Nu, nu. Era o prostie.

Pierdusem noțiunea timpului, dar până la ziua mea sigur mai era mult și nici un prieten de-al meu cu mintea întreagă nu ar face așa ceva fără să mă consulte. Mă rog, Damaso poate că da. De la el mă așteptam la orice; deși nu știam dacă îl puteam considera prieten după tot ce se întâmplase.

În timp ce eram cufundat în gândurile mele, am auzit un strigăt în cameră.

— David! David!

— Da, am răspuns surprins.

— Camera 4. Prietena ta locală frumoasă te așteaptă nerăbdătoare —spuse râzând.

Restul gardienilor i-au urmat exemplul cu un râs zgomotos pe care nu-l puteam înțelege. Mă rog, m-am concentrat pe problemele mele. A spus frumoasa mea prietenă tailandeză? Nu putea fi decât o persoană, Sumalee! Cu siguranță că se simțea vinovată de ceea ce făcuse și dragostea ei infinită pentru mine a împins-o să vină să-mi ceară iertare. Deja mi-o imaginam radiantă, așa cum era ea, cu un torent de lacrimi, cerându-mi iertare și declarându-mi dragostea ei nemuritoare. Eu, desigur, o iertam și ne pierdeam într-o îmbrățișare eternă, care vindeca toate nenorocirile din ultimele luni și care se termina cu un sărut pasional... Dar, cine era EA? În camera numărul 4, stând pe un pat, era o femeie. Tai, da, dar nicidecum frumoasă. Cea mai urâtă pe care am văzut-o vreodată în persoană în viața mea. Acum, am înțeles gluma gardienilor.

Era greu de descris. O femeie în vârstă, de o vârstă nedeterminată, care ar fi putut avea între patruzeci și șaptezeci de ani, cu dinții de sus ieșiți în afară, separați unul de altul și cu unii dintre ei lipsă, ochiul drept complet chiorâș, cu privirea fixată la vârful nasului, stângul roșu ca și cum avea o conjunctivită gravă, fața plină de riduri și cicatrici vechi și corpul ... se extindea și se comprima unde voia rupând toate formele umane standard. Nu știam ce voia, dar era clar că îmi va apărea în coșmaruri în următorii douăzeci de ani. Dacă supraviețuiam atâta la focul etern al Bang Kwangului.

Am rămas în picioare în fața ei, fără a spune nimic, așteptând să facă ea primul pas. Ea doar a stat acolo liniștită, uitându-se la mine cu ochiul sângeros și tăcută. Așa am rămas o vreme. Ei i se părea puțin, dar pentru mine era etern, obișnuindu-mă cu fizicul ei, îmi ridicam întrebări despre prezența ei acolo. În cele din urmă, a fost ea cea care a spart gheața vorbind cu mine într-o engleză mai mult decât acceptabilă.

— Așază-te.

Am luat un scaun și m-am așezat în fața ei, dar la o distanță sigură de un metru.

— Numele meu este Buppha. Înseamnă floare în limba ta.

— Da, un nume care vi se potrivește mult –văzând cum s-a schimbat la față am regretat imediat comentariul meu umilitor. Numele meu este David, înseamnă "casă nouă", în bască.

— Știu numele tău, dragul meu. Eu te-am făcut să vii.

Și din nou a rămas tăcută uitându-se la mine. A fost cea mai ciudată situație pe care am trăit-o până acum cu o femeie. Nu știam ce să fac. Am continuat cu politica mea de a o lăsa să vorbească prima.

— Cum îți merge în închisoare?

— **Grozav. Mănânci o dată pe zi, faci duș odată pe săptămână, dar te lovesc de patru sau cinci ori în același timp. Opțiunile pentru relaxare sunt minunate și sunt foarte plăcut printre colegii mei, prietenul tuturor, aș spune, fără ezitare –am răspuns ironic. Mă enervau atâtea prostii, deși ea părea să nu înțeleagă asta.**

— Mă bucur, dragul meu. Și mai ai încă șapte ani doar aici, în Tailanda.

— Auzi, lasă-mă cu dragul meu și prostii. Cine ești? –am întrebat enervat.

— Numele meu este Buppha. Înseamnă floare în limba ta. Cred că ți-am spus deja.

— Bine, încerc din nou. De unde mă cunoști?

— Nu te cunosc.

— Atunci de unde știi despre mine? I-am spus, disperat, încercând să aflu ceva informații.

— Mi s-a spus.

— De către cine?

— Niște prieteni.

— Josele?

— Nu știu cine e el. Niște prieteni pe care nu îi cunoști.

— Sunt prietenii mei și nu îi cunosc?

— Da, dragule.

— La dracu cu dragu. Ști ce. Este foarte greu să vorbesc cu tine. Această conversație nu duce nicăieri. Răspunde clar la întrebările mele sau mă ridic și se termină falsa noastră tăvăleală. Ce vrei? De ce ești aici?

— Niște oameni sunt interesați de tine. Te-ar putea ajuta. Întrebarea este, ce ești dispus să faci pentru a ieși de aici cât mai curând posibil?

— Cum adică să ies de aici? Mai am încă mai mult de șapte ani în Tailanda, pe care nu cred că îi voi termina în viață. După care, dacă legile nu se schimbă, voi face restul pedepsei în Spania. Cum o să ies de aici înainte?

— Pui întrebări greșite. Nu trebuie decât să răspunzi la una, ce ești dispus să faci pentru a ieși de aici?

Odată ce a spus asta, s-a ridicat și a ieșit din cameră fără să se uite înapoi și fără să spună la revedere. Am rămas uluit, neștiind ce să spun. Ce voia să spună că să ies de aici? Se putea ieși fără a termina sentința? Cine erau

acești prieteni misterioși pe care nici măcar nu îi știam și de ce voiau să mă ajute? Avea ceva de a face cu Sumalee? Cu Josele?

Când am ieșit din cameră, gardianul a început să râdă din nou.

— Ai terminat foarte repede. Ce a întâmplat? Nu plăcut prietena? —a întrebat râzând în hohote.

— O sugerează atât de bine încât nu ai cum să te abții, am răspuns furios.

Răspunsul meu, mai degrabă decât să le închidă gura, i-a încurajat și mai mult și au început să comenteze ceva în tailandeză, provocând un râs general. M-au dus înapoi în curte unde imediat l-am căutat pe James. La început, s-a uitat la mine un pic nedumerit. Am fost mereu eu cel care am așteptat ca el să se apropie ori de câte ori a dorit, un fel de acord tacit, dar de data aceasta trebuia să împărtășesc cu cineva ce s-a întâmplat. Aveam nevoie de o a doua opinie. Sau o prima, pentru că eu nu aveam nici una.

I-am spus în detaliu ceea ce mi s-a întâmplat. Așa cum făcea întotdeauna când îi spuneam ceva ciudat, s-a gândit un moment. Trebuia să-i dau credit că se gândea înainte de a vorbi. Sau îi lua mult să proceseze lucrurile. Dumnezeu știe.

— Uite, David —a început să spună, să ieși de aici mai repede nu este atât de dificil cum crezi. Dacă ai influență asupra persoanelor potrivite, este posibil. Nu ar fi prima dată. Dacă nu o ai, o poți cumpăra —a spus gânditor, dar este foarte scump. În orice caz, vorbim de influență în locuri înalte sau foarte mulți bani. Puțini oameni au acces la asta. Nu este la îndemâna oamenilor ca tine și ca mine. Prietenii tăi secreți ... Nu am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi. Dacă a fost mafia care te-a băgat aici pentru a scăpa de tine pentru totdeauna, ar fi plătit un deținut sau un gardian să te omoare. Este mult mai ușor, mai rapid și mai ieftin. Dacă este într-adevăr un prieten de-al tău, nu are nici un sens atâtea secrete. Cu tine totul este un mister nenorocit!

— Cât aș vrea să am o viață normală. Crede-mă. Rămân la posibilitatea că poate nu minte când spune că m-ar putea scoate din acest iad. Am o speranță măcar.

— Da, dar cu ce preț? Nimeni nu dă nimic gratis și să ieși de aici trebuie să aibă un cost ridicat.

— Aș face orice. Aici mă așteaptă doar moartea.

Am petrecut restul timpului de curte gândindu-ne la asta și făcând tot felul de teorii, dar nu am ajuns la nici o concluzie plauzibilă. Și eu cu câteva luni în urmă mă plângeam de viața mea plictisitoare făcând teste la servicii. M-aș fi întors la ele fără ezitare.

Acum, înapoi în celulă, mă tot gândeam la aceeași întrebare: Ce eram dispus să fac să ies de aici? Multe lucruri, cu siguranță. Mai ales știind că nu voi ieși niciodată din Bang Kwang pentru că m-ar omorî înainte. Mai ales pentru că era singura mea șansă de a ieși cu viață.

Tailanda 23

După vizita de ieri a acestei Buppha, mi-am dat seama că trebuia să ies de acolo cum ar fi. Bătăușii mei juraseră că mă vor omorî și nu aveam nici o îndoială că o vor face. În plus, făcându-mă să sufăr cât mai mult posibil în timpul procesului. Nu știam dacă cu ajutorul lui Buppha sau prin alte mijloace, dar trebuia să ies. Să evadez era foarte dificil. Mă gândisem deja la asta și nu vedeam nici o posibilitate. În plus, după cum îmi spusese James, statisticile nu erau bune. Doar un succes în zeci de ani. Chiar și așa, încă consideram posibilitatea. Până la urmă eram condamnat la închisoare pe viață. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să mă condamna la moarte și după cum îmi mergea, uneori, mi se părea o opțiune acceptabilă. O îmbunătățire substanțială a condițiilor mele de viață. Să mor rapid în loc de a fi în agonie luni de zile, sau chiar ani, în acel iad nenorocit. Trebuia să ies. În orice chip.

Câteva zile mai târziu, când mergeam la cantină să cumpăr ceva mâncare în plus, l-am văzut pe Channarong, falsul meu antrenator, certându-se printr-un gard cu un bărbat caucazian în vârstă, cu o barbă albă. Nu era un deținut pentru că era îmbrăcat în haine de stradă. Din gesturi, părea să îl învinovățească pe Channarong de ceva, dar de unde eram, nu puteam auzi nimic nici vedea clar. Bărbatul mi se părea cunoscut, ca și cum l-aș fi văzut undeva înainte. M-am îndoit imediat. Care erau șansele de a mă întâlni de două ori cu aceeași persoană, în primul rând unde și în al doilea rând în Tailanda, unde am fost doar în junglă, la aeroport, într-o închisoare de înaltă securitate și vorbind exact cu unul dintre puținii oameni care au îndrăznit să vorbească cu mine vreodată? Am negat din cap. Niciuna. Într-un final, unul petrecea atât de mult timp fără să facă nimic că totul i se părea conspirații și coincidențe stranii. Mi-am cumpărat mâncarea și m-am dus la celulă să mă bucur de ea. Începeam să-mi pierd mințile.

Când am terminat tot, nu era foarte practic să lași nimic în celulă pentru că dispărea când nu erai, am ieșit în curte să profit de soare. De antrenat nu mă mai antrenam de când cu violul din baie. Era imposibil să pot învinge

bătăușii oricât de mult m-aș fi antrenat. Erau prea mulți. Singurul lucru care mi-a reușit a fost o doză suplimentară de durere.

Am căutat un loc liniștit și sprijinit de perete mă uitam după James. Aveam chef să vorbesc cu el și voiam să mă vadă ca să vină. L-am localizat în zona de sport, unde era echipamentul de greutate. Se antrena și glumea cu niște prizonieri care erau de obicei în acea zonă. Oricare dintre ei mi-ar fi putut sparge capul cu o lovitură. Dintr-o dată, grupul de nigerieni cărui șef avea o cicatrice în formă de semilună pe față, l-au înconjurat pe James. Restul celor care se antrenau s-au îndepărtat de zonă. Nu înțelegeam ce se întâmpla pentru că nigerienii erau implicați în droguri și James nu avea nimic de-a face cu asta. Șeful a început să strige la el într-o limbă necunoscută. James s-a ridicat și a încercat să plece. Era clar că nu a voia să se bată. Restul nigerienilor nu îl lăsau, împingându-l în centrul cercului pe care îl formaseră, unde îl aștepta liderul țipând. James nu avea multă răbdare și se va enerva curând. Era suficient să-ți amintești de ce era închis: a strangulat un pește care a vrut să-l înșele și l-a aruncat arzând de la balcon. Știam că nu va îndura mult timp situația.

Așa a fost. Într-o ultimă încercare de a pleca fără să se bată, unul dintre nigerieni l-a împins și el s-a întors și i-a dat o lovitură atât de brutală că l-a lăsat inconștient la pământ. Liderul s-a aruncat asupra lui și au început o luptă ca între doi titani inumani, ca o curiozitate văzută din exterior, aveau cicatrici pe față. Era o luptă destul de egală. Ambii erau mari și puternici și era evident că nu era prima lor luptă. La început i-au lăsat singuri, dar apoi au început să intervină restul grupului, lovindu-l pe James din toate părțile. Într-un final, au reușit să-l doboare și au început să-l lovească fără milă. Îl omorau. M-am uitat disperat la gardieni și am strigat la ei să facă ceva, dar nu părea să le pese prea mult ceea ce se întâmpla. Fumau liniștiți și se bucurau de spectacol. Nu știu ce mi-a trecut prin cap în acel moment, că nu aveam nimic de pierdut, că voiam să mor, că rămâneam fără singurul meu sprijin în închisoare. Oricum am alergat înspre luptă și nu invers cum ar fi fost inteligent. M-am aruncat între oameni și l-am acoperit pe James cu corpul meu să opresc loviturile. A fost o prostie incredibilă, dar a fost ceea ce mi-a venit să fac în acel moment. În loc să mă lovească, au încercat să mă dea la o parte, dar eu m-am agățat de corpul inert al lui James ca o lipitoare. Auzeam doar țipete în jurul meu. Dintr-o dată s-a oprit totul.

Nimeni nu trăgea de mine, nimeni nu mă lovea. Am ridicat capul și am văzut că gardienii decisese să intervină și să pună capăt spectacolului. Am căzut lângă James epuizat de efort. Colegul meu doar gemea de durere fără să se miște.

James a fost luat pe o targă și asta a fost. Nici represalii împotriva nigerienilor, nici arestări, nici o pedeapsă, nimic altceva. Dacă nu ar fi fost sângele din curte, cinci minute mai târziu, părea că nimic nu s-a întâmplat acolo. Nu înțelegeam de ce nu au închis pe nimeni sau nu au luat altă acțiune. În puținele ocazii când erau lupte întotdeauna îi puneau în celulele de pedeapsă, așa cum mi-au făcut mie când m-am băgat în una ca să mă pot dezintoxica. De această dată nimic. De ce? Nu credeam că voi ști vreodată. Singura consecință a evenimentului a fost că nu am avut colegul meu de curte pentru câteva zile și că împotriva oricărei logici, nigerienii nu au recurs la represalii împotriva mea pentru că am intervenit. Mă așteptam să fi câștigat un alt grup de agresori care să-mi facă viața imposibilă, dar în afară de priviri de ură când treceau pe lângă mine, nici unul nu mi-a spus nimic nici nu au făcut nici o mișcare să-mi facă ceva. Totul era atât de ciudat ... În plus, de ce nu au continuat să lovească când m-am aruncat pe James? De ce încercau doar să mă dea la o parte? Era ca și cum intenționau să termine cu James, dar fără a-mi face nimic mie. Și ce le făcuse James? Era cum era, dar nu îl văzusem niciodată interacționând cu nici unul din grupul de nigerieni.

Ce mână inumană trăgea sforile vieții mele? Un dumnezeu perfid al iadului. Cu siguranță. Unul plin de ură și răutate.

Tailanda 24

Eram așezat în noroiul din curte, lăsându-mă udat de ploaia intensă care nu se opriase de câteva zile, când James s-a apropiat de mine.

— James! Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

— De ce a trebuit să te bagi în bătaie?

— Ce?

— La naiba, David. Nu trebuia să te bagi. Din multe motive. Ți-ar fi putut face mult rău, de exemplu. Dar asta e cea mai mică grijă pe care o am oricum. În plus, m-ai pus într-o situație foarte proastă când un amărât ca tine trebuie să-mi sară în ajutor. Mulți oameni și-au pierdut respectul pentru mine. Ar trebui să-l câștig din nou ...

— Ar trebui? Nu ai de gând să o faci?

— Acum nu mai contează. Mă mută. O voi lua de la capăt într-o cușcă nouă.

— Cum adică, te mută? Am întrebat speriat.

Da, mi-au spus când am ieșit din infirmerie. Ambasada Australiei, văzând situația, a presat guvernul thailandez pentru că aici nu sunt în siguranță. Oricum, au reușit și mă duc la pușcăria preventivă în Bangkok. Un loc mult mai liniștit. Un hotel de lux în comparație cu aici.

— Când?

— Astăzi. Când vine duba de transfer plec.

— Astăzi? Vestea și schimbarea imediată mi-a căzut ca un baros. Ne știind ce să spun am rămas tăcut uitându-mă în jos.

— Ști ce omule, știu că relația noastră a fost un pic ciudată și că sunt un catâr în comparație cu cineva ca tine cu studii și chestii din astea. La

început, m-am apropiat de tine numai pentru că nimeni nu o făcea și îmi place să fac opusul și să provoc statusul quo. Apoi mi-ai căzut bine și chiar am început să te îndrăgesc —s-a uitat la mine cu drag, dacă expresia asta era posibilă pe fața lui James. Ești un băiat bun și nu știu ce se află în spatele a tot ceea ce ți se întâmplă, dar este clar că o mână neagră e implicată. Nu meriți ceea ce trăiești, dar este ceea ce este. Sfatul meu este că, dacă nu reușești ca ambasada ta să facă presiuni să te transfere, trebuie să alegi între cele două alternative care îți rămân: să mori aici în câteva luni sau să riști cu bătrâna care te-a vizitat. Ceea ce este clar este că aici ești mort. Așa că, ești dispus să faci orice să ieși? Pentru că, dacă te scot trebuie să fie ceva foarte serios sau ilegal, nu prostii.

— Să mă ajute ambasada mi se pare dificil având în vedere interesul manifestat până în prezent. În plus, nu am de unde să știu că ceea ce mi se întâmplă aici nu mi se va întâmpla în alte închisori? Nu știu. O să văd eu ce fac.

În acel moment, un gardian a venit după James.

— Trebuie să plec. Un lucru. Mi-ai salvat viața și asta nu o voi uita niciodată, oricât de nenorocit sunt. Sper doar să am șansa de a-ți întoarce favoarea în viitor, deși mi se pare dificil.

— O să-ți duc dorul James.

— Ai grijă de tine, idiotule —a spus și mi-a dat o îmbrățișare atât de puternică încât m-a lăsat fără aer. Ai grijă de tine.

Paznicul l-a apucat de braț și l-a dus la ieșire. Am putut vedea doar cum se îndepărta unicul meu prieten între acele ziduri care mă țineau prizonier. Nu m-am putut abține și o lacrimă mi-a căzut pe obraz. Mă aștepta o singurătate absolută.

Dimineața următoare, după ce am mâncat și ne-am spălat ne-au băgat înapoi în celule. Se vedea că gardienii erau nervoși. Unii prizonieri șopteau între ei, dar cu puțină tailandeză pe care fusesem în stare să o învăț nu înțelegeam nimic mai mult decât un cuvânt pe ici pe colo. Am prins în cele

din urmă o conversație în engleză între doi europeni. Aparent, era pericol de inundație și considerau evacuarea închisorii sau parte din ea. Erau aproape 600 de prizonieri pe pavilion, astfel încât nu era ușor și exista riscul de scăpări în timpul procesului. Asta m-a făcut să mă iluzionez. În sfârșit o șansă!

Am așteptat două ore, fără nici o noutate, până când, într-un final, un gardian a deschis ușa celulei noastre. Au strigat în engleză și tailandeză că fusesem aleși, împreună cu ceilalți prizonieri din modulul nostru să ajutăm cu sacii. Pe cei din celula mea ne-au dus în partea de sud a curții. Camioane încărcate cu nisip intrau și ieșeau din închisoare în ploaia fără oprire. Toată curtea era plină de gardieni și soldați care veniseră în mod expres pentru asta. Trebuia să punem nisipul în sacii goi pe care ni i-au dat pentru ca alte grupuri să-i ia și să-i ducă la perete să-l consolideze. Era o muncă foarte grea pentru că nu numai că trebuia să o facem în acel potop, dar atât curtea cât și nisipul lăsat de camioanele se transformau rapid în noroi, ceea ce făcea dificilă umplerea sacilor. De fiecare dată când ajungea un camion, ne îndepărtau de el, lăsa nisipul și ieșea din curte. Apoi, îl căutau în detaliu, inclusiv utilizând câini. Nu vedeam nici o modalitate de a mă apropia de camion și chiar dacă reușeam m-ar fi găsit când îl controlau. Nu vedeam nici un alt mod de a scăpa, așa că doar dacă inundația dăra un zid și provoca haos speranța mea de a fugi era în van. Până la urmă nu s-a întâmplat. Am umplut mulți saci, ceea ce ne-a lăsat complet epuizat, iar peretele a rezistat cu întăririle puse. Nu numai că nu s-a prezentat nici o șansă, dar dacă s-ar fi întâmplat nu aș fi putut profita de ea la cât de obosit eram. Atât eu cât și colegii mei eram întinși pe jos încercând să ne tragem răsuflarea, fără a ne păsa de mlaștina care se formase. Ne-au spus să ne ridicăm și să ne spălăm în ploaie înainte de a intra în modul. Odată intrați, ne-au lăsat să stăm în hol, ceea ce am apreciat foarte mult, pentru că dacă nu ne uscam înainte de a ne așeza pe rogojini, le-am uda și am petrece o noaptea foarte proastă. Majoritatea ne-am așezat pe jos de atâta oboseală.

În timp ce eram acolo, lăsând timpul să treacă, cineva s-a așezat lângă mine. M-am întors și am văzut că era șeful bandei de bătauși.

— Trebuie să fi trist, nu? Mi-a spus. Ai rămas fără iubit.

Am presupus că se referea la plecarea lui James, dar nu i-am răspuns nimic.

— Acum vei fi singur peste tot. Orele din curte vor deveni foarte lungi. Atâta timp cât a fost el nu am vrut să îți facem nimic în curte pentru că nu știam cum va reacționa și nu am vrut să creăm prea multe probleme, dar acum că nu este ... va fi o plăcere să te distrugem.

— Dar, ce v-am făcut eu?

— Nimic, din câte îmi amintesc.

— Atunci, lăsați-mă în pace!

— Nu țipa la mine! A scrâșnit și mi-a dat una în față. Nu avem nevoie de nici o scuză pentru a-ți face viața amară. Facem ce vrem.

— Și dacă vă plătesc? Am întrebat în timp ce îmi ștergeam sângele de pe buză.

— Cu ce îți trimite prietenul tău în fiecare lună? Nu e suficient să ai nici măcar o zi de pace. Naivule!

— Pot lucra pentru voi, fac ce vreți.

— Nu avem nevoie de nimic de la tine. ... cu excepția unui lucru...bineînțeles —spuse gânditor, dându-mi speranță. Dar fundul tău îl folosim când vrem —speranța mea muri. Nu avem nevoie de ajutorul tău pentru asta. Ți-a plăcut ultima dată? Sigur că da, sigur că ești nerăbdător să ne vedem la dușuri, sau în celulă, sau în curte înconjurați de mulți oameni să nu poată vedea nimic gardienii ... Sunt atât de multe opțiuni ...

— Sunteți niște nenorociți!

— Acum mă insultă?

— Da, nemernicule, ce îmi vei face? Mă vei lovi? Nu am nimic de pierdut și asta mă face periculos.

— Periculos? A râs atât de tare, că mulți oameni s-au uitat la noi pentru un moment. Ești atât de amuzant că îmi va părea rău să te omor. Dar, înainte ne vom bucura îndelung de tine, de a-ți folosi corpul pentru plăcerile noastre,

de a te lovi, de a te vedea cum te rupi încet, până când îți vei dori atât de mult să mori că ultima lovitură pe care ți-o dăm să fie cea finală. Mă auzi? – a strigat răsucindu-mi urechea și forțându-mă să mă apropii de el. Nu știu cât de mult vei rezista, dar îți vei dori să nu te fi născut. Îți promit.

Apoi, s-a ridicat și a plecat râzând. M-am ridicat furios dispus să-l omor, dar când mă aruncam spre el mi-am dat seama că restul grupului era la doar câțiva metri uitându-se. Cu un efort imens am reușit să mă controlez și să-mi vărs furia lovind peretele cu mâinile. Apoi m-am lăsat să cad pe jos și am început să plâng. Nu voiam decât să mor. Sumalee a naibii care m-ai băgat aici. Nu voiam decât să mor. A naibii Sumalee.

De atunci, să spun că viața mea a devenit un iad ar fi o subestimare. În fiecare zi primeam "vizita" prietenilor mei. În grup sau individual, își dedicau tot timpul să mă umilească, să mă bată, să mă insulte, să mă scuipe, să mă apuce de fund când treceau pe lângă mine sau pur și simplu să se așeze lângă mine în curte și să-mi spună ce îmi vor face când nu mă aștept ca să fiu speriat permanent. Mi-au spus că vorbiseră cu oameni din celula mea cărora le închiriaseră fundul meu să-l folosească pe timp de noapte. Nu știam dacă era adevărat sau nu, dar de atunci nu m-am mai putut odihni.

Cu fiecare zi ce trecea eram mai dărâmat și mai obosit. Mă forțam să ies în curte pentru că dacă rămâneam în celulă eram pradă ușoară pentru poftele sau violența lor. Nu știam ce era mai rău. Mă așezam cât mai aproape posibil de gardieni, dar nu aveam putere pentru nimic altceva. De asemenea, evitam dușurile, pentru a evita repetarea experienței. Am încercat să mă refugiez în droguri, dar nimeni nu voia să-mi vândă. Unul dintre ei mi-a spus că răspândiseră vorbă că, dacă cineva îmi vindea va fi omorât. Nici în cantină nu găseau soldul contului meu, așa că nu puteam să cumpăr nimic. Sau cel puțin așa ziceau.

A naibii Sumalee care m-ai băgat aici, a naibii! Îmi doream doar ca într-o zi să sufere pe jumătate din ceea ce sufeream. Doar jumătate! Atât m-ar satisface. Jumătate... Într-o zi am decis să rămân în celulă de dimineață când au deschis pentru mâncare și să mor de foame și de sete pentru că nu aveam curaj pentru măsuri mai drastice, dar băieții în albastru m-au scos cu lovituri și m-au obligat să-mi mănânc orezul.

Eram disperat. Eram un ciudat uman, o fantomă, un cadavru ambulant. Curios, când eram mai rău mă băteau mai puțin. Uneori chiar îi provocam așteptând să mă omoare cu o lovitură, dar nu îmi ieșea. Ticăloșii ăștia chiar își propuseseră să mă mențină în viață cât mai mult posibil, să mă ducă până la limită. Și în plus într-o zi a venit la mine idiotul de Channarong și mi-a spus:

— Lecția numărul șapte în Muay Thai: să ai voință și determinare puternică. Trebuie să mănânci și să te menții puternic. Situația se poate schimba.

Ca și cum aveam nevoie de lecțiile lui morale stupide la momentul respectiv. Mai bine mă omora pe mine sau pe bătașii mei. Una sau alta. Asta da ar fi fost de ajutor.

Când voi muri? Nu fusesem niciodată religios, mai degrabă contrariul, dar îl rugam pe Domnul să mă omoare o dată și să mă ia, chiar dacă era într-o gaură nenorocită în neant, unde cu siguranță ar fi mai bine decât aici. Voiam să se termine. În orice fel.

Tailanda 25

Eram în curte, întins pe jos, pentru că nici măcar în fund nu puteam să stau, când un gardian a venit să-mi spună că aveam vizită conjugală. Orice să mă îndepărtiez de acei nenorociți mi se părea fenomenal, dar nu aveam putere nici să mă ridic. Gardianul a forțat un trecător să mă ajute. A trebuit să mă ducă până la ușa camerei unde presupuneam că mă aștepta Buppha.

Când am intrat, mi s-au confirmat așteptările. Acolo era, ca data trecută. Așezată pe pat, la fel de oribilă, la fel de urâtă. Așteptându-mă. Am intrat și am închis ușa. Deși Buppha era pe pat nu mi-a păsat. M-am apropiat bățându-mă și m-am lăsat să cad pe ea. Nu cum că salteaua era nemaipomenită, dar în comparație cu rogojinile unde eram, arăta ca una de palat. Aș fi dormit acolo treizeci de ore dacă mă lăsau. Din păcate nu aveam decât una.

— Se pare că nu îți merge foarte bine. Și puți în ultimul hal.

— Ai un bun simț al observației. Tu miroși ca o floare —am răspuns ironic.

— Ai ținut minte semnificația numelui meu. Ce memorie bună.

— Nu e ca și cum vorbesc cu multe femei pe aici. Ce vrei?

— Deja ști. Te-am întrebat ceva ultima dată când ne-am întâlnit și vreau un răspuns. În plus, cred că de data aceasta îmi vei acorda mai multă atenție. Te văd, să zicem ... mai rău.

— Presupunând că poți să faci ceea ce spui și să mă scoți de aici, ce trebuie să fac?

— Contează?

Am rămas pe gânduri pentru un moment.

— Nu, presupun că nu. Ți-aș spune da fără să știu. Dar, dacă aș spune da știind, ai ști că este mult mai probabil să o fac.

— Am toate șansele că o vei face. Dacă nu, viața ta va deveni foarte dificilă. Îți vei dori să fi rămas în închisoare.

— Nu cred. Nu ai idee prin ce trec. Citând una din zicalele voastre, moartea nu se teme, dacă ai trăit cu înțelepciune.

Buppha rânji.

— Cine știe ce știu eu? Și cel mai important, te simți pregătit să mori? Îți spun doar o altă frază astăzi că ești filozof: mai bun decât o mie de cuvinte goale, un cuvânt care aduce pacea. Întrebarea este, vrei pace sau vrei să stai aici? Doar trebuie să spui un singur lucru: da.

Am tăcut o vreme și m-am gândit la ce trebuia să spun uitându-mă la tavanul de lemn. Eram foarte confortabil trântit acolo. Am evaluate pe de o parte teama de necunoscut și pe de alta ceea ce mă aștepta în celulă. Până la urmă, am luat o decizie.

— Da. Scoate-mă de aici.

— Alegere înțeleaptă. Voi face aranjamentele necesare. Ai grijă de tine câteva zile.

— O condiție.

— Condiție? Care?

— De data asta nu ieșim din cameră până când se termină timpul. Vreau să profit de aceste momente liniștite în acest pat confortabil -și am închis ochii și am adormit.

Înapoi în curte mă uitam la tot diferit acum că știam, sau voiam să cred, că voi ieși în curând. Mi-a dat forță să ajung acolo pe cont propriu, fără ajutorul nimănui. Apoi am căzut epuizat de efort. După un timp, am văzut pe trei dintre hărțuitorii mei apropiindu-se. M-au înconjurat și au început cu

litania lor de insulte, lovituri cu picioarele și altele. Ultimul lucru pe care îl voiam era să-i provoc. Nu voiam să stric tot în ultimele mele zile în închisoare, așa că am lăsat capul jos și n-am spus nimic. Nu cum că aș fi avut puterea să fac mai mult. Dar lor nu le păsa. Au crescut intensitatea loviturilor, dar când părea să izbucnească furtuna, Channarong a venit și a țipat la ei în tailandeză. I-a îndepărtat de mine împingându-i și a schimbat câteva vorbe cu ei. Ticăloșii au plecat în tăcere. Apoi a venit la mine și m-a ajutat să mă ridic.

— Ești bine?

Nici măcar nu aveam energie să-i răspund.

— Așteaptă aici, acum vin.

A plecat și a apărut la scurt timp cu o sticlă de apă și un pachet. Am băut apa cu lăcomie fără să pun întrebări. Apoi am deschis hârtia și am scos fâșii de carne uscată. Le-am mâncat încet savurând gustul.

— Ușor. Mănâncă calm.

Apoi, s-a ridicat și a plecat. În timp ce am terminat apa și mâncarea, nu m-am gândit la nimic altceva. Dar când am terminat, am început să reflectez asupra atitudinii lui. De ce acel comportament acum? Nu a arătat niciodată cel mai mic interes în a mă apăra. Ceea ce promisem de la el au fost doar niște fraze absurde, câteva sfaturi inutile și o multă indiferență. Avea vreo legătură cu ieșirea mea iminentă? Nu se putea. Nu avea cum să fi aflat. Sau da? Și chiar dacă știa, ce-i păsa? Viața mea era un mister constant, mereu plină de necunoscute. Nu-mi păsa. Săptămâna aia ieșeam din acel iad. Nu știam ce trebuia să fac ca să plătesc, dar eram dispus să fac orice atâta timp cât nu trebuia să mă întorc. N-aș supraviețui din nou aici. Aș ucide, fura sau orice ar fi nevoie. Nimic și nimeni din lume nu m-ar mai închide vreodată în Bang Kwang. M-aș fi omorât. M-aș fi omorât înainte să mă întorc. M-am uitat în jur. Aș muri înainte să mă întorc aici.

Trei zile mai târziu, dimineața, când au deschis ușile să ne dea de mâncare, m-a luat un gardian de mână și mi-a spus să-l urmez. Petrecusem cele mai

liniștite trei zile în închisoare. Nimeni nu m-a deranjat, hărțuitorii mei nu s-au apropiat de mine și în cantină au găsit în mod miraculos banii în contul meu, pe care îi pierduseră de când l-au mutat pe James, și am putut cumpăra de mâncare. Asta m-a ajutat să-mi recapăt o parte din putere, chiar și starea de spirit. M-au dus la dușuri și m-au pus să mă spăl. Apoi mi-au dat haine curate și m-au dus într-o zonă a închisorii unde nu mai fusesem. În cele din urmă, am ajuns într-un birou, în picioare în fața unui bărbat thailandez destul de bătrân și gras.

— Ei bine, ei bine, a spus răsfoind ceea ce părea să fie dosarul meu. Nici un an și deja ieși. Trebuie să ai prieteni foarte buni... sau cel mai bun avocat.

N-am spus nimic.

— Sper că timpul tău a fost plăcut și că ai învățat să te porți bine de acum înainte. Ai vreo plângere cu închisoare? Putem îmbunătăți ceva?

— Nu, domnule. Nimic, i-am răspuns cu prudență.

— Deci, dacă te întreabă despre Tigru, vei vorbi bine despre noi?

— Bineînțeles, domnule.

— Mă bucur, mă bucur.

Mi-a dat punga în care erau hainele și lucrurile mele. S-a ridicat și mi-a strâns mâna.

— Mult noroc, băiete.

— Mulțumesc, domnule. N-ar trebui să-mi dați un document oficial al eliberării mele? Ceva care să dovedească că sunt liber?

— Nu e nevoie. Faptul că nu ești în închisoare dovedește că ești liber. Adio. Sper.

Paznicul m-a apucat de braț și m-a forțat să ies, ducându-mă într-o cameră să mă schimb. Mi-am pus hainele și mi-am pus pașaportul, telefonul mobil și portofelul în buzunar. Apoi m-au dus la ieșire. Pe drum mi-am văzut haita

de hărțuitori spunându-și la revedere cu mâna din spatele unui gard cu un zâmbet obraznic. De ce râdeau? Nu mai conta. Prima ușă, a doua ușă, poarta... și afară. Eram liber. Liber de iadul în care am fost prizonier atât de multe luni. Nimic de acum încolo nu putea fi mai rău decât ceea ce trăisem.

Am făcut câțiva pași indeciși, neștiind unde să mă duc. Apoi am văzut-o, înconjurată de trei tineri tailandezi care se sprijineau de o mașină. Era Buppha, holbându-se la mine cu un zâmbet indescifrabil. M-am apropiat de ea.

— Bună, dragă, stai în spate.

Și am făcut-o. M-am așezat în mijlocul banchetei din spate între cei doi bărbați. Al treilea conducea și Buppha era lângă el. Cei doi bărbați din spate au început să mă caute. Am încercat să protestez, dar unul dintre ei mi-a pus un pistol la tâmplă și i-am lăsat s-o facă. Mi-au luat telefonul mobil, pașaportul și cartea de identitate din țara mea. Mi-au lăsat doar portofelul gol.

— Nu vei avea nevoie de astea. Cel puțin pentru moment.

— Fără pașaport nu voi putea ieși din țară. Și dacă mă oprește poliția mă vor aresta.

— Și cine a spus că nu vei avea pașaport? Dragă, pari foarte nervos. Tu fă-ți doar griji să fi bun. Restul las-o pe mâna noastră.

Mașina a fost înghițită de traficul din Bangkok, în care am petrecut aproape o oră, până când am ajuns la destinație. Odată ajunși, mereu înconjurat de paznicii mei, am intrat într-o clădire și am urcat patru etaje. La etajul patru au bătut la o ușă la fel de veche ca celelalte. Un om a întrebat ceva, Buppha a răspuns, și după ce am auzit sunetul metalic de descuiere, am intrat după cel puțin cinci au fost deschise.

Era o casă mică, cu o mini bucătărie, o cameră și o cameră de zi. Totul părea vechi și ponosit. Omul care ne-a deschis era un tailandez de aproximativ cincizeci de ani, scund, cu burtă, neîngrijit, cu o barbă de două

zile și față de ieșit din pat. M-au pus să stau pe un scaun în mijlocul camerei și Buppha a luat o foarfecă.

— Dragule, o să-ți aranjez părul ăsta.

Zis și făcut. Ca o profesionistă, a început să-mi taie părul și să-mi aranjeze barba și mustața care crescuseră sălbatic în închisoare. Poate că fusese coafeză în trecut. Poate că mai făcuse asta de multe ori.

— O să-ți lași barbă și o jumătate de coamă drăguță. Vor ajuta să nu fi recunoscut. În plus, gata cu părul șaten. Când voi termina cu tine, vei fi un castaniu minunat.

A lucrat la părul meu o oră, tăindu-l și vopsindu-l. Când a terminat, l-a spălat în chiuveta din bucătărie și m-a pieptănat. Apoi m-a pus în fața oglinzii. Rezultatul era uimitor. Nu păream nici pe departe David pe care mi-l aminteam. Cu aproape douăzeci de kilograme mai puțin, pe care probabil le pierdusem în închisoare, părul mult mai lung decât de obicei, barba și mustața castanii, cu greu m-ar fi recunoscut cineva. Nu m-a lăsat să mă admir prea mult. M-a pus să-mi schimb hainele și să-mi pun o pereche de pantaloni și o cămașă pe care le avea pregătite. După aceea, am intrat în ceea ce am crezut că era dormitorul și care s-a dovedit a fi un fel de studio de fotografie cu camere, calculator și o imprimantă de ultima generație, în afară de alte mașini care nu știam pentru ce erau. Am aflat destul de repede. Mi-au făcut niște poze și omul neîngrijit a început să-mi facă un pașaport folosind unul pe care l-a luat dintr-o cutie plină de pașapoarte. Mai exact, unul de Singapore.

Buppha s-a apropiat de mine în timp ce el termina și mi-a dat o hârtie.

— Acesta este noul tu, în caz că trebuie să răspunzi la vre-o întrebare. Acum ești un singaporean, fiul unui cuplu american de expați. Te ocupi cu exporturi și importuri, așa că trebuie să călătorești constant, mai ales în Tailanda, mi-a explicat făcându-mi cu ochiul. Părinții tăi au lucrat în același domeniu și ai trăit în multe locuri, în special Spania, prin urmare, vorbești limba, și în Statele Unite. Au murit într-un accident de mașină în Tailanda acum un an și așa ai moștenit afacerea familiei. Nu mai ai altă familie.

— Și asta e tot? E atât de ușor să ai un pașaport nou?

— Da, foarte ușor. Le fură cu sutele de la turiști de pe Insula Phuket și apoi pot fi achiziționate în Pattaya. Întotdeauna avem câteva pentru urgențe. Și alt lucru, ai învățat tai în închisoare?

— Câteva cuvinte.

— În toate aceste luni și cu nimic altceva de făcut?

— Adu-ți aminte că nimeni nu vorbea cu mine. E greu să înveți o limbă doar ascultând fără să înțelegi nimic. Ar trebui să încerci. Nu eram exact cel mai popular tip.

— La dușuri te iubeau foarte mult, din câte am auzit.

Am ignorat acest comentariu.

— De ce am nevoie de o nouă identitate? Sunt liber acum.

— Liber? A râs, arătându-și proteza oribilă. Ești încă în închisoare, nu exiști în afara ei.

Ce voia să spună, că sunt încă în închisoare, m-am gândit. Mi-am dat seama imediat ce însemna asta. Nu mă eliberaseră, doar mituiseră oamenii indicați într-un fel ca să mă lase să ies din Bang Kwang. De aceea directorul închisorii nu a vrut să-mi dea nici o hârtie oficială de eliberare. Nu eram liber. Asta era realitatea. Dacă aș încerca ceva, m-ar declara fugitiv și toată țara m-ar căuta. Mă păcăliseră să mă controlez și să fiu la mila lor.

— Ce vreți să fac? Am întrebat abătut.

— Ce vrem. Acum viața ta ne aparține.

— Da, grozav, după îmi tatuezi numele tău pe fund ca să mă poți identifica. Dar, mai exact, ce vreți să fac?

— Toate la timpul lor, dragă, toate la timpul lor. Nu te supăra. Acum trebuie să plecăm. Pașaportul va fi gata mâine.

Restul bărbaților s-au ridicat și ne-am întors la mașină, în chinuitorul, lentul și disperantul trafic din Bangkok, în care blocajele de trafic sunt atât de monumentale că șoferii se distrag machindu-se, citind ziarul sau jucând jocuri. Am văzut chiar și unul cu laptopul și mai mulți mâncând. Multe dintre mașini aveau toate geamurile fumurii, cu excepția celui din față și, pe măsură ce le depășeam, se putea vedea că foloseau spatele drept dulap, cu costume atârinate de umerase, cămăși și tot felul de lucruri. Un adevărat haos. Ca și viața mea.

În cele din urmă, am ajuns la un alt bloc dărăpănat, la care am intrat prin poarta unei alei laterale, am urcat un etaj și am intrat într-o casă cu o ușă la fel de dărăpănată ca cea a falsificatorului de pașapoarte. Surpriza a fost că, de data aceasta, casa era foarte spațioasă și foarte îngrijită. Nimic de-a face cu aspectul exterior. Mi-au spus că vom fi acolo câteva zile. Buppha mi-a arătat camera mea. Mi s-a părut ca un hotel de lux după ce am trăit în închisoare. Simplul fapt de a avea propriul meu pat și că nu trebuia să o împart cu nimeni mi se părea minunat. Buppha a închis ușa camerei și s-a apropiat de mine insinuând.

— Ei bine, mi-a spus, mângâindu-mi fața cu spatele mâinii. Acum că ești atât de chipeș, de ce nu profităm de ocazie să ne distrăm?

— Nu, mulțumesc, am răspuns confuz.

— Nu-ți place de mine? —a întrebat cu o voce amenințătoare.

— Nu, nu e asta, i-am răspuns conciliator. Sunt distrus fizic și sufletesc. Vreau doar să mă odihnesc. Și mult. Poate altă dată.

Era adevărat că eram distrus, dar în același timp, nici mort, nu m-aș gândi să mă culc cu ea. Din cauza a ceea ce reprezenta și pentru că era foarte urâtă și neplăcută. Adică, aveam o mulțime de motive să-i spun nu și nici unul să-i spun da. A părăsit camera trântind ușa și a plecat din casă supărată, lăsându-mă cu cei trei bărbați care trebuiau să mă păzească.

În primele două zile nu s-a întâmplat nimic remarcabil, cu excepția sosirii unui curier cu un plic care s-a dovedit a fi pașaportul meu cu ștampilă de intrare în Tailanda, să fie mai plauzibil. Desigur, nu mi l-au dat. Ne uitam la

televizor și jucam cărți. Colegii mei de apartament știau o mulțime de jocuri diferite și le plăcea să mă învețe. Am profitat de buna lor voință să învăț mai multe cuvinte în tailandeză. Nu se știa niciodată când mi-ar prinde bine să știu să mă exprim în limba țării. Unuia dintre oamenii care erau cu mine în casă, numit Kulap, părea să-i placă să mă învețe și eu eram recunoscător pentru puțină amabilitate. Habar n-aveam ce voiau de la mine, dar orice ar fi fost, nu însemna că nu mă puteam distra puțin. Mai ales după luni de zile de izolare socială aproape completă.

A treia zi a apărut un bărbat caucazian a cărui origine nu am putut identifica. Vorbea engleza perfect, dar cu un mic accent necunoscut mie. Părea să fie cineva important considerând cât e nervoși erau colegii mei. M-au lăsat singur cu el în bucătărie, unde mi-a arătat un scaun și s-a așezat la rândul său în altul în fața mea.

— Deci tu ești David...

— Da, și tu ești? Am întrebat cu suspiciune.

— Ai auzit de cercurile iadului ale lui Dante?

— Ce?

— Dante Alighieri, în Divina Comedie, descrie călătoria sa spre ultramormânt. Iadul este împărțit în nouă cercuri: Iadul superior cu primul, al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea, și Iadul inferior cu al șaselea, al șaptelea cu trei viraje, al optulea cu zece gropi și al nouălea cerc cu patru zone.

— Da, foarte interesant. Și în Quijote sunt mori care arată ca niște uriași și un bâzâit pe un cal slab. Ce legătură are asta cu mine?

— Organizația noastră este structurată după acest model. Presupun că fondatorului sau fondatorilor le plăcea literatura clasică. Cine știe, a spus ridicând din umeri. Cei din primul și al doilea cerc sunt cel mai puțin de încredere, deși toți vin la recomandarea cuiva, și sunt cel mai mare grup. În a patra zonă a cercului al nouălea, cea mai înaltă, Iudeea, sunt cei patru lideri care îi conduc pe toți. Tu ești în primul cerc.

— Dar despre ce organizație vorbești?

— Trakaul.

— Trakaul? —Am schițat un zâmbet ironic. Ai văzut multe filme.

— Ia-o în serios! A țipat furios ridicându-se și apucându-mă de gât. Ascultă cu atenție ce îți spun că de asta depinde viața ta.

— Bine, îmi pare rău, am șoptit.

S-a așezat din nou.

— Ești testat să intri în al doilea cerc, a continuat el, clasa aproape cea mai joasă a organizației. Majoritatea nu se urcă niciodată mai sus de acolo, dar pentru tine avem un plan special. Credem că ai mult potențial și veți fi testat să îți vedem angajamentul și capacitățile. Poți urca în timp record, dacă îți câștigi locul. Visul oricărui membru.

— Spui că toți cei din al doilea cerc intră prin recomandare. Cine m-a recomandat?

— Nu pot răspunde la asta.

— De ce credeți că am potențial?

— Nu pot răspunde la asta.

— Tu în ce cerc ești?

— Al șaptelea cerc, primul viraj, a răspuns el cu mândrie.

— Departe de vârf, nu-i așa?

Bărbatul s-a uitat furios la mine.

— Știi cine face parte din al șaptelea cerc? Aceia dintre noi care s-au remarcat prin acte violente și prin fidelitatea noastră totală. Nu numai că i-am bătut și ucis ani de zile pe cei care mi-au fost comandați, dar am

transformat-o într-o artă. S-a uitat la mine sadic. Aș putea să te torturez zile, chiar săptămâni, în cele mai oribile moduri pe care ți le poți imagina și să te mențin în viață pentru a suferi următoarea tortură. Când șefii trimit pe cineva din cercul meu, de obicei e pentru a elimina pe cineva. Puțini oameni primesc membri de nivelul meu, să nu mai vorbim dacă supraviețuiesc să spună povestea.

— M-am prins, îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Am fost închis mult timp și nici măcar nu știu ce vorbesc. Deci, cum stă treaba cu cercurile? L-am întrebat conciliator.

— Sunt ca o piramidă sau un con inversat. Primul cerc pentru gunoaiele bătrâne, care fac sarcini mici, cum ar fi supravegherea și transportul sau achiziționarea de lucruri ilegale, al doilea cerc pentru gunoaiele tinere, care face sarcini mici, cu mai multă responsabilitate, cum ar fi bătăi sau transportul sau cumpărarea de lucruri ilegale, al treilea cerc pentru capetele gunoaielor care fac lucruri relativ importante, cum ar fi plăți minore pentru achiziții sau gestionarea unui grup de două sau trei gunoaie, al patrulea cerc de specialiști responsabili într-un fel de produs concret și ucigași profesioniști, al cincilea cerc pentru directorii generali ai unei zone și toate produsele ei, al șaselea cerc pentru șefii de țară, al șaptelea pentru ucigașii de elită, al optulea pentru cei responsabili pentru categoriile mondiale care gestionează toți liderii țării pentru produsele lor și al nouălea, deja atât de ascuns că este aproape invizibil, pentru șefii supremi.

— Ești mai puternic decât un șef de țară?

— Ucigașii personali lucrăm doar pentru nivelele opt și nouă și tot ceea ce facem sau spunem este în numele lor. Suntem susținuți de cea mai înaltă autoritate a organizației.

Fața lui desemna mândrie.

— Și nu e nesăbuit să-mi spui toate astea?

— De ce? Crezi că poliția nu cunoaște structura? Cel mai important lucru este că nu-i cunoaște membrii. Aproape nimeni nu știe asta. Suntem organizați într-un mod similar cu triadele chineze. Oamenii știu unii dintre

inferiorii lor dacă îi au, doi sau trei, dar nimic mai mult. Eu însumi nu-mi cunosc superiorul, nici pe nimeni din al optulea sau al nouălea cerc, și doar doi oameni din al șaptelea cerc cu care am colaborat odată. Dacă cineva cade în mâinile poliției sau ale unui rival, nu poate spune mare lucru, chiar dacă ar vrea.

— Aha, foarte inteligent. Trebuie să treci prin toate nivelurile?

— Nu neapărat. Poți să sari pași, deși nu e normal.

— Trakaul este doar în Tailanda?

— Doar în Thailanda? —S-a uitat la mine cu dispreț și superioritate. Nu, în multe alte locuri.

— Unde?

— Nu pot răspunde la asta.

— În Singapore?

— Nu pot răspunde la asta.

— Ai de gând să-mi spui numele tău?

— Dă-mi numele pe care-l vrei și așa mă voi numi pentru tine.

— **Grozav. Conversația asta devine din ce în ce mai bună. O să-ți spun John, Elton John. Ce vreți să fac?**

— Să ne câștigi încrederea. Știi că alternativele tale sunt să faci ce-ți spunem sau să te întorci la Bang Kwang, unde te vor aștepta cu brațele deschise. Asta face ca fidelitatea ta să fie îndoielnică, pentru că, pentru moment, e doar frica. De a te întoarce la închisoare, suferii și murii.

— Dar, mai exact, ce vreți să fac?

— Prima ta misiune e foarte specială. Trebuie să duci o sută de mii de dolari la o adresă pe care ți-o spun să faci o plată.

— O sută de mii de dolari! Nu sunt o grămadă de bani pentru o primă misiune?

— După cum ți-am spus, credem că ai mult potențial.

— Când trebuie s-o fac?

— În scurt timp, de îndată ce vin banii.

— Acum? Nu sunt pregătit.

— Nu e problema mea.

— Dacă mă prind cu banii?

— Nu lăsa să te prindă. Dar în caz că se întâmplă, noi nu existăm și nici nu știm nimic.

În acel moment, cineva a bătut la ușă. O sincronizare perfectă. Omul misterios s-a ridicat și l-am urmat. Am reușit doar să văd ușa de la stradă închizându-se și pe unul dintre paznici întorcându-se cu o pungă în mână. Elton John a deschis-o și a revizuit conținutul, fără să mă lase să-l văd.

— Totul în regulă David. Ia geanta. Deasupra am pus haine de sport în caz că se uită cineva. Spune-le că te duci la sală. Nu o deschizi sub nici o formă. Ia-ți noul pașaport, în caz că ți se cere să te identifice, și acest telefon care are un singur număr de telefon la care poți suna dacă ai nevoie de noi. Nu-l folosi decât dacă e o urgență. Una adevărată, a spus foarte serios. Ți-am desenat o hartă aici. Ia un taxi până la adresa asta, plătește cu banii ăștia și apoi continuă pe jos. Sunt cam 20 de minute pe jos. Bate la ușă, întreabă de Somchai și dă-i asta în mână. În mână. Nu-i spune de la cine sau orice altceva. Deja știe. Îți amintești noua ta identitate?

— Da.

— Bine atunci, du-te. Să-ți câștig pâinea. Te așteaptă un taxi.

Am luat pașaportul, telefonul, geanta, harta și banii de taxi și am ieșit în stradă. Treceau multe taxiuri, dar unul era deja oprit la intrare, așa că l-am

luat și i-am dat adresa unde trebuia să merg. Ca de obicei, traficul era infernal. La jumătate de oră de mers, i-am spus șoferului să oprească pentru un moment. O idee nebunească îmi trecea prin cap, lovindu-se de interiorul craniului meu. Aproape dureros. De ce nu fugi? Aveam un pașaport nou și o grămadă de bani. Tot ce trebuia să fac era să iau un avion la aeroport, primul care ieșea din țară și să încep o viață nouă în altă parte. Fără mafioți, fără presiune, fără ca viața mea să depindă de nimic sau de nimeni. O schimbare de direcție pentru șofer și în câteva ore puteam fi din nou în Spania și să-i fac mamei mele bucuria vieții ei. Sau oriunde altundeva ca să n-o pun în pericol. M-am uitat la geantă, am luat-o, am mișcat-o ca și cum așteptam să-mi dea răspunsul. Ideea era tentantă, mă ademenea, mă captiva. Dar ceva îmi spunea că n-ar trebui s-o fac. Știam că era posibil să nu mai am o șansă ca asta, că era o ocazie unică, dar nu m-a convins. Nu era frică; să fug nu aveam nevoie de prea mult curaj. Aveam un sentiment ciudat care îmi spunea că ar fi o greșeală. Una foarte serioasă. Am cântărit-o încă câteva momente și i-am spus șoferului să continue. Nu știam de ce, dar să fug mi se părea alegerea greșită.

Când taxiul a ajuns la destinație, am plătit și am continuat să merg. Aveam harta în mână dreaptă și geanta atârnată de umărul stâng. Când eram la jumătatea drumului, m-au oprit doi polițiști care au coborât dintr-o patrulă. Unul înalt și slab și unul scund și, de asemenea, slab. Cel înalt avea o voce pițigăiată.

— Documentele.

— Da, desigur, i-am răspuns, oferindu-i noul meu pașaport.

S-a uitat atent la el.

— Din Singapore? De cât timp ești în Tailanda?

— Câteva săptămâni.

— Și ce faci aici?

— Export și import. Călătoresc constant dintr-o țară în alta.

— Ei bine, dacă călătorești atât de mult de ce pașaportul tău e nou?

— Pentru că celălalt era plin de ștampile.

— Aha. Unde mergi?

— La o sală de gimnastică la câteva străzi de aici. Trebuie să fac un pic de exercițiu.

— Aha. Urcă-te în mașină.

— Scuză-mă domnule dar, de ce?

— Intri cu frumosul?

— Dar...

Polițistul scund m-a apucat de gât și m-a împins spre mașină. Nu am opus rezistență. Nu credeam că e înțelept. M-au dus pe o alee goală, unde m-au scos din mașină.

— Deschide geanta.

— Serios, vreau doar să merg la sală. Nu vreau probleme.

— Deschide geanta.

Am deschis geanta și le-am arătat hainele de sport înăuntru.

— Vreau doar să fac sport. Nu am făcut nimic.

— Golește geanta.

— Vă rog, mă speriați, i-am șoptit. Lăsați-mă să plec, vă rog.

— Golește geanta. Dacă trebuie să-ți mai spun o dată, îți dau una.

M-am uitat în ochii lui câteva secunde și am văzut că vorbea serios. Am dat hainele deoparte un pic și i-am arătat banii. Eram în rahat.

— Uau, uau. Ce surpriză. Folosești banii drept greutate?

— Trebuie să mă iertați. Mă duc să plătesc pentru o achiziție și vânzătorul voia bani lichizi. Nu v-am spus de la început pentru că știți că unii polițiști sunt corupți și mi-a fost teamă că îmi veți lua banii. Dar nu e cazul vostru, cu siguranță. Sunteți polițiști buni. Dar îmi era frică.

— Cui îi duceai banii?

— Nu pot să vă spun. Tranzacțiile mele sunt confidențiale.

— De unde i-ai scos?

— V-am spus deja, sunt ai mei.

Polițistul scund m-a lovit atât de tare în stomac că m-a făcut să mă aplec și să cad în genunchi.

— Cui îi duceai banii?

— Nu pot să vă spun.

O lovitură în gură și la pământ.

— De unde i-ai scos?

— Sunt ai mei.

Două lovituri în coaste.

— Cui îi duceai banii?

— Nu pot să vă spun.

Mai multe lovituri.

— De unde i-ai scos?

— Nu pot să vă spun.

Multe șuturi.

Am jucat un timp jocul ăla de întrebări, răspuns și bătaie. Uneori erau șuturi, alteori lovituri cu batoanele. Răspunsurile mele, atâta timp cât am fost capabil să vorbesc, nu s-au schimbat deloc. Când gura mi se umflase atât de mult că nu mai puteam articula nici un cuvânt, negam cu capul. Ei credeau că mă torturează și voi ajunge să vorbesc, dar era ceva ce ei nu știau. Mă antrenasem, și mult, să rezist la bătai. Fusesem în Bang Kwang. Fusesem persecutat și distrus luni de zile și supraviețuisem. N-aș vorbi niciodată. Aș fi murit dacă era nevoie, dar nu aș vorbi.

În cele din urmă, au obosit și s-au oprit. S-au îndepărtat ca să poată vorbi între ei. Am înțeles puțin, ceva de cerut instrucțiuni. Unul s-a urcat în mașină să vorbească la radio, iar celălalt a rămas pe fereastră. Era momentul meu. M-am ridicat cum am putut, am luat geanta și am plecat pe alee. Își vor da seama imediat, așa că aveam puțin timp. M-am uitat repede după o ieșire unde să nu atrag atenția cu starea jalnică în care eram. Nu erau multe opțiuni. Am intrat într-un restaurant din apropiere și m-am dus direct la baie. Speranța mea era că nu se vor gândi să întrebe de mine. Odată ajuns în baie mi-am scos pantalonii și cămașa rupte și pline de sânge. Din fericire, aveam încă în geantă hainele de sport. Mi-am curățat rănilor, mi-am pus hainele curate și m-am aranjat cât de mult am putut. Aspectul final nu era prea bun, cu toată fața ciuruită de lovituri și buzele umflate, dar nu puteam face mai mult. M-am încuiat într-una din băi și m-am așezat să aștept și să mă recuperez. Cu cât trecea mai mult timp cu atât era mai probabil că polițiști au plecat.

Am încercat să reflectez asupra a ceea ce s-a întâmplat. De ce m-au oprit, de ce au insistat atât de mult să vadă ce era în geantă? Un astfel de comportament nu era normal, mai ales cu un străin, cu care erau mai atenți chiar și când știau că era o crimă la mijloc. Era ca și cum li s-ar fi dat un indiciu. Acum regretam că nu am mers direct la aeroport. Acum nu îmi rămânea decât să merg mai departe și să termin misiunea. La aeroport nu puteam să merg cu fața asta fără a atrage atenția. Am rezistat o jumătate de oră fără să mă mișc până când am decis să ies. Am tras cu ochiul cu atenție, căutând peste tot uniforme. Când am fost sigur că nu erau în restaurant, m-am dus la bar și am cerut o sticlă de apă pe care am plătit-o cu parte din

banii pentru taxi pe care mi-i dăduseră. După felul în care s-a uitat la mine chelnerul, era clar că nu treceam neobservat. Am băut cum am putut, foarte încet, uitându-mă la stradă. Nu părea să fie nimic ieșit din comun și nu vedeam poliția nicăieri.

Când am terminat de băut, m-am uitat la harta pe care din fericire o pusesem în buzunar, când m-a oprit poliția. Odată ce am știut drumul am ieșit pe stradă și, în timp ce mă uitam peste tot, mi-am reluat marșul. La primul magazin de îmbrăcăminte pe care l-am văzut mi-am cumpărat o șapcă, care m-a ajutat să ascund dezastrul care era fața mea. Să nu șchiopătez nu am reușit. Din fericire nu părea să am nimic rupt. Cel mult o coastă.

În cele din urmă, am ajuns la adresa corectă. Am bătut la ușă și o tânără tailandeză mi-a deschis.

— Am venit să-l văd pe Somchai.

S-a uitat la mine fără să facă vreo mișcare. I-am spus din nou. A chemat pe cineva din înăuntru fără să-și ia ochii de la mine și un bărbat cu o față neprietenoasă a ieșit.

— Am venit să-l văd pe Somchai.

— Cine ești? A întrebat cu o voce amenințătoare.

— Am venit să-i aduc ceva, i-am spus, fluturând geanta. O așteaptă.

— Dă-mi-o și i-o dau.

— Nu. O dau doar în persoană.

— Asta nu se va întâmpla.

— Fenomenal. Plec, am spus, învârtindu-mă. Am o zi de rahat și nu am timp să suport alte prostii. În scurt timp te va întreba despre livrarea care nu a venit. Nu uita să-i spui că e vina ta că nu a primit-o.

Am început să mă îndepărtez. M-a oprit imediat cu un țipăt.

— Bine. Intră.

Am intrat în casă. Patru oameni înarmați cu arme și macete mă așteptau. Unul dintre ei m-a căutat de sus în jos. Apoi m-au pus să deschid geanta și să scot banii ca să vadă că nu mai era nimic altceva. În nici un moment nu i-au atins. Când au verificat tot, fata care mi-a deschis ușa mi-a făcut semn să o urmez până la ușa unei camere unde din nou m-au percheziționat. Când ușa s-a deschis, un bărbat thailandez gras înconjurat de cinci sau șase femei pe jumătate dezbrăcate care fluturau în jurul lui mă aștepta pe un divan imens.

— Somchai?

— Da.

— Ți-am adus geanta asta. Unde o las?

— Chiar acolo, pe jos, a spus în timp ce apuca fesele uneia dintre femei. Salută-l pe prietenul meu.

— Din partea ta.

M-am întors și am ieșit din casă fără să mă uit înapoi. Mă gândeam cum să mă întorc când o mașină m-a claxonat. Era același șofer de taxi care m-a adus. M-am urcat și, fără să-i spun nimic, m-a dus înapoi. Am urcat scările cum am putut blestemând lipsa de lift. Când am ajuns sus, falsul John mă aștepta.

— Bună treabă, băiete.

— Te-a sunat Somchai? Îți transmite salutări -am găfâit.

— Da, m-a sunat. Nu arăți prea bine.

— O zi grea.

— Da, știu —a spus pe un ton sarcastic.

M-am uitat ciudat la el.

— Crezi că prima ta misiune e să cari o sută de mii de dolari prin Bangkok fără supraveghere? —S-a uitat la mine cu o față de milă. A fost un test, naivule.

— Un test? Bancnotele erau false?

— Nu, nu, a negat cu mâna. Bancnotele erau reale, polițiștii erau reali, șoferul de taxi era real și Somchai era real. Toți membrii ai organizației noastre.

— Polițiștii...?

— Da, și ei, a ridicat colțul buzelor într-o grimasă sarcastică. Misiunea lor era să te facă să ne torni, dar mi s-a spus că te-ai comportat ca un adevărat membru al Trakaulului.

— M-au bătut de moarte... Pentru nimic? Serios? Eram dezamăgit și foarte enervat.

— Pentru nimic? Nu, nu, pentru nimic nu. Ai trecut primul test. Și cu o notă bună.

— Ce bine —am spus ironic. Acum chiar pot să dorm liniștit.

— Nu te enerva, băiete. Trebuie să știm dacă putem avea încredere în tine. Du-te în camera ta. Te așteaptă un doctor și odihna pe care o meriți.

Am plecat fără să mai spun nimic. Într-adevăr, un bărbat mă aștepta cu o servietă de doctor. Mi-a pus copci, m-a dat cu un unguent pe jumătate din corp și mi-a bandajat cealaltă jumătate. Mi-a dat calmante pentru durere. Apoi m-a lăsat să mă odihnesc. M-am întins în pat și, când unul dintre tailandezi a venit cu o tavă cu mâncare, eram deja pe jumătate adormit și nu am vrut nimic.

M-am trezit douăsprezece ore mai târziu cu tot corpul în durere, deși oarecum recuperat. Am mâncat mâncarea rece, pe care o lăsaseră cu o zi înainte, și câteva pastile. Apoi m-am întins din nou pentru o vreme ca să le las să-și facă efectul. Când am ieșit din cameră, era doar John în casă.

— Bună dimineața, băiete.

— Bună dimineața, John.

A zâmbit.

— Frumos nume am, nu-i așa? —a zâmbit, sper că te-ai odihnit. Avem treabă de făcut.

— Dacă include bății, pas.

— Cât de plin de resentimente ești. Nu, de data asta vorbim despre ceva important. Ceva ce trebuie să faci tu și nu altcineva. Îți amintești că ți-am spus că avem planuri mari pentru tine? Vei sări peste mulți pași în această organizație într-un timp foarte scurt. Sincer, nu știu de ce și nici cine este sponsorul tău, dar nu-mi place, dădu din cap. Nu-mi place. Poți obține ceea ce pe mulți dintre noi ne-a costat ani de muncă grea. Asta nu te va face să câștigi mulți prieteni în cadrul organizației.

— Cât de bine atunci că nimeni nu cunoaște pe nimeni. În felul ăsta nu mă pot urî.

— Foarte inteligent, a spus el cu un zâmbet șmecher. Pentru mine, ești doar un alt nemernic care a fost adoptat ca animal de companie de cineva. Dar știu să mă supun.

— Dacă te ajută cu ceva, nici mie nu-mi place de tine. Mă rog, ce trebuie să fac? Am întrebat resemnat.

— Un bărbat, Wattana Metharom, a dat informații pe care nu trebuia să le dea unei persoane din afara organizației.

— Un trădător, am spus.

— Da, un trădător, a spus el, încruntându-se. Trebuie să-l găsești și să afli numele persoanei care a primit informații. Folosește orice mijloace necesare, dar trebuie să-i afli numele. Nu există nici o marjă de eroare aici. Dacă ratezi misiunea, te întorci la închisoare și plimbarea ta prin lume s-a terminat. Prietenilor tăi de acolo le e tare dor de tine.

— Cu siguranță știi să pui presiune. Și cum fac asta mai exact? —am țipat furios.

— Liniștește-te. Vei avea un dosar complet cu informațiile pe care le avem și unul dintre oamenii noștri din casă, Kulap, te va ajuta -Era bărbatul care mă ajuta să învăț tailandeză cel mai mult. Vorbește engleza, cunoaște orașul și e foarte deștept.

— Și presupun că trebuie să încep imediat.

— Totul este întotdeauna imediat, a confirmat el. Nu e niciodată timp de odihnă. Dosarul îl are Kulap. El știe ce să facă.

S-a ridicat și a ieșit din casă. Au intrat imediat cei trei paznici ai mei care așteptau afară ca să nu audă conversația. În Trakaul păreau să ducă chestia cu confidențialitatea la extrem. După ce au schimbat câteva cuvinte între ei, doi au plecat, lăsându-mă singur cu Kulap.

Începeam noul meu test. Câte erau oare? Care era scopul acestor lucruri? Nu aveam de unde să știu răspunsul, așa că am decis să mă concentrez la găsirea acestui tip Wattana.

Cealaltă opțiune, întoarcerea la închisoare, nu era o alternativă pe care eram dispus să o consider.

Tailanda 26

— Astea sunt toate informațiile pe care le avem. Citește-le cu atenție și apoi vedem de unde începem.

— Mulțumesc, Kulap.

Am deschis dosarul. Primul lucru pe care l-am văzut au fost niște poze cu un bărbat tailandez gras, cu părul negru și cu mustață. În poză purta costum, așa că am presupus că era om de afaceri. Asta a fost confirmat de restul informațiilor. Avea o fabrică de pantofi; cu siguranță o fațadă să scoată lucruri ilegale din țară și să spele bani. Nu era căsătorit, dar avea mai multe amante fixe; un profitor. Nu avea nici copii de care se știa sau frați și părinții lui erau morți; asta făcea foarte dificilă amenințarea. Dosarul includea adresa lui, cea a fabricii de pantofi, cele ale principalelor depozite ale companiei, adresele a două amante și informații despre ele, indicații despre cum să o localizăm pe a treia și numele locurilor pe care îi plăcea să le viziteze, precum restaurantul sau bordelul său preferat. De asemenea avea informații despre pasiunile lui: participarea la petreceri, mașinile lui sport și să călătorească frecvent la Samut Sakhon, o regiune a țării de lângă Bangkok; un copil secret sau o a patra iubită poate? Și, datele contactelor lui cele mai frecvente: furnizorii companiei, mecanicul de încredere, o listă scurtă de prieteni, avocatul lui, contabilul personal și doi vameși cu care colabora de obicei. Aveam mult de lucru.

— Kulap, bărbatul ăsta știe că-l căutăm?

— Nu știu, dar trebuie să fie nervos că a trădat Trakaulul. Va fi destul de paranoic în privința siguranței sale.

— Bine, și suntem singuri în asta sau putem cere mai mulți oameni să ne ajute? Sunt prea multe locuri de supravegheat pentru doar două persoane.

— Este o misiune foarte importantă, a confirmat el. Dispunem de toate mijloacele de care avem nevoie.

— Ei bine, atunci vreau să fie supravegheate toate aceste locuri: locul de muncă, amantele, restaurantul, bordelul, casele prietenilor, mecanicul ...

— Și casele prietenilor? Bine, a spus el, văzându-mi privirea. În cele mai multe locuri avem deja pe cineva, dar vom pune în toate celelalte.

— Perfect. Casele prietenilor sunt importante. Ar putea fi refugiat într-una dintre ele.

— **Avem oameni în vamă?**

— Da, dar dacă ar vrea să plece cu avionul, va lua unul privat și nu ne ajută cu nimic. Oricum, am anunțat.

— Trebuie să găsim și biroul bancar pe care îl folosește de obicei și sediul central. S-ar putea să vrea să scoată o cantitate mare de bani ca să fugă.

— Asta este o idee foarte bună. Mă ocup de asta chiar acum.

— De asemenea, pune pe cineva să sune la toate hotelurile din oraș și împrejurimi; în caz că a fost atât de prost să meargă la unul și să se înregistreze cu numele real. De asemenea, să întrebe de numele amantelor, în cazul în care este înregistrat în numele uneia dintre ele.

— Consider-o făcută.

— Când termini de făcut toate aranjamentele astea, anunță-mă. Între timp, voi trece peste tot în caz că mă pot gândi la altceva.

Kulap a început să dea telefoane în timp ce eu citeam toate informațiile din nou. Nu voiam să-mi scape nimic. Era ca un film de spionaj. În realitate, erau multe lucruri pe care le văzusem în filme pe care le puteam folosi acum. Vestea proastă era că aici nu exista bine și rău. Toți erau răi și eu cel mai rău, urmându-le jocul. Nu aveam de ales, dar asta nu mă scutea de vină. M-am concentrat pe misiune și am analizat totul cu mare atenție. Citisem deja dosarul de câteva ori când Kulap mi-a spus că totul era aranjat.

— Bine, mergem în vizită.

— În vizită?

— Da, mergem să-l vedem pe contabil, l-am informat. Sunt sigur că a vorbit cu el să vadă de câți bani dispune. Ești înarmat?

Kulap și-a ridicat cămașa și s-a întors, lăsându-mă să văd pistolul.

— Și eu?

— Momentan asta e tot ce m-au lăsat să-ți dau, a spus, dându-mi un briceag.

L-am deschis și i-am atins lama. Era foarte ascuțită. M-am mulțumit cu el. Nu mă așteptam să-mi dea o armă, și nici nu știam să o folosesc, așa că nu conta. L-am pus în buzunar. Am luat o poză cu Wattana și am scris pe spatele ei informațiile contabilului și încă câteva locuri. Apoi am ieșit din casă și am luat un taxi spre destinație.

Începuse vânătoria.

Pe drum m-am gândit la un plan să abordez contabilul. Când am ajuns la biroul lui, deja hotărâsem ce să fac să ne primească. Folosind noua mea identitate pe care mi-o dăduse Trakaul, m-am prezentat ca un antreprenor de export care voia să înființeze o filială în Tailanda și care avea nevoie de o persoană de încredere pentru ea. Contabilul ne-a primit în biroul său încântat de noi clienți.

— Bine ați venit stimate domn...

— Smith. Domnul Smith. Mă scuzați că nu vă dau o carte de vizită, dar le-am uitat la hotel. Acest domn este ghidul și traducătorul meu, deși văd că nu vom avea nevoie de el.

— Bineînțeles. Mă specializez în companii de export și import. Limba engleză este esențială pentru a putea servi cum merită clienții mei nobili străini -Și-a înclinat capul.

— Mai bine, așa totul va fi mai fluid. Ne poate lăsa secretara dumneavoastră singuri? Deocamdată, aș vrea ca, conversația noastră să fie confidențială.

— Nici o problemă, domnul Smith –a făcut un gest și femeia a plecat. Spuneți-mi.

— După cum va spus secretara, vreau să deschid o filială aici, în Tailanda, pentru exporturile mele de textile în Singapore și alte părți ale lumii.

— Deci vă dedicați sectorului textil?

Da, mai ales de pantofi. Aici în Tailanda se fac pantofi de foarte bună calitate și la prețuri foarte rezonabile. Sunt un angrosist și am clienți, distribuitori, care îi apreciază foarte mult.

— Și aveți deja furnizori în țară? Dacă îmi permiteți să vă întreb.

— Nu, de aceea sunt aici. După cum ați spus vă specializați în afaceri internaționale. Aș dori să vă ocupați de finanțele noii mele companii și să mă ajutați cu contacte de furnizori importanți pe care poate îi cunoașteți. Vorbim despre operațiuni de câteva milioane de dolari în material. Desigur, procentul dumneavoastră vă va aduce un profit considerabil –i-am spus cu un zâmbet complice.

Contabilul era în extaz la auzul spuselor mele. Puteam să văd cum își făcea calcule în minte ca un nebun.

— Milioane? Desigur. Nici o problemă, domnule. Am contactele necesare cu care sunt sigur că veți putea ajunge la acorduri reciproce avantajoase.

— Așa am auzit. Știam că dumneavoastră veți fi persoana potrivită. Și, am întrebat colegi de profesie și mi-au dat câteva nume pentru început. Să vedem ce credeți dumneavoastră de ele.

În timpul călătoriei cu taxiul, am căutat pe telefonul lui Kulap nume de producători de pantofi. Așa îi puteam spune câteva nume fără să fie evident că căutam pe cineva concret.

— De aceea îmi place să fac afaceri cu cei din America de Nord –a spus el cu o voce mieroasă. Credea că eram din America datorită accentului meu,

ceea ce nu am corectat. Sunt direcți și știu ce vor. Îmi puteți spune, vă rog, numele? Mă voi ocupa personal să vă pun în contact cu ei.

I-am dat o bucată de hârtie cu numele lui Wattana Metarom și celălalt producător. Când a citit-o, pentru o clipă, expresia de pe fața lui s-a schimbat. S-a uitat la noi suspicios.

— E vreo problemă?

— Nu, nu, domnul Smith. Pot să vă întreb de unde ați spus că aveți aceste nume?

— Am întrebat mai multe cunoștințe cu companii similare cu a mea și mi-au dat aceste două nume. N-aș putea să spun acum cine mi l-a dat pe care. Mi s-a spus că primul este foarte bun pentru încălțăminte de bărbați și că al doilea are o linie foarte interesantă de pantofi pentru femei. Ne puteți pune în contact?

— Ei bine, cu al doilea nu va fi nici o problemă. E ușor. Primul...

— Mi s-a spus că primul lucrează cu dumneavoastră, am întrerupt. Acesta este unul dintre motivele pentru care v-am ales pentru managementul financiar al companiei mele. M-am gândit că așa va fi mai ușor să încep afacerea. Știți că noi americanii mereu ne grăbim și vrem totul cât mai curând posibil —încercam să-l linguesc într-un fel și să distrag atenția de la scopul meu principal ca să nu fie suspicios. Am nevoie să comand ambele tipuri de încălțăminte și aceștia sunt cei doi furnizori cu care vreau să încep. Știu că pun multă presiune pe dumneavoastră, dar sunt dispus să vă recompensez. Să zicem că, dacă vă ocupați de deschiderea companiei mele și de o întâlnire cu acești doi furnizori în câteva zile, v-aș da o primă suculentă pentru efort. Trebuie să mă întorc în Singapore să mă ocup de alte afaceri și, dacă îmi economisiți timp, voi fi foarte generos.

Contabilul părea să se relaxeze puțin, dar a continuat să se gândească.

— Dacă îmi permiteți să vă întreb, care ar fi comisionul meu?

— Cel obișnuit în acest tip de afacere: unu la sută din volumul de achiziții pe care le fac de la furnizorii cu care îmi faceți legătura. Adăugați la asta taxa lunară pentru finanțele companiei și prima suplimentară de zece mii de dolari, dacă gestionați toate cele trei lucruri rapid: crearea companiei și a cei doi furnizori inițiali.

— Și cu ce clauză incoterm vreți să negociem prețurile?

Kulap s-a uitat la mine alarmat. Nu se aștepta la această întrebare.

— Dacă poate fi FOB ar fi mai bine, am răspuns calm. Prețul să includă tot chiar și punerea mărfii pe bărcile mele în port. Eu mă ocup de restul.

— Perfect, domnule Smith. În câteva zile pot avea compania creată folosind una dintre cele pe care le-am deschise deja fără activitate pentru acest tip de caz. Iar întâlnirea cu furnizorul de pantofi pentru femei nu va fi o problemă. Celălalt furnizor... Cred că nu este în țară. Voi vedea și, dacă nu, voi găsi o alternativă.

— Uite, acum de prima dată nu am timp pentru alte alternative. În aceștia doi am încredere pentru că mi-au fost recomandați, dar dacă trebuie să lucrez cu altul negocierile vor dura mai mult timp pentru că va trebui să vizitez fabricile și să discut cu ei de asigurarea calității și de livrare. Mă întorc în Tailanda în câteva luni pentru un timp mai lung. Căutați alți furnizori de ambele tipuri de încălțăminte pentru atunci, dar ceea ce am nevoie acum este să îmi rezolvați aceste trei lucruri. Totul sau nimic. Ar fi păcat să pierdeți prima și toate comisioanele pe care le voi genera. O să vă fac o grămadă de bani. Zeci de mii de dolari pe an. Trebuie să-mi demonstrați că îi meritați și că cei care v-au recomandat nu s-au înșelat.

— Înțeleg, a spus în timp ce se mișca nervos în scaun. Dacă nu vă deranjează, haideți să facem așa: lăsați-mi un telefon, fac toate aranjamentele, încerc să localizez celălalt furnizor și într-o zi sau două vă voi suna să închidem totul.

I-am făcut un gest lui Kulap care i-a scris un număr de telefon. Apoi ne-am luat la revedere și am părăsit biroul. I-am propus lui Kulap să ne plimbăm

puțin. Voiam să-mi întind picioarele și pentru orice eventualitate să ne îndepărtăm de birou în caz că încercau să ne urmărească.

— Ești foarte bun –mi-a spus Kulap cu o voce uimită. Ai făcut o performanță uimitoare. Chiar și eu am crezut-o. Și că ai vorbit despre lucruri care nici măcar nu știam ce erau. Cum știi atât de multe despre asta?

— În Spania am un prieten, Jose Manuel, care face acest tip de lucruri și îmi spunea mereu despre negocierile lui cu furnizorii. În cele din urmă, ascultându-l atât de mult, am ajuns să învăț câteva lucruri. Dar nu m-am așteptam să-mi folosească vreodată la ceva.

— Ei bine, ți-a ieșit de minune. Arătai ca un antreprenor expert pe această temă.

— Da, dar să nu sărbătorim încă. Să vedem dacă contabilul ia momeala și apoi, dacă da, sărbătorim. Deocamdată, e timpul să așteptăm.

— Și între timp?

— Avem toate locațiile cheie sub supraveghere. Nu știu dacă putem să facem altceva până când contabilul spune ceva. Avem specialiști în probleme de dezvoltare de web și lucruri de genul ăsta?

— Da, desigur. De ce?

— Ar fi bine dacă mi-ar face azi un web site pentru presupusa mea companie și ceva informații despre mine. Nu ar trece o examinare mai aprofundată, dar în cazul în care contabilul caută ceva informații pe internet, va servi să fim mai credibili.

— Sun chiar acum.

În timp ce Kulap vorbea la telefon, eu m-am gândit care ar putea fi următoarea noastră mișcare. Nu m-am putut gândi la nimic altceva, așa că ne-am dus la casa noastră și ne-am apucat să re-citim toate informațiile în căutarea unei idei noi.

Chiar în acea după-amiază m-am gândit la ceva. Una dintre mașinile pe care le avea Wattana era un Mercedes Benz 170S Saloon W136. O mașină clasică de culoare crem din 1953 care, căutând online, putea valora aproximativ o sută de mii de dolari. Puteam vorbi cu mecanicul și să par un colecționar interesat în a cumpăra-o. Dacă Wattana voia să fugă, șansa de a obține atâția bani l-ar putea scoate din ascunzătoare. Pe de altă parte, atât de mulți oameni în același timp care doreau să-l vadă să facă afaceri fabuloase, l-ar putea face suspicios și să-l facă să se ascundă și mai bine. Am decis să mă informez bine și să pregătesc acest truc, dar să nu-l utilizez până când nu auzeam ceva de la contabil. În plus, nu știam cum funcționau vânzările de autoturisme în Tailanda și poate că nu trebuia să fie prezent să semneze; astfel încât acest plan ar putea fi inutil. Încă îmi lipseau multe informații.

Mișcarea cu contabilului, în cele din urmă, a ieșit prost. Nu trebuia să fim surprinși. La urma urmei, dacă Wattana voia să fugă, puțin îi păsa dacă compania lui făcea sau nu afaceri bune. Nu va putea să se bucure de beneficiile lor. Contabilul, a implorat încercând să ne ofere mai multe alternative, dar am jucat rolul de om de afaceri supărat și i-am închis telefonul. Când urma să lansăm strategia de cumpărare a mașinii clasice, am primit informații de la unul dintre oamenii pe care îi aveam la casele amantelor. Ne-a spus că în casa pe care o supraveghea se întâmpla ceva ciudat. Fata nu ieșise din casă de câteva zile și comanda multă mâncare acasă. Când l-au interceptat pe unul dintre curieri, a confirmat că aducea mâncare pentru două persoane în ultima vreme. Sau femeia avea mai mult de un amant, lucru care era destul de comun în aceste părți, sau omul nostru era acolo. Tindeam spre a doua opțiune. Dacă ar fi fost un amant normal, ar ieși ocazional, la o plimbare sau o băutură. Pista merita investigată. Kulap a făcut aranjamentele necesare pentru ca doi huligani să se alăture grupului nostru și am mers cu mașina unuia dintre ei la casa amantei. Interesant, nici unul dintre cei doi bărbați care au venit cu noi nu a fost unul dintre cei care au fost cu mine când am ieșit din închisoare. Trakaul părea să aibă mulți oameni care să ajute când era necesar, inclusiv polițiști. Asta mă speria și mai mult, dovedea că era vorba despre o organizație imensă și nu un mic grup cu complexe de grandoare. În plus, aveau suficientă influență sau mijloace să mă scoată din închisoare.

Odată ajunși, cei doi huligani au interceptat toți curierii de mâncare care veneau la clădire până când l-au găsit pe cel care aducea mâncare la apartamentul care ne interesa. I-au spus că era pentru ei, au plătit și au rămas cu comanda. Ideea era foarte simplă: sunam la ușă dându-ne drept curierul și intram când deschideau. Până la urmă, cele mai simple lucruri sunt cele care de obicei funcționează cel mai bine. Am sunat la ușă și ne-a deschis o femeie într-un halat. Unul dintre huligani a împins-o la o parte, iar Kulap și celălalt au intrat în casă. Eu am intrat ultimul și am rămas să păzesc femeia, în timp ce ceilalți trei au căutat peste tot. Din fericire, femeia era îngrozită și nu a încercat nimic. Doar plângea în genunchi, pe podea. Eu nu eram nici violent, nici nu îmi doream să trebuiască să fiu.

Într-una dintre camere s-au auzit strigăte și lovituri. La scurt timp au ieșit cei trei târând un bărbat în chiloți care sângera din nas. Era cel din poza pe care o aveam. Am zâmbit.

Îl găsisem.

Am pus-o pe amantă să îl spele, să șteargă sângele și să-l ajute să se îmbrace. Nu era o idee bună să ieșim pe stradă cu un om pe jumătate gol. Ar fi atras prea multă atenție. Cum nu doream să riscăm dacă femeia știa persoana al cărei nume căutam și să o informeze că îl aveam pe Wattana, l-am lăsat pe unul dintre huligani cu ea până la noi ordine; prevenind-o astfel să ia legătura cu cineva. Într-un final, după ce Kulap le-a strigat câteva amenințări în tailandeză prizonierilor, l-am luat pe Wattana, l-am dus la mașină și am plecat spre un loc pe care Kulap îl pregătise deja în anticiparea găsirii lui; o clădire veche abandonată la marginea orașului. Traficul era infernal și a durat aproape trei ore să ajungem. Înainte de asta, bătașul l-a lovit de mai multe ori în cap lăsându-l inconștient. Nu voia să știe unde mergeam.

La sosire, l-am târât între noi trei într-o cameră, unde l-am așezat într-un scaun și l-am legat cu frânghiile pe care le adusesem. Când am terminat, bătașul a plecat cu mașina; lăsându-ne doar pe Kulap și pe mine. Era clar ce se așteptau să fac. Eram eu cel care trebuia să obțin informația prin orice mijloace necesare.

Am profitat de faptul că era inconștient să fac o plimbare singur. Trebuia să mă pregătesc psihic, și mult, pentru ceea ce urma acum. Nu credeam că ne va da numele pe care îl căutam cu ușurință, așadar va trebui să-l torturez. Asta era mai mult decât aș fi crezut că voi face vreodată în viața mea. Mult mai mult. În câteva minute, voi fi protagonistul unor scene macabre demne de un film de groază. Voi încerca tot ceea ce era nevoie pentru a obține informația de care aveam nevoie. Va trebui să-i provoc durere. Durere și frică. Trebuia să-l facă să vadă că aș face orice pentru acel nume. Astfel, poate că ar decide să se dea bătut înainte. Am respirat adânc de câteva ori. M-am forțat să fac o față insensibilă și rece și să o mențin în timp ce îmi imaginam unele dintre scenele dantești pe care urma să le reprezint. Eram un torturador fără milă, un călău de gheață. Eram o jigodie fără scrupule care se bucura de durerea altora. Eram coșmarul lui cel mai rău.

M-am întors și am intrat în cameră.

În cele din urmă începea să se trezească. Jelea de durere și se uita nedumerit în toate direcțiile. A încercat să se ridice de pe scaun, dar avea picioarele și brațele legate. I-am făcut un semn lui Kulap să mă lase pe mine să vorbesc.

— Salut, Wattana —bărbatul mă studia cu atenție. Presupun că acum ești un pic confuz. Ai vrea să știi unde ești, cine suntem sau ce vrem de la tine. Dar ceea ce de fapt ar trebui să te preocupe, ceea ce contează cu adevărat este că am nevoie de ceva de la tine și tu poți alege modul în care o voi obține - Wattana aștepta. Există o modalitate simplă și una dificilă. Trebuie să o fi văzut în multe filme. Una dintre ele este rapidă, iar cealaltă este calea suferinței, durerii... Până la urmă voi obține ceea ce am nevoie.

— Cine ești? A întrebat Wattana cu o voce amenințătoare.

— Întrebare greșită.

— Cine te-a trimis?

— Întrebare mai potrivită. Asta pot să-ți răspund. Trakaul.

Fața lui s-a schimbat complet. A trecut de la dezorientare la teroare. A înțeles imediat ce voiam și cum se va termina povestea.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Hai Wattana, nu mă lua cu din astea. Numai după fața pe care ai făcut-o este clar că ști despre ce vorbesc.

— Te jur că nu. Nu știu nimic despre nici un Trakaul.

— Wattana, Wattana am repetat mergând în jurul lui. Să vedem dacă după ce ne-ai trădat brusc ai un atac de loialitate pentru organizație. Începem încetul cu încetul.

Am închis ochii o secundă și m-am forțat să-mi amintesc că trebuia să fac tot ce era necesar pentru a obține informații sau mă întorceam la închisoare. Doar gândindu-mă la iadul pe care l-am trăit și să trebuiască să-l trăiesc din nou, m-a ajutat să-mi golesc mintea de toate sentimentele și s-o las rece ca un sloi de gheață. Aș fi făcut orice fără ezitare sau regret. Dacă trebuia să fiu un călău teribil și fără milă voi fi. În acel moment, i-am dat o lovitură atât de tare că am dat scaunul jos. Un nor mic de praf s-a ridicat cu căzătura. Împreună cu Kulap am pus scaunul la loc. Când Wattana a vrut să spună ceva, i-am dat încă o palmă cu mâna cealaltă. De data aceasta scaunul s-a bălăngănit, dar a avut echilibru.

— Mă ierți că te-am întrerupt, dar am vrut să-ți egalez durerea. Este foarte incomod să te doară o parte a feței și cealaltă nu. Ce voiai să spui? Gândește-te bine înainte de a vorbi.

— Cum știu că vi din partea cui spui?

— E o întrebare bună, dar, din câte știu eu, nu avem carnet de membru, nu avem cum să o dovedim. Va trebui să ai încredere în mine. Dacă nu, va trebui să ți-o generez cu lovituri. Oricum, întrebarea ta demonstrează implicit că ști despre ce vorbim.

Wattana a făcut un gest de frustrare.

— Știi ce se face în Trakaul celor care recunosc apartenența lor la grup?

— Nu, dar știu ce îți voi face eu dacă nu răspunzi la întrebările mele. Nu-mi pasă dacă recunoști că aparții de Trakaul sau de clubul de golf din orașul tău. Am o întrebare foarte simplă care are un răspuns foarte simplu. Și nu mai pune întrebări. Eu sunt cel care le pune.

— Nu-ți fie teamă de răspunsuri, teme-te să nu rămâi fără întrebări.

— Foarte amuzant. Am doar o singură întrebare și mă tem pentru viața ta, dacă nu ai răspunsul. Cui i-ai dat informații? Dă-mi un nume.

— Nu am dar informații nimănui.

Piciorul meu în piept a dat din nou scaunul jos. Apoi m-am apropiat încet de el și i-am pus piciorul pe gât, împiedicându-l să respire. Fața lui Wattana a început să se congestioneze. Am eliberat presiunea și m-am întors spre Kulap.

— Cred că a ales calea grea. Am nevoie să-mi aduci câteva lucruri. Wattana, nu te voi ucide, dar te voi lăsa așa de rău că îți vei dori să fii mort.

Am scos o hârtie și un pix din buzunar și, după ce am reflectat puțin, am scris ceea ce aveam nevoie. I-am dat lista lui Kulap, care a rămas surprins după ce a citit-o. S-a uitat la mine uimit pentru un moment și a plecat, fără să spună nimic, să caute ceea ce i-am cerut. Am ridicat scaunul din nou și i-am dat niște palme ușoare pe cap lui Wattana.

— Stai liniștit. Vei vedea în scurt timp cât de vorbăreț o să fi.

— Dar...

— Pshhhh. Taci. Acum odihnește-te. Vei avea timp.

Am părăsit camera și l-am lăsat în pace; așa avea mai mult timp să se gândească. Din hol, cu ușa deschisă, îl puteam vedea, fără ca el să mă vadă.

Lui Kulap i-a luat aproape o oră să se întoarcă. Timpul ăsta mi-a fost de folos să mă concentrez asupra a ceea ce trebuia să fac. Era împotriva naturii mele, dar nu aveam de ales. Trebuia să mă concentrez. Kulap aducea o cutie mare de plastic cu tot ceea ce îi cerusem. Părea să fie foarte grea. Nu m-a surprins. Printre altele, era și o baterie de mașină. L-am ajutat să o ducă în cameră. Am lăsat-o în spatele scaunului pentru ca Wattana să nu-i vadă conținutul și să stric surpriza.

— Bine, prietene. Sper că acum vei rezista puțin să vorbești. Ar fi păcat să nu folosesc toate aceste lucruri. O risipă de bani. Și mie nu-mi place risipa. Să vedem cu ce încep ... Voi folosi briceagul. Indiscret, dar eficient.

Am scos briceagul din buzunarul pantalonilor și l-am deschis. L-am folosit să-i elimin cămașa lui Wattana.

— Te rog, te rog. Jur că nu știu nimic. Nu am dat informații nimănui. Nici măcar nu știu despre ce informații vorbești.

M-am apropiat de el. Am ezitat o clipă, dar curând s-a disipat ezitare și cu vârful briceagului am început să-i fac un desen pe piept. Țipetele lui de durere răsunau în capul meu foarte inconfortabil, așa că am luat o bucată mare din cămașa lui și i-am pus-o în gură.

— Îmi cer scuze, dar nu mă pot concentra de țipetele tale.

Am rămas adânc absorbit în munca mea până când am terminat cinci minute mai târziu. Apoi am curățat sângele cu o altă bucată de cămașă.

— Uite, i-am spus lui Kulap. Este puțin schematic, pentru că niciodată nu am fost bun la desen. Este o carte de Tarot. Spânzuratul. Este un bărbat agățat de o gleznă, cu celălalt picior îndoit, cu capul în jos, pe un fel de schelă reprezentând sacrificiul și trădarea. Pe timpul Evului Mediu așa erau atârnați trădătorii și lașii să fie bătuți. Se potrivește situației, nu?

I-am luat capul lui Wattana și l-am forțat să se uite în jos.

— Ți place? Nu este rău, nu crezi? Dar îl putem îmbunătăți cu părți ale corpului tău. Uite cum facem: eu te întreb, și dacă nu răspunzi, completez o

bucată din desen. Cui i-ai dat informații?

Wattana a încercat să-mi spună ceva, dar nu l-am înțeles cu cârpa în gură. Am luat un colț și am tras de el să i-o scot.

— Scuze, greșeala mea. Spuneai?

— Nu știu despre ce vorbești.

I-am pus cârpa din nou în gură, l-am luat de urechea dreaptă și cu o mișcare rapidă a briceagului i-am tăiat-o. Un flux mare de sânge a început să-i curgă din rană. A trebuit să fac un mare efort să nu încep să vomit și unul și mai mare să-mi mențin fața impasibilă pentru a nu lăsa să se vadă dezgustul pentru ceea ce făceam. Numai teama de a mă întoarce la Bang Kwang m-a făcut să trec peste asta.

— Cauterizează rana acum, te rog.

Kulap cumpărase ustensilele mele și știa la ce mă refeream. A luat o daltă cu mâner de lemn și o torță mică. A încălzit dalta până când a fost roșu aprins și a pus-o pe rana urechii tăiate. Sângerarea s-a oprit imediat și Wattana a leșinat de durere. Mirosul de carne arsă era insuportabil și știind că era de carne umană îl făcea și mai rău. I-am dat câteva palme până când s-a trezit. Apoi am pus urechea pe trunchiul desenului de pe piept și i-am spus lui Kulap să o prindă. Kulap a scos un capsator industrial din cutie, l-a pus pe ureche și a tras o capsă care cu un trăsnet neplăcut, a prins-o de pieptul lui. Lui Wattana aproape că i-au sărit ochii din orbite.

— Vezi? Acum este mai frumos, i-am spus scoțându-i cârpa din nou. Cui i-ai dat informații?

— Ești un nenorocit! Te omor! Vei regreta asta! Du-te ...!

I-am acoperit gura din nou. De data aceasta i-am cerut lui Kulap cleștele. Cu el i-am apucat unul dintre sfârcuri și l-am răsucit până când i l-am smuls. Apoi l-am capsat pe capul desenului și Kulap a cauterizat rana. A leșinat din nou și a trebuit să-l trezesc din nou.

— Ei bine, acum ne rămân doar cele patru membre. Cred că pentru asta vom folosi degetele. Cui i-ai dat informații?

Wattana nu a spus nimic. Doar se uita la mine cu o ură intensă. L-am apucat de degetul arătător de la mâna dreaptă, l-am ținut întins pe brațul scaunului și l-am tăiat cu briceagul. A fost mai greu decât mă așteptam și a trebuit să insist un pic, dar am reușit. Acest deget cu două capse, a fost perfect pentru piciorul întins a-l Spânzuratului. În loc să mă obișnuiesc cu mirosul de carne arsă care era generat de fiecare dată când Kulap cauteriza o rană, îmi era din ce în ce mai greu să mă abțin să nu plec de acolo și să vomit. M-am ridicat fără să spun nimic și am făcut câteva ture în jurul camerei în tăcere. Voiam să pară că făcea parte din atitudinea mea rece de torturator, dar de fapt era pentru a-mi da timp să-mi revin puțin. Când m-am simțit mai bine m-am întors.

— Cui i-ai dat informații?

— Mi-ai tăiat un deget! Ești nebun! —A tușit și a scuipat sânge. Îți voi găsi familia, îți voi viola soția și copiii și apoi îi voi jupui de vi. Vei regreta ...

L-am acoperit gura din nou. Cu toate acestea, a încercat să vorbească. Din nou greșă. Frustrarea mea din lipsa de rezultate și lucrurile pe care trebuia să le fac creștea și mă scotea din minți. Wattana țipa cu cârpa în gură și aruncându-mi priviri de ură. Eram obosit. Am luat o pungă de plastic și i-am înfășurat-o în jurul capului, strângând-o să nu poată respira. Curând Wattana se lupta ca un nebun încercând să respire. Am menținut presiunea până când a rămas inconștient. Apoi i-am scos repede punga și cârpa din gură. Nu voiam să moară. Cel puțin nu înainte de a-mi da informația de care aveam nevoie să mă salvez. M-am uitat la el disperat și apoi m-am întors spre Kulap.

— Nenorocitul ăsta e rezistent. Nu mă așteptam să îndure atât fără să mărturisească.

— Nici eu nu mă așteptam să ajungi atât de departe cu tortura, mărturisi Kulap cu o voce care nu știam dacă era de teamă sau respect. Cu siguranță ai depășit toate așteptările pe care le aveau de la tine.

— Asta e ideea Kulap, asta e ideea. Stai cu el un moment. Am nevoie de aer.

Am părăsit clădirea să-mi limpezesc gândurile. Soarele era puternic. Mă rugasem ca prizonierului să i se facă frică la simpla menționare a Trakaulului și să mărturisească imediat numele. Așa puteam să scutesc tortura, dar nu a fost așa. Wattana îndura incredibil toată durerea pe care i-o provocam. Mă forțase să joc rolul unui călău nemilos. Un rol pe care nu îl voiam și care era departe de autenticul eu. De mai multe ori în timpul torturii am fost pe cale de a cădea și de a renunța. Dar apoi închideam ochii și vizualizam Bang Kwangul, foamea, durerea, abuzatorii mei ... Nu voiam să mă întorc. Nu. Aș fi făcut orice să nu mă întorc. Și Trakaul știa asta. M-am gândit să mă omor pentru că părea a fi singura modalitate de a scăpa de ghearele lor, fără a trebui să fiu marioneta lor, dar nu aveam suficient curaj. Acum martirizam un străin pentru ceva de care nu-mi păsa, ca să nu fiu eu cel care suferă. Eram un laș și știam asta. Un mare laș. Zdrobeam un om ca să nu sufăr eu. Am căzut în genunchi și am început să plâng. Neconsolat. Devastat. Și acum trebuia să mă întorc și să continui cu lașitatea mea, scufundându-mă în rahatul din care, acum, nu mai puteam ieși. Nu aveam decât o singură opțiune, doar una: să continui. Gândindu-mă la ceea ce făcusem și la ce urma, nu am putut evita să nu vomit. Când am terminat, m-am ridicat în picioare, mi-am curățat fața cum am putut și m-am forțat să pun înapoi masca insensibilă. Am inspirat adânc de câteva ori, m-am întors și am intrat în clădire. Aveam o sarcină și trebuia să o termin.

Am intrat în cameră cu un pas ferm, hotărât să termin cât mai curând posibil. Am luat din cutie un ciocan și două cuie foarte lungi de aproximativ zece centimetri. Apoi m-am aplecat în fața lui Wattana și l-am privi drept în ochi câteva secunde. Imediat după, am luat unul dintre cuie și cu ciocanul i l-am băgat în genunchi. Wattana se agita atât de mult de durere că Kulap a trebuit să țină scaunul bine ca să nu cadă. M-am uitat iar la el un moment, am luat celălalt cui și i l-am bătut în celălalt genunchi. Durerea de pe fața lui Wattana nu o mai văzusem pe o față vreodată. M-am așezat pe podea și am continuat să mă uit la el cu răceală, dându-i timp să se recupereze puțin. Când am văzut că s-a potolit, i-am vorbit din nou.

— Wattana, îmi pare rău că trebuie să fac toate astea. Poți să mă crezi sau nu, dar îmi pare foarte rău. Trakaul mi-a dat o misiune și știi cum

funcționează. Nu mă voi opri până când o îndeplinesc. Privirea lui Wattana era plină de o ură intensă. Te voi tortura până la limită și apoi în timp ce te las să te recuperezi, voi tortura la fel pe fiecare dintre amantele tale în fața ta ca să știi că suferința lor este vina ta. Când ești mai bine, voi continua cu tine și, când ești iarăși rău, voi continua cu partenerii tăi sau cu unul dintre prietenii tăi pe care îi avem localizați.

Am luat un plic în care aveam toate pozele și i le-am arătat. Amantele, prietenii, apropiații săi ... Se uita cu atenție, fără să facă vreun gest.

— Vezi că nu mint? I-am localizat pe toți. Nu numai pe prietena cu care te-am găsit. Pe toți. Fă-ți o favoare și răspunde. Cui i-ai dat informații?

I-am scos bucata de tricou din gură. Wattana a râs.

— Crezi că îmi pasă de vreunul din ei? De lucrătorii mei? De curvele cu care mi-o trag? De cei care pretind a-mi fi prieteni, dar sunt acolo doar pentru banii mei? —a spus pe un ton batjocoritor. De nimeni, dobitocule. Ba chiar mi-ar plăcea să te văd torturând pe unii dintre ei. Chiar și eu mă gândeam să fac asta. Poți începe cu idioata cu care mi-o trăgeam când m-ai prins și să continui cu care vrei —a spus el sarcastic.

Deși am încercat ca Wattana să nu observe, reacția lui m-a îngrijorat. I-am acoperit din nou gura. Mă așteptasem să îi pese măcar de una dintre toate acele persoane. Mă înșelasem. Mi-a venit o idee. Era o încercare la plezneală, dar ar putea funcționa. Dar, mai întâi merita o pedeapsă pentru insolența lui. Este ceea ce ar fi făcut un adevărat sadic. Nu ar pierde nici o oportunitate de a cauza suferință. M-am uitat la Kulap.

— Adu-mi bateria, te rog. Și clemele.

Kulap a pus bateria pe jos, între picioarele lui Wattana și mi-a dat clemele de baterie. Am agățat o clemă cu un capăt de cuiul din genunchi și cu celălalt de borna bateriei. Apoi am luat-o pe cealaltă și am agățat-o de celălalt cui. Wattana a înțeles ce urma să fac și a început să se miște sălbatic. Kulap a apucat scaunul cu putere, asigurându-se să nu îl atingă, și eu am atins borna bateriei cu cealaltă clemă, provocând șocuri puternice în cuiele din genunchi care l-au făcut pe Wattana să se convulsioneze ca și

cum avea un atac de epilepsie. A leșinat. I-am mai dat încă un șoc care l-a trezit, l-a scuturat din nou și a pierdut iar conștiința. Kulap l-a trezit. I-am arătat clema lui Wattana și am apropiat-o de baterie fără a o atinge. Fața lui Wattana s-a contractat, arătând o teroare absolută. Am făcut câteva mișcări spre baterie și de fiecare dată ochii lui se deschideau larg.

— Cui i-ai dat informații?

Nu a spus nimic. Trebuia să admit că era un tip dur. Venise timpul cacealmalei.

— Bine, bine. Te crezi mai deștept decât noi. Da? Crezi că ne poți ascunde secretele tale. Te înșeli. Știm tot. Chiar și despre Samut Sakhon.

Deși a încercat să o ascundă, nu și-a putut ascunde expresia de uimire. Atinsesem nervul sensibil.

— Da, da. Crezi că puteau trece neobservate toate călătoriile tale la Samut Sakhon? Poate că într-adevăr nu-ți pasă dacă torturez sau omor toate aceste persoane, am spus fluturând pozele în fața lui și aruncându-le în spate nepăsător, dar eu știu, știm, că există o persoană de care îți pasă. Și știm unde este. O putem aduce aici în câteva ore și vom vedea dacă durează cu viață la fel de mult ca tine.

Wattana a încercat să spună ceva, așa că i-am scos cârpa din gură.

— Trakaul întotdeauna îți ia ceea ce iubești cel mai mult, a spus el speriat. Ai tortura un băiat de opt ani?

Deci asta era. Avea un copil ascuns. Deși Kulap și eu încercasem, nu reușisem să aflăm de ce mergea acolo atât de mult și cu atât de mult secret. Ne-am gândit că putea fi pentru a vedea pe cineva special, o amantă de care era îndrăgostit cu adevărat sau un copil secret, dar nu reușisem să o confirmăm. Acum aveam răspunsul. De fapt, nu știam unde era copilul, dar Wattana nu știa asta. M-am uitat la Kulap care era în spatele scaunului ținându-l și îmi zâmbi. Acum îl aveam. Îi găsisem punctul slab.

— Te îndoiești? Ți-am spus că vom face tot ce e necesar să obținem informația. Orice. Personal, nu vreau să-l rănesc pe fiul tău draguț, dar nu aș ezita, dacă este necesar. Te întreb pentru ultima dată. Wattana aștepta tăcut. Dacă-mi răspunzi, ai cuvântul meu că nu i se va întâmpla nimic. Dacă-mi spui altceva decât numele pe care îl vreau, voi da un telefon și copilul va fi aici în câteva ore. Tu și eu ne vom dedica să ne jucăm cu toate aceste lucruri, în timp ce așteptăm și când ajunge, îți garantez un loc în primul rând ca să vezi cum îl jupui încetul cu încetul. Nu vei mai avea altă oportunitate. Sunt sătul de tine. Gândește-te bine înainte de a vorbi. Cui i-ai dat informații?

Wattana și-a lăsat capul în jos și a început să plângă. Deși încă nu spusese nimic, știam că am câștigat. Era distrus după atâtea ore de tortură fizică și psihologică. Corpul lui nu mai putea și amenințarea fiului era cireașa de pe tort. L-am lăsat o clipă fără a spune nimic. În cele din urmă, a ridicat capul și a vorbit. A spus un singur lucru, ceea ce voiam să auzim: un nume.

— Atid Prakan.

L-am privit pe Kulap care a dat din cap. Trebuia să fie cineva cunoscut organizației.

— Foarte bine, Wattana. Asta este tot. Ai fi putut să eviți atât de multă suferință, dar admir curajul pe care l-ai avut. M-ai impresionat.

I-am scos clemele de pe cuiele din genunchi, ceea ce l-a făcut să urle ca un nebun din nou, și i-am dat să bea niște apă.

— Fiul meu este în siguranță? A întrebat aproape fără voce.

— Dacă informația pe care ne-ai dat-o este corectă, nu ai de ce să te temi. Acum vine cineva să te vindece și să te îngrijească în timp ce confirmăm informația.

Am ieșit din cameră cu Kulap, care a scos telefonul.

— Am trimis un mesaj deja, mi-a spus. Vor veni curând. Partea noastră s-a terminat.

— Și el?

— Odată ce confirmă informația, îl vor omorî.

— Am presupus –am spus resemnat.

— Și copilul?

— Nu știu. Poate că îl lasă în pace sau poate că îl vor omorî drept exemplu. Orice vor face, nu vom ști. Sper să fie prima alternativă.

— Și eu. Munca asta e de căcat.

— De multe ori este. Intri fără a-ți da seama în ce te bagi și odată ce ești înăuntru, nu mai ai nici o cale de ieșire.

Mi s-a părut că am văzut un semn de regret în vocea și expresia lui Kulap. Pentru o secundă, nu părea foarte fericit să facă parte din Trakaul.

— A trebuit să fac lucruri oribile, Kulap. Lucruri care nu am crezut vreodată că aș fi capabil să fac.

— Eu nu cred că nu aș fi putut să fac ceea ce ai făcut tu. Serios. N-aș fi putut.

— Dacă ai fi trăit ceea ce am trăit eu în închisoare, ai fi putut și tu. Crede-mă, a fost un adevărat iad.

— Ce ți s-a întâmplat exact nu știu. Știi cât de secretoasă este această organizație. Dar am auzit lucruri oribile despre Bang Kwang. Mulți membri ai Trakaulului sunt acolo.

Mi-a dat câteva palme pe umăr și s-a îndepărtat câțiva metri să fumeze o țigară din aceea cu un miros oribil pe care știa că nu îl suportam. În realitate, după ce a trebuit să miros carnea arsă a lui Wattana, fumul țigărilor lui nu părea atât de rău. M-am uitat la Kulap. Nu era un tip rău.

În timp ce așteptam echipa de sprijin și de curățenie, am reflectat asupra a ceea ce a trebuit să fac, la cât de departe am ajuns împins de frică. Se spune

că întotdeauna există o alegere, o alternativă, dar eu nu văzusem niciuna. Să mă întorc la Bang Kwang nu era una. Cu siguranță că cineva care vedea povestea din exterior ar spune că da, dar ei nu au fost acolo. Ei nu au fost devorați de Marele Tigru.

Pentru un moment, Sumalee mi-a trecut prin minte. Nimic din toate astea sau ceea ce am suferit s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi cunoscut-o.

Când a ajuns echipa de suport, ne-am întors acasă. Acolo ne aştepta falsul John. Kulap a ieşit şi ne-a lăsat singuri după cum i s-a ordonat.

— Felicitări. Mi-au spus că misiunea a fost un succes.

— Dacă se poate numi succes distrugerea unei persoane ... Oricum, nu aş fi reuşit fără Kulap.

— Ceea ce trebuie să te intereseze pe tine este că ai trecut de al doilea test. Nu trebuie să te întorci la închisoare. Nu te bucuri?

— Da, de asta mă bucur. Crede-mă. Atunci, numele a fost bun?

— Nu ştiu ce nume ți-a dat şi nici dacă este corect. Mie mi s-a spus doar că ai îndeplinit-o grozav. Să fiu sincer, nu te-am crezut capabil. Aparent, l-ai distrus –a spus cu satisfacție. Este clar că se poate obține orice cu o bună motivație.

— Da, bineînțeles. Va fi scutit băiatul?

— Băiatul? Nu ştiu despre ce vorbeşti şi nici nu mă interesează. Trebuie să înțelegi un lucru, dacă vrei să trăieşti mult timp. În această organizație, oamenii ştiu minimul şi indispensabilul. Nu trebuie să comentezi despre ceea ce faci cu alții. Sau să întrebi.

— Am înțeles. Şi acum ce urmează?

— O nouă misiune, care să dea sens vieții tale, a răspuns ironic.

— Este clar că nu o să mă lăsați în pace niciodată. Care este următoarea noastră misiune? Am întrebat resemnat.

— Misiunea ta. Este doar a ta. Trebuie să faci un pas definitiv care să dovedească fără urmă de îndoială loialitatea ta și, în același timp, angajamentul tău de a face orice este necesar pentru Trakaul. Marea ta finală.

— Atunci? Ai de gând să-mi spui acum sau mă duc să mă odihnesc puțin?

— Cineva care lucra pentru Trakaul se pare că a decis să nu o mai facă.

— Pare să fie cineva inteligent –am răspuns sfidător.

— Nu e deloc inteligent să te confrunți cu Trakaul –a replicat John cu o privire furioasă.

— Bine, cum spui tu.

— Ce trebuie să fac?

— David –a spus John cu un zâmbet sarcastic, o vei omorî pe Sumalee.

— Ce? Am șoptit înmărmurit.

— Îți dăm oportunitatea să te răzbuni pentru tot ceea ce ți-a făcut în timp ce lucra pentru noi. În sfârșit vei avea posibilitatea de a-i plăti lovitura. Gândește-te prin tot ceea ce ai trecut din vina ei. Asta nu este o misiune, îți facem o favoare. Nu e nevoie să ne mulțumești.

Acestea fiind spuse, s-a ridicat și a plecat, lăsându-mă în sufrageria casei complet înmărmurit.

Când John se îndrepta spre ușă a dat un telefon.

— Da, totul e pus în mișcare ... Da, după cum a fost planificat ... Nu, nici o problema. Când cineva vrea să se răzbune este mult mai ușor de manipulat ... Perfect.

Și a închis.

Tailanda 27

La aeroport nu am avut nici o problema cu noul meu pașaport, cu excepția unor priviri ascunse datorită feței mele învinețită și umflată. Am intrat ca un turist american care venea din Tailanda care își continua călătoria prin Singapore. La ieșirea din aeroport mă așteptau doi tailandezi, care, după cum mi-au spus, erau însoțitorii mei permanenți. Paznici, așa spune eu. Din păcate, nici unul dintre ei nu a fost Kulap, de care mi-a părut foarte rău să mă despart. Era singura persoană cu care avusesem o anumită conexiune în luni, în afară de James. Ne-am înțeles bine imediat și părea la fel de prins de ghearele Trakaulului ca și mine. Nu l-am întrebat cum au reușit să-l facă prizonier, dar după unele gesturi și comentarii era clar că nu era foarte fericit. Nu credeam că îl voi mai vedea vreodată.

Ne-am suit într-o mașină și m-au dus la o casă unde toți trei așteptam noi instrucțiuni. Aproape tot timpul l-am petrecut în casă, presupun că de teamă să nu mă vadă cineva cunoscut. Îmi lăsasem barbă și avea părul mult mai lung decât când fusesem în Singapore înainte, și de altă culoare. Cu toate acestea prudența era necesară.

Călătoria mea în Singapore avea un scop, unul pe care nu mi l-aș fi imaginat vreodată: să o omor pe Sumalee, care în tot acest timp a lucrat pentru a ajuta Trakaul cu transportul de droguri. Când falsul John mi-a spus-o, nici nu am știut ce să spun. Nici nu mi-au dat de ales. Ori făceam ce voiau și în acest fel arătam că eram complet fidel Trakaulului, ori mă trimiteau înapoi la Bang Kwang asigurându-se ca timpul meu anterior să mi se pară un sejur la o spa de lux în comparație cu ceea ce mă aștepta. Argumentele lor, amenințări deoparte, erau foarte convingătoare: ea mă înșelase din primul moment, folosindu-mă pentru planurile ei, păstrând toți banii mei, făcându-mă să trec prin tot ceea ce a trebuit să trec în închisoare, distrugându-mi viața pentru totdeauna ... Mă convinseseră că trebuia să închid cercul și să elimin singura persoană care știa toată povestea mea. I-am convins că voiam să mă răzbun și am acceptat misiunea, dar am pus condiții. O voi face în persoană și voi alege cum și unde. Așa după cum le-

am spus, pentru o răzbunare de o asemenea magnitudine era necesară o pregătire specială. Ei au fost de acord. Nu aveau de ales. Nimeni nu suferise nici pe departe atât de mult cât suferisem eu din cauza lui Sumalee. O meritam, o câştigasem.

Am petrecut câteva zile închişi în apartamentul pe care Trakaul îl alesese pentru noi. Am petrecut acest timp planificând cum o voi face, căutând locul perfect şi organizând tot. Oamenii Trakaulului m-au asigurat că o vor găsi pe Sumalee şi că o vor face să meargă acolo unde îi spun eu. Ne-am permis doar câteva momente de relaxare ieşind să mâncăm de câteva ori, văzând un film la cinema şi vizitând roata.

Într-un final, am făcut un plan şi mi-am informat colegii. Aveam locul şi metoda. Lipsea doar victima. Răzbunarea era pe drum.

Sumalee va muri.

Tailanda 28

Într-o zi, la fel de gri și plictisitoare ca oricare alta, în timp ce îmi perfectam tailandeza cu unul dintre asasinii care avea mai multă răbdare decât restul, a venit mesajul pe care îl așteptam. O localizaseră pe Sumalee și îmi aranjaseră o întâlnire cu ea în terminalul portului. Un loc ales de Trakaul urmând instrucțiunile mele de ceea ce aveam nevoie. În ziua programată, noaptea, mașina noastră trecea prin intrarea în port spre destinație.

— Opriți aici și așteptați-mă –le-am spus colegilor mei când eram deja aproape de sfârșitul terminalului de mărfuri.

Exact unde plănuisem, la un capăt al străzii 1 al terminalului Tanjong Pagar, departe de strada principală, de lumini și priviri indiscrete, între mii de containere de marfă de o parte și marea, de cealaltă, era Sumalee. Într-o rochie, o cămașă sub ea și ochelari de soare, deși era noapte. Părea să se fi îngrășat. Inima mea s-a scufundat când am văzut-o în distanță. Primul lucru la care m-am putut gândi a fost cum a reușit să păcălească securitatea portului, dar l-am alungat repede și m-am concentrat asupra ceea ce venisem să fac. Știam ce se aștepta de la mine.

Când m-a văzut a rămas indecisă datorită aspectului meu. Apoi, când și-a dat seama că eram eu, a fugit spre mine, aruncându-se plângând de gâtul meu; suspinând, plângând atât de tare că i se tăia respirația și trebuia să se forțeze să se oprească din plâns pentru puțin aer. Părea complet distrusă. Sughitând, când își putea recupera puțin respirația îmi cerea iertare insistent, implorând, aproape dezamăgitoare. Spunea că nu a avut de ales, că dacă nu i-ar fi omorât mama și apoi pe ea, că sentimentele ei au fost întotdeauna adevărate, că a încercat pe toate căile posibile să evite a-mi face ceea ce mi-a făcut, dar nu a avut timp să găsească un înlocuitor. Spunea că mă iubește din tot sufletul. Chiar și în această stare atât de jalnică era încă frumoasă.

Când m-am saturat de plângerile ei, de părerile ei de rău, de scuzele patetice pe care mi le dădea, i-am dat un puternic genunchi în stomac, care a făcut-o să se îndoiască ca o foaie de hârtie. Pe vine, roșie din cauza lipsei de aer, a

ridicat capul să mă privească surprinsă. Am profitat și am luat-o de gât și am forțat-o să se ridice. O trăgeam atât de tare în sus că trebuia să stea pe vârfuri. M-am uitat la fața ei fix. Văzându-mi fața dură reflectată în ochelarii ei. Ea se agita cu un amestec de icnete de înecare. Uimită, dezorientată. Cu mâna stângă am lovit-o în mod repetat peste toată partea dreaptă în timp ce cu mâna dreaptă, care era agățată ferm de gâtul ei, o preveeam să cadă la pământ. Am obosit și am lăsat-o să cadă. A căzut lovindu-se de beton ca un sac lipsit de viață. Asta nu m-a descurajat. Am început să o lovesc cu furie și ochelarii i-au zburat. Păcat de fața ei. Se putea auzi sunetul coastelor ei rupându-se, al craniului spărgându-se. Am zguduit-o, am călcat-o în picioare și am lovit-o cu putere, până când mi-au obosit picioarele. Se transformase într-o grămadă de sânge și haine zdrențăroase. Încă scotea un scâncet slab, ca și cum încerca să spună ceva. Am lovit-o cu toată puterea mea în cap și un sunet sec a răsunat când i-a căzut pe ciment. Nu se mai auzea nimic. Am rostogolit-o cu picioarele spre apă, lăsând-o exact pe marginea docului. M-am uitat la ea o ultimă dată. O umbră palidă a ceea ce fusese, de nerecunoscut. I-am dat o ultimă împingere și o secundă mai târziu am auzit sunetul apei primind corpul ei inert.

— Nimeni nu îl înșală pe David și trăiește să o poată povesti! —am strigat cât am putut de tare. Curvă!

Am scuipat în apă și m-am întors la mașină, unde mă așteptau colegii mei zâmbitori. M-am suit și am plecat imediat, îndepărtându-ne de acel loc, pe drum spre noua mea viață. O viață ca o parte importantă a unui grup criminal internațional. Trakaul.

Pe un container, ascuns în întuneric, un bărbat în vârstă, cu barbă albă, același pe care îl văzusem în Singapore înainte de a călători în Tailanda, în hotelul Raffles, același pe care îl văzusem în închisoare vorbind cu Channarong, observase scena. Avea un zâmbet plin de mândrie, cu un halo de vanitate.

— Foarte bine, fiul meu. Foarte frumos.

Ceea ce el nu știa era că tot ceea ce văzuse nu era real.

Ceea ce nu știam eu era că cel care mă observase era tatăl meu.

În docul străzii 2, la câțiva metri de strada 1, o umbră a ieșit din apă și a urcat pe scară. Era o femeie cu părul lung, o rochie ruptă plină de sânge, măgulită și cu o privire de succes și victorie. S-a îndreptat spre o stivă de bușteni. A luat dintre ei o pungă pe care a golit-o pe jos, împrăștiindu-i conținutul: haine și ustensile. S-a dezbrăcat, s-a uscat cu un prosop și și-a pus hainele scoase din pungă. A pus restul lucrurilor în pungă, cu excepția unor bucăți din rochie pe care le-a lăsat să plutească în apă. Curând Sumalee a plecat din port cu pași rapizi; în adidași, blugi, un tricou mov, niște ochelari mari de soare care îi acopereau jumătate din față și o șapcă de baseball.

O mașină o aștepta în umbră cu luminile stinse. Sumalee s-a așezat pe scaunul copilotului, a lăsat punga cu hainele ude pe jos și s-a întors spre șofer.

— Să mergem Josele, sunt gata.

Mașina a pornit, a aprins luminile și a început să se miște, mergând rapid spre o destinație necunoscută multora cu excepția a câțiva oameni.

Tailanda 29

În timp ce mergeam în mașină cu paznicii care erau tot timpul cu mine, mă întrebam dacă totul ieșise bine. Unele dintre loviturile pe care i le dădusem lui Sumalee trebuie să o fi rănit. Deși încercasem să le dau cât mai ușor posibil, ajunsesem la concluzia că, dacă voiam ca bătaia să fie credibilă, realistă, existau mari șanse să îi fac rău cu adevărat; deși nu la fel de rău cum încercam să pretindem. Chiar și așa, unii dintre pumnii și loviturile pe care i le dădusem, erau mai puternice decât dorisem și eram îngrijorat că o rănisem rău. Mi-a fost greu să mă opresc uneori. Dacă totul ieșea conform planului, surpriza celor din Trakaul va fi majoră.

Totul a început când John mi-a spus că trebuiau să lege capetele libere pe care le presupunea Sumalee: trebuia să termin cu ea. Era misiunea mea finală pentru a intra în organizație. Am acceptat. I-am convins că voiam să mă răzbun pe femeia care mă băgase în aceste probleme și că era o modalitate de a le arăta definitiv că puteau să aibă încredere în mine. Căzusem de acord că o voi face odată ce ajung în Singapore. Desigur, planurile mele erau diferite. Din acea zi, mi-am petrecut tot timpul să plănuiesc până și cel mai mic detaliu a ceea ce voiam de fapt să fac: să o salvez. Nu îmi puteam imagina las-o să moară, mai ales de mâinile mele.

Prima problemă era să o contactez pe Sumalee. Era evident că mă păzeau în permanență. Aveam nevoie să o înștiințez că eram în Singapore și să vorbesc cu ea pentru a afla clar care era situația. Nu era numai vorba de a o contacta în secret, dar și de a o localiza. Josele îmi spusese când a venit să mă viziteze cu Jerome în Bang Kwang, că nu mai locuia în aceeași casă și că nici nu mai avea același număr de telefon și nici în agenția de turism unde lucra nu știa nimic de ea. În cele din urmă mi-a venit o idee. Restaurantul lui Kai-Mook, prietena cea mai bună a lui Sumalee în Geylang. Dacă cineva știa unde să o găsească, ar fi ea. Odată stabiliți în casa noastră din Singapore, le-am spus că trebuia să mergem acolo, că făceau o mâncare delicioasă. Când au acceptat, am pregătit o notă în care îi explicam totul lui Sumalee și am pus-o într-un plic, în care i-am scris un

mesaj și lui Kai-Mook spunându-i să nu arate că mă cunoștea și că trebuia să i-o dea lui Sumalee discret. Într-un final am pus plicul într-un altul pe care am pus doar numele lui Kai-Mook. Când am ajuns la restaurant, m-am dus la baie și am dat plicul primului chelner pe care l-am întâlnit, să i-l ducă lui Kai Mook. Totul a mers bine, pentru că ea a ieșit să ne servească unul dintre primele feluri de mâncare, dar eu știam că ea lucru ca bucătar și nu chelneriță, și m-a tratat ca și cum nu mă văzuse vreodată. Era felul ei de a-mi spune că a primit mesajul. Fată deșteaptă.

Următoarea problemă era cum să obțin răspunsul. Să mă întâlnesc cu Sumalee era prea periculos. Am exclus posibilitatea imediat. M-am gândit la Josele, dar de asemenea îmi era cineva foarte apropiat și îl puteau avea supravegheat sau recunoaște dacă ne vedeau împreună. Partenerul meu nebun francezul Jerome, cu care mă înțelesesem extraordinar în săptămânile mele în Singapore, nu era nici el o opțiune, pentru că mă vizitase în închisoare și asta îl făcuse vizibil. Într-un final, l-am ales pe Diego, pe care speram că nu îl supravegheau. În scrisoarea pentru Sumalee am inclus numărul lui de telefon. Cum nu puteam ști nici disponibilitatea mea nici pe cea a lui, am inclus trei opțiuni diferite să ne întâlnim, fiecare la ore și în zile diferite. Diego trebuia să meargă la toate în speranța că eu puteam ajunge la una. Prima opțiune și a doua erau la roată, Singapore Flyer. Mi s-a părut locul ideal pentru că intrarea era scumpă și nu credeam că voiau să meargă cu mine, ceea ce îmi dădea o jumătate de oră într-o capsulă la mulți metri înălțime să vorbesc cu Diego. Chiar dacă mergeau cu mine prima dată, era puțin probabil să o facă a doua oară. Vor crede că eram un idiot să vreau să merg din nou, dar nu m-ar împiedica nici n-ar vrea să repete. Pentru a fi sigur că va funcționa, a treia opțiune era diferită; cinematograful unde Diego și eu urmăream ciclul de filme SF. Am ales cel mai absurd film, și ori ne vedeam în sală, ori mă făceam că mă simt rău și ne-am fi întâlnit în baie.

Până la urmă, nu a fost nevoie nici de a doua nici de a treia opțiune. Când le-am spus că vreau să merg la roata Ferris, nu au avut nici o obiecție. Trebuie să fi avut ordine de a mă menține fericit sau să nu se observe că mă păzeau oferindu-mi un fals sentiment de libertate. Ne-am dus în ziua marcată drept prima opțiune și în timp ce ei vorbeau despre treburile lor eu

l-am căutat pe Diego peste tot. Era acolo. Citind ziarul pe o bancă. Inima mea a început să bată rapid. Asta însemna că Sumalee primise mesajul și că aproape sigur era de acord cu mine. De aceea îl sunase pe Diego, să-i spună ce să facă. Când m-am dus la chioșc să-mi cumpăr biletul, cei doi colegi ai mei au rămas la o masă să bea o bere. Diego nu m-a băgat în seamă când am trecut pe lângă el și nu știam de ce, până când mi-am dat seama că nu m-a recunoscut. M-am întors și am întrebat colegii dacă erau siguri că nu voiau să urce. După ce mi-au spus că nu, când am trecut pe lângă Diego, m-am lovit ca din întâmplare de el și i-am cerut scuze, spunându-i pe nume. Și-a ridicat capul surprins și în cele din urmă și-a dat seama că eram eu. M-am așezat la coadă și el s-a așezat câteva locuri în spatele meu. În câteva minute eram în roată învârtindu-ne și bucurându-ne de panorama magnifică a orașului. Ne-am așezat într-un colț. Alesesem intenționat o oră aglomerată pentru a trece cât mai discret posibil prin mulțime. Diego uitându-se înspre mare și eu înspre oraș. Unul lângă altul, dar fără să ne uităm unul la altul.

Cuvintele lui au fost încurajatoare. Sumalee era de acord cu planul meu. Își cerea scuze din toată inima pentru tot ceea ce îmi făcuse și se bucura că înțelesesem și o putusem ierta. Am respirat mult mai ușurat când Diego mi-a confirmat ceea ce crezusem: era încă îndrăgostită de mine, ruptă de durere pentru ceea ce o obligaseră să facă și dispusă să facă oricare ca să mă recupereze și să-mi dovedească faptul că sentimentele și remușcările ei erau autentice. Diego și Josele aveau rețineri cu privire la ceea ce făceam; mai ales având în vedere prin tot ceea ce trecusem din cauza lui Sumalee, dar mă susțineau. Odată ce i-am confirmat lui Diego că eram sigur de ceea ce făceam și că așa voiam să procedez, restul timpului l-am petrecut discutând detaliile planului. Era fundamental să iasă totul bine. Orice greșală ar putea însemna eșec și moartea multor oameni pe care îi iubeam și pe care îi implicasem din disperare, precum Kai-Mook, Josele sau Diego. Ca să nu mai vorbim de Sumalee. Când s-a terminat timpul în roată, m-am întâlnit cu "gărzile mele de corp" și Diego a plecat liniștit în altă direcție. Planul era în curs de desfășurare.

De asemenea era complicația uciderii lui Sumalee. Nu de adevărat, desigur, dar asta era ceea ce Trakaul voia și așa trebuia să pară. Partea dificilă era cum și unde. Asta mi-a ținut ocupată mintea mult timp, până când mi-a

venit o idee. În filme simulau moartea în fiecare zi. Dar cum să aduc filmul în viața reală? Atunci mi-am adus aminte de Juan Pamos, tipul pe care mi-l prezentaseră la aceeași petrecere la care o cunoscusem pe Sumalee și care juca ocazional golf cu Damaso. Damaso spusese că era specialist de film. Deși nu își practica profesia, avea multe conexiuni și foarte bune în acest domeniu, cu care ne-a pus discret în contactat când a aflat ce se întâmpla.

Într-adevăr dificilă a fost alegerea scenei morții. Mi-a fost clar de la început că trebuia să fie un loc puțin luminat și pe timp de noapte. Asta facilita înșelăciunea. Am examinat o hartă gigantă a Singaporelui de multe ori, până când am găsit locul perfect. În portul de încărcare, pe timp de noapte, dacă știai care docuri nu erau operaționale în acel moment, aveam locația ideală pentru ceea ce voiam. Întunecat, izolat, fără oameni, cu zgomot de fond de la docuri active care puteau acoperi orice zgomot pe care îl făceam ... Am lăsat oamenii Trakaulului să obțină informații despre care era docul potrivit. Le-am spus că vreau un loc liniștit și retras pentru a-i da lui Sumalee ceea ce merita și păreau bucuroși să mă ajute.

Era complicat să o realizez. Pentru a face totul realist, machiaj și efecte speciale la o parte, trebuia să fie foarte convingător ceea ce făceam, ceea ce spuneam, tot. Eu nu eram nici actor nici specialist de film și nu știam cum să pretind că bat pe cineva, cu atât mai puțin până la moarte. Dacă încercam să controlez prea mult loviturile puteau remarca că erau false, așa că în final am decis ca Sumalee să poarte protecție sub cămașă și eu să încerc să o lovesc în piept și în spate ca să amortizeze loviturile. Protecția era ceea ce o făcea să arate mai grasă în port. Ea își va proteja capul cu brațele, care, de asemenea, aveau protecție, și eu îi voi da loviturile și pumnii în acele locuri pentru a părea lovituri autentice la cap. Am practicat în camera mea lovituri rapide, dar oprindu-mă brusc la final. Oricum, am presupus că unele dintre lovituri le va lua și eram îngrijorat să nu îi produc răni serioase. Până când nu terminam totul, nu voi ști dacă planul meu a funcționat.

Ce se va întâmpla după dacă totul ieșea cum am planificat, a fost o dilemă care mi-a luat mult timp să o clarific. Presupunând că reușeam să îi facem să creadă că am omorât-o pe Sumalee, ce vom face după? Cea mai evidentă

opțiune era că trebuia să fugim. Dar unde? Cum? Avem nevoie de noi identități și un nou mod de a ne câștiga traiul. S-a dovedit că Sumalee, cu activitatea ei de a ademeni străini să aducă droguri fără a ști din Tailanda și trebuind să își facă în mod constant noi pașapoarte, cunoscuse o persoană care ura Trakaulul pentru ceea ce o forțau să facă și putea să ne dea noi identități fără ca ei să știe, ceea ce ne deschidea ușa la o viață nouă. Pașapoarte de Singapore pentru amândoi de persoane care într-adevăr se născuseră în țară, dar care, din diverse motive, muriseră de tinere. Asta le făcea mai ușor de obținut și, de asemenea, să treacă o investigație nu foarte riguroasă. Nacho Ínsua, fotograful de celebrități, s-a ocupat de pozele noilor pașapoarte. I-a făcut o fotografie nouă lui Sumalee și a modificat una de-a mea pe care i-au dat-o ca să se asemene cu noul meu look. Avem nevoie de un mijloc de transport, altul decât tradiționalul tren, avion sau vapor comercial, toate cu camere de securitate. Cu asta, venit ca din cer, una dintre clientele lui Nacho voia să-și ducă iahtul în Vietnam și caută pe cineva de încredere să-l ducă acolo și să aibă grijă de el câteva săptămâni până ajungea ea. Nacho și-a amintit că îi spusese că sunt căpitan de iaht și le-a oferit să mă ocup de el, că îl puteam duce la un preț bun. Asta nu numai că ne dădea mijlocul cu care să fugim, dar ne ajuta să obținem o parte din banii necesari pentru a plăti pentru tot: pașapoarte, materialele de efecte speciale, să începem o nouă etapă într-o altă țară ...

Ăsta era un alt inconvenient, unul critic: banii. Presupunând că totul mergea bine, aveam nevoie de mulți bani în efectiv pentru cheltuieli și ca să începem o nouă viață. Ne gândisem să căutăm orice fel de servicii în Vietnam sau ori unde era necesar: profesor de limba engleză, ceva legat de computere sau nautice eu și ghid turistic, hoteluri sau imobiliare Sumalee sau de traducători de tailandeză, spaniolă sau engleză oricare dintre noi. În orice caz, până găseam ceva, aveam nevoie de bani pentru a plăti pentru mâncare și cazare. Ai mei i-i dădusem lui Sumalee pentru a o ajuta să plătească datoria mamei ei. Cu ceea ce îi dădusem și pentru că mă adusesese la Trakaul după toate îndoielile pe care le-au avut, datoria ei era plătită. Desigur, acum voiau să o omoare pentru a evita probleme în viitor. Ceea ce conta era că eu nu aveam nimic și că Sumalee îi dăduse pe toți să-și plătească datoriile.

Cu asta am avut o mare surpriză. Într-un final, banii au venit de unde mă așteptam cel mai puțin. Într-o zi, când m-am dus la film cu supraveghetorii mei, când s-au dus să-și cumpere biletele în timp ce eu îi așteptam afară, m-a abordat o necunoscută cu aspect chinez, mi-a dat un plic gros și a dispărut. Am ascuns repede plicul în pantaloni, în spate, sub cămașă. Nu știam ce putea fi nici cine era femeia care mi-l dăduse. Imediat ce am ajuns acasă, m-am dus în camera mea și l-am deschis. În interior lui era un teanc impresionant de bancnote de toate tipurile, în special de 20 și 50 de dolari și câteva de 100. Erau probabil mai mult de zece mii de dolari în total. De asemenea conținea o notă scrisă la calculator care spunea: "Îmi pare rău că am fost atât de ciudat, dar aveam probleme care nu voiam să vă afecteze. Prietenii adevărați se cunosc la nevoie. Până și eu am perioade bune. Jucătorul tău de poker favorit. " Banii... Erau de la Damaso! Pentru o clipă am simțit un nod în gât și aproape am început să plâng. Îl criticasem atât de mult, avusesem atât de multe gânduri rele împotriva lui și acum îmi salva viața. Acești bani erau diferența dintre a o omorî pe Sumalee și eu să continui cu oamenii din Trakaul sau să putem începe o viață nouă. Era un cadou incredibil și ușurarea pe care am simțit-o știind că ne putem realiza planurile a fost de nedescris. Acum chiar vedeam o posibilitate de a ne salva, acum vedeam lumina de la capătul tunelului. Era timpul să punem în aplicare planul. Mi-l voi aminti întotdeauna pe Damaso pentru acest gest. Întotdeauna.

Când am ajuns acasă, mă aștepta nelipsitul Elton John. Avea un zâmbet de la o ureche la cealaltă ceea ce însemna că deja îl informaseră de succesul misiunii. Restul au plecat și ne-au lăsat singuri. Acum urma să joc un rol bun în această parodie.

— Ce faci, David? —m-a întrebat.

— Nu știu ce să-ți spun. Un amestec de ușurare, pentru că am reușit să mă răzbun și un sentiment ciudat pentru că am omorât pe cineva. În nici un caz nu este euforia la care mă așteptam.

— Nu-ți face griji, prima moarte este cea mai dificilă. Vei trece peste. În orice caz, în Trakaul nu au loc sentimentele personale. Trebuie doar să ascultăm. Ei bine, acum îți pot spune în mod oficial bun venit.

— Bun venit? – am întrebat confuz.

— Da omule. Bine ai venit în Trakaul. Acum ești unul dintre noi. Și nu un oricare, ești în al treilea cerc. Cei doi bărbați care te-au însoțit peste tot acum îți răspund. Deja le-am spus.

— Deci, acum sunt șeful lor. Asta e amuzant.

— Nu știu, tu știi. Eu mi-am terminat misiunea cu tine. O să dispar și nu știu dacă o să ne mai vedem vreodată. Ia –a spus lăsând un portofel și pașaportul meu fals pe masă, aici ai bani și carduri pentru cheltuieli. Cardurile sunt pe același nume ca și pașaportul.

— Și acum ce urmează? Am întrebat confuz.

— Cineva din al patrulea sau al cincilea cerc te va contacta și îți va spune ce să faci. Între timp, poți merge să sărbătorești.

— Nu, mulțumesc. Cred că mă duc în camera mea să mă odihnesc. Am multe lucruri la care să mă gândesc.

— Cum vrei tu, băiete. Eu plec –S-a îndreptat spre ușă și, chiar înainte de a ieși, s-a întors și a spus: poate că m-am înșelat și chiar meriți. Lucrurile pe care le-ai făcut în atât de scurt timp ... Nu le-am crezut posibile și aici ești. Numai bine, David din al treilea cerc.

— Și ție, John din al șaptelea –și obosit de toate prostiile și îngrijorat pentru Sumalee, m-am încuiat în camera mea pentru o mulțime de ore.

Dacă într-adevăr vrei să dispari, trebuie să fi pregătit să uiți de vechea ta viață. În teorie Sumalee era moartă, așa că nu putea atinge conturile de bancă nici să ia nimic de acasă ce nu luase înainte de “moartea” ei nici să fie văzută. Eu, la început, m-am gândit să-mi înscenez sinuciderea, dar era prea suspicios și șansele erau minime să o creadă. Într-un final, am ales doar să plec.

A doua zi de dimineață, le-am spus că aveam nevoie să fac o plimbare singur, că eram puțin afectat de a omorî pe cineva pentru prima dată și că

avem nevoie să-mi limpezesc mintea. Nu mi-au pus nici o piedică acum că făceam parte din Trakaul și, în plus, eram șeful lor. Am lăsat portofelul cu documentele, cardurile și pașaportul pe care mi le dăduseră unde erau, pe masa sufrageriei, ca să nu suspecteze nimic. Înainte de a părăsi clădirea, mi-am pus o pălărie și niște ochelari ca să nu mă recunoască nimeni și am plecat mergând repede încercând să mă pierd în mulțime. Am schimbat direcția de mai multe ori și am mers pe multe străzi pentru a mă asigura că nimeni nu mă urmărea. Până la urmă, am ajuns la punctul de întâlnire și m-am suit în mașina închiriată de Diego în care mă aștepta. I-am dat o îmbrățișare puternică.

— Diego, cum este Sumalee? —am întrebat îngrijorat.

Bine, are câteva vânătăi, dar bine —a confirmat să mă calmeze. Asta m-a ușurat foarte mult.

— David, nu te supăra pe mine, dar trebuie să te întreb pentru ultima dată: Ești sigur că asta este ceea ce vrei?

— Nu mă supăr, prietene drag —am spus. Înțeleg perfect îndoielile voastre. Ca să fiu sincer, și eu le am. Te-aș minți dacă ți-aș spune că sunt sigur sută la sută de ceea ce fac, dar, de asemenea, știu că nu m-aș ierta niciodată dacă nu aș face-o. Mergem cu planul B după cum am vorbit. Timpul va spune dacă am greșit.

Diego s-a uitat la mine un moment, a zâmbit, mulțumit de răspunsul meu. A dat un telefon și a pornit mașina. Ne-am îndreptat spre port, unde aștepta Sumalee pe iahtul care mergea în Vietnam. Totul mergea conform planului.

Pe drum spre port am revizuit lista de lucruri care trebuiau uitate și cele care erau vitale de ținut minte dacă cineva voia să dispară:

Primul. Fără viață electronică. Nu mai puteau fi folosite conturile sociale și e-mailuri curente, și trebuia evitat să apară fotografii noi pe internet. Se terminase cu toate tipurile de rețele sociale, chiar și drept noul eu. Era un risc inutil.

Al doilea. Nu se putea folosi nimic care putea fi urmărit. Sumalee își lăsase telefonul pe fundul mării în port când am aruncat-o. De asemenea, nu folosisem un computer sau telefonul meu pentru a căuta informații de orice fel, care le-ar putea da indicii despre planuri. Dacă vom folosi mobile în nouă viață nu puteam contacta niciodată persoane cu care avusesem de a face în vechea viață.

Al treilea. Aspectul. Cu toate că era puțin probabil să ne întâlnim în Vietnam cu cineva cunoscut, era mai bine să ne schimbăm aspectul. Tot ce se putea face să nu fim recunoscuți era de ajutor.

Al patrulea. Cei dragi. Cu excepția persoanelor care erau implicate în plan, nimeni nu trebuia să știe nimic despre asta. Nu mai puteam să contactăm nici un cunoscut. Eram sigur că pentru un timp îi vor urmări în caz că îi contactam, dacă aveau dubii cu privire la ceea ce mi s-a întâmplat. Durerea lor autentică și necunoștință a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat era asigurarea noastră de viață. Am conceput cu Josele o metodă de comunicare prin intermediul anunțurilor. Prima zi de luni a fiecărei luni, revizuiam niște site-uri stabilite anterior pentru mesaje codate cu cuvinte specifice.

Al cincilea. Noua identitate. Trebuia să internalizăm noua identitate. Să creem o poveste credibilă despre ea, despre trecut. Să nu mai vorbim niciodată uitându-ne înapoi și inclusiv să trăim cu noi înșine în interiorul minciunii până când în capul nostru aceasta era adevărata poveste. Cu cât intram mai mult în caracter cu atât aveam mai multe șanse de reușită. Sumalee ar fi o a treia generație de singaporeană, ai cărei bunici tailandezi emigraseră în Singapore și care trăise întotdeauna în țară. Cunoștințele sale profunde despre Singapore datorată activităților ei ca ghid îi făceau rolul credibil. Era important să fim clari cine eram, cum să ne prezentăm oamenilor și ce să spunem despre trecut.

În cele din urmă, am ajuns la port. Diego m-a dus cu mașina până aproape de barca noastră. I-am dat o îmbrățișare lungă, din inimă, i-am mulțumit, am ieșit din mașină și l-am privit plecând imediat. Am urcat repede la bordul bărcii care urma să fie a noastră timp de două săptămâni și am început să verific tot pentru călătorie în timp ce așteptam cu nerăbdare sosirea lui Sumalee. Făcând ceva îmi distrăgea atenția puțin. După luni

întregi, fără să o pot vedea sau vorbi cu ea, eram dornic să o pot lua în brațe. Se întâmplaseră multe să pot ajunge acolo. Multă durere, multă suferință. Fusesem chiar aproape de moarte de câteva ori.

Iahtul era bine aprovizionat cu alimente, apă și combustibil și echipament electronic de prima clasă. Nu va fi nici o problemă de ajuns la Vietnam.

Nu a trebuit să aștept prea mult. În curând o altă mașină s-a oprit la doc și din ea a ieșit Sumalee. Inima mea a început să bată rapid. În cele din urmă ne vom reîntâlni după cum meritam! A alergat la mine și ne-am topit într-o îmbrățișare eternă. Am strâns-o atât de tare că a trebuit să-mi spună că o doare. Nu îmi venea să cred că o aveam lângă mine sănătoasă și în siguranță și că puteam mirosi din nou acel parfum de iasomie. Toată suferință prin care am trecut, atât de multe ori dorindu-mi să mor, și acum ... acum eram aici, cu Sumalee în brațe. Aproape că nu îmi venea să cred. Era un vis confuz din care mă puteam trezi în orice moment. Când ne-am dat drumul, i-am spus să intre repede în barcă, nu voiam să o vadă nimeni. M-am uitat la mașină și i-am spus la revedere lui Josele cu un semn din cap.

Am intrat în barcă și am îmbrățișat-o din nou pe Sumalee. Ne-am sărutat și ne-am îmbrățișat. Aveam suficient timp să ne povestim tot ceea ce s-a întâmplat, dar primul lucru era să ne eliberăm de toată tensiunea acumulată de așteptare, toată iertarea pe care trebuia să ne o dăm unul altuia. Primul lucru erau sentimentele noastre. Asta am făcut-o cu o îmbrățișare lungă, eternă. Era momentul nostru.

Sumalee a insistat să-i spun tot ce s-a întâmplat, fără să omit nici un detaliu. A spus că era o terapie de care avea nevoie pentru tot ceea ce m-a făcut să sufăr. La început am refuzat, dar a insistat atât de mult încât până la urmă am cedat. Îi spuneam pe bucăți, ca și cum era o telenovelă. Cea mai mare parte a timpului avea ochii pline de lacrimi, sau pur și simplu plângea neconsolabil. Normal. Povestea mea nu avea multe părți de bucurie. A fost profund impresionată când i-am spus cum am fost violat și, mai presus de toate, cum a trebuit să torturez un om. În această parte a trebuit să mă opresc de mai multe ori pentru că îmi era greu să vorbesc. Îmi era rușine de mine însumi.

— O decizie nu definește o persoană —a spus Sumalee convinsă. Lucrurile pe care le-am făcut să supraviețuim nu ne definesc. Nu erai tu, eu știu cum ești tu cu adevărat. Tu ești bun —cu degetul arătător a indicat spre inima mea. Eu, de asemenea, am făcut lucruri oribile. Lucruri care te-ar fi putut omorî ...

Și a început să plângă. A trebuit să o iau în brațe și să plâng cu ea. O iubeam, chiar și cu tot ceea ce îmi făcuse.

Eu, de asemenea, am vrut să-i aud povestea, dar a fost mult mai scurtă. Când s-a întors la Singapore, frântă de durere pentru ceea ce a făcut și vinovată până la infinit, a lăsat tot ce avea și, odată ce s-a asigurat că datoria a fost plătită, s-a ascuns unde nimeni să nu o poată găsi să se cufunde în propria-i mizerie și să se gândească la un mod de a mă ajuta. Din fericire, oamenii Trakaulului au găsit-o și am putut să o salvez și să fim împreună în acel moment.

Când eram deja de câteva ore pe barcă, o mașină s-a oprit la docul nostru. Sumalee s-a uitat la mine foarte speriată.

— Liniștește-te, este cineva pe care aștept.

— Aștepti? Pe cine?

— Este pilotul bărcii. Cel care o va duce la Vietnam.

— Tu nu știai să pilotezi bărci? De ce avem nevoie de un pilot? —a întrebat Sumalee confuză. Dor dacă... Privirea ei era plină de panică.

— Da, așa este. Nu vin cu tine.

— Dar... Nu se poate. De ce? De ce nu vrei să vii cu mine?

— Nu este pentru că nu vreau să merg, Sumalee. Nimic nu mi-ar place mai mult decât să merg cu tine și să ne pierdem împreună uitând tot trecutul. Trebuie să mă crezi. Nimic nu mi-ar place mai mult —am spus cu ochii plini de o tristețe profundă. Până în această dimineață nu m-am decis. De zile

întregi sunt într-o mare de îndoieli. Diego l-a sunat pe Adam din mașină după ce m-a lua. Până acum câteva ore avem de gând să merg cu tine.

— Atunci vino! Sumalee strigă.. Ce te oprește?

— Două lucruri. Primul este că nu am reușit să mă gândesc la o modalitate de a pleca fără să mă caute. Tot ceea ce m-am gândit este foarte periculos și cu puține șanse de succes –am explicat cu tristețe. Trakaul nu este o bandă de prieteni, Sumalee. Este o organizație imensă cu resurse enorme pe care nici măcar nu ni le putem imagina. Singura modalitate de a fi fericiți este de a scăpa de ei pentru totdeauna. Tu ești moartă și te vor lăsa în pace, dar pe mine, mă vor căuta ... Este ceva care ne scapă și până când nu știu ce este, nu pot fi sigur de următorii pași. Dacă nu scap de ei, mă vor căuta și găsi oriunde m-aș duce. Și dacă mă găsesc pe mine, asta înseamnă că te vor găsi și pe tine și ne vor omorî pe amândoi.

— Înțeleg –a spus abătută. Asta pot înțelege. Deși sunt dispusă să trăiesc cu angoasa despre care vorbești, atâta timp cât e lângă tine. Trebuie să mai fie altceva. Care este al doilea motiv?

— Nu știu dacă te pot ierta pentru ceea ce mi-ai făcut.

Sumalee s-a tras înapoi și a rămas în stare de șoc.

— Te iubesc, dar iadul prin care am trecut pentru că nu ai avut încredere în mine ... A fost prea mult –m-am așezat într-un scaun complet deprimat. Vreau să te iert, vreau să am încredere în tine din nou. Încerc din toate puterile mele, dar nu am reușit încă. Încă nu, am spus amărât. Nu este doar ceea ce am suferit în Bang Kwang, sunt, de asemenea, lucrurile pe care a trebuit să le fac după. Tot ceea ce ți-am spus. Asta m-a schimbat profund, dar încă nu știu cum –Sumalee nu reacționa. Am apucat-o strâns de mâini și m-am uitat în ochii ei. Sumalee, îți jur că din momentul în care ies din barca asta mă voi dedica trup și suflet să găsesc o cale de a scăpa din ghearele Trakaul și în acest timp, sper ca inima mea să fie capabilă să ierte și mintea mea să uite. Te iubesc. De asta sunt sigur. Rănile se vindecă, dar am nevoie de timp. Și de un plan.

În acel moment, un om a intrat în barcă.

— Bună -a salutat. Sper că nu întrerup nimic.

— Nu îți face griji, Adam. Cu cât ieșiți mai repede cu atât mai bine –m-am întors spre Sumalee. El este Adam. Te va duce la Vietnam și nu va pune întrebări. Este un bun prieten al fotografului pe care ți l-am prezentat la petrecerea la care ne-am cunoscut. Uite banii –i-am pus plicul de la Damaso în mână obligând-o să-l ia. Din nou, îi dădeam toți banii pe care îi aveam. Pașaportul îl păstrez să îl pot folosi când pot veni la tine; dacă găsesc o soluție. Respectă toate regulile pe care ți le-a spus Diego și totul va fi bine – i-am mângâiat fața cu dosul palmei. Îmi va fi dor de fața asta atât de frumoasă. Trebuie să plec.

M-am ridicat și i-am dat o ultimă îmbrățișare. I-am mirosit părul pentru ultima dată. Un sărut blând pe buze și acolo am lăsat-o ca o statuie. Fără capacitate de reacție.

Adam a pornit motorul, merge încet până a ieșit din port și mult mai rapid după aceea. Am văzut cum se pierdea în orizont cu direcția Vietnam. Sumalee lăsa în urmă toate coșmarurile ei, prietenii ei și viața ei veche. Mă lăsa pe mine în urmă.

Tailanda 30

Câteva zile mai târziu, m-au trezit lovituri. Îmi protejam capul cu brațele pentru a preveni să-l lovească. Încă o bătaie. Dar nu, eram în casa Trakaulului, singur. Coșmarurile mele mă bântuiau în fiecare noapte, neobosite, chinându-mă fără oprire.

M-am ridicat și am ieșit afară să văd răsăritul. Sprijinit de pervazul ferestrei, reflectam asupra lucrurilor care mi s-au întâmplat și toate necunoscutele care erau încă nerezolvate: Ajunsese cu bine Sumalee în Vietnam? Voi reuși să o iert? Voi găsi o modalitate de a lăsa în urmă Trakaul? Ce făcea James? Și Kulap? De ce Channarong a avut acel comportament eratic cu mine în închisoare? De ce grupul de huligani mă tratase așa, și când eram mai rău, mă lăsau în pace? Cine mă recomandase să intru în Trakaul și îmi oferise o carieră atât de meteorică pe care nu o cerusem?

Era posibil să nu am niciodată răspunsuri pentru toate astea. Acum nu îmi rămânea decât să trăiesc de la zi la zi. Aveam o misiune: să aflu de ce prezența mea în Trakaul și cum să mă eliberez de ei. Aveam o misiune și aveam de gând să o îndeplinesc. Cei care mă băgaseră în asta, cei care o obligaseră pe Sumalee să-mi facă ceea ce îmi făcuse, urmau să plătească foarte scump.

Mi-am schimbat hainele și am coborât la sala de sport. Acolo am început pregătirea mea zilnică; practicând ceea ce mă învățaseră în clasele intensive de Muay Thai la care mă înscriisesem a doua zi după ce a plecat Sumalee, învățând să lupt ca ei, învățând de la ei. Încheiam aproape întotdeauna cu lupte reale între studenți, în care întotdeauna cineva termina sângerând și toți în durere.

Colegii mei erau foarte fericiți. Ei credeau că mă antrenam tare pentru a servi Trakaul. Eu știam că mă antrenam tare să termin cu ei.

Primul pumn l-a lăsat amețit. Al doilea l-a doborât la pământ. De data aceasta, nu eram eu cel care cădea.

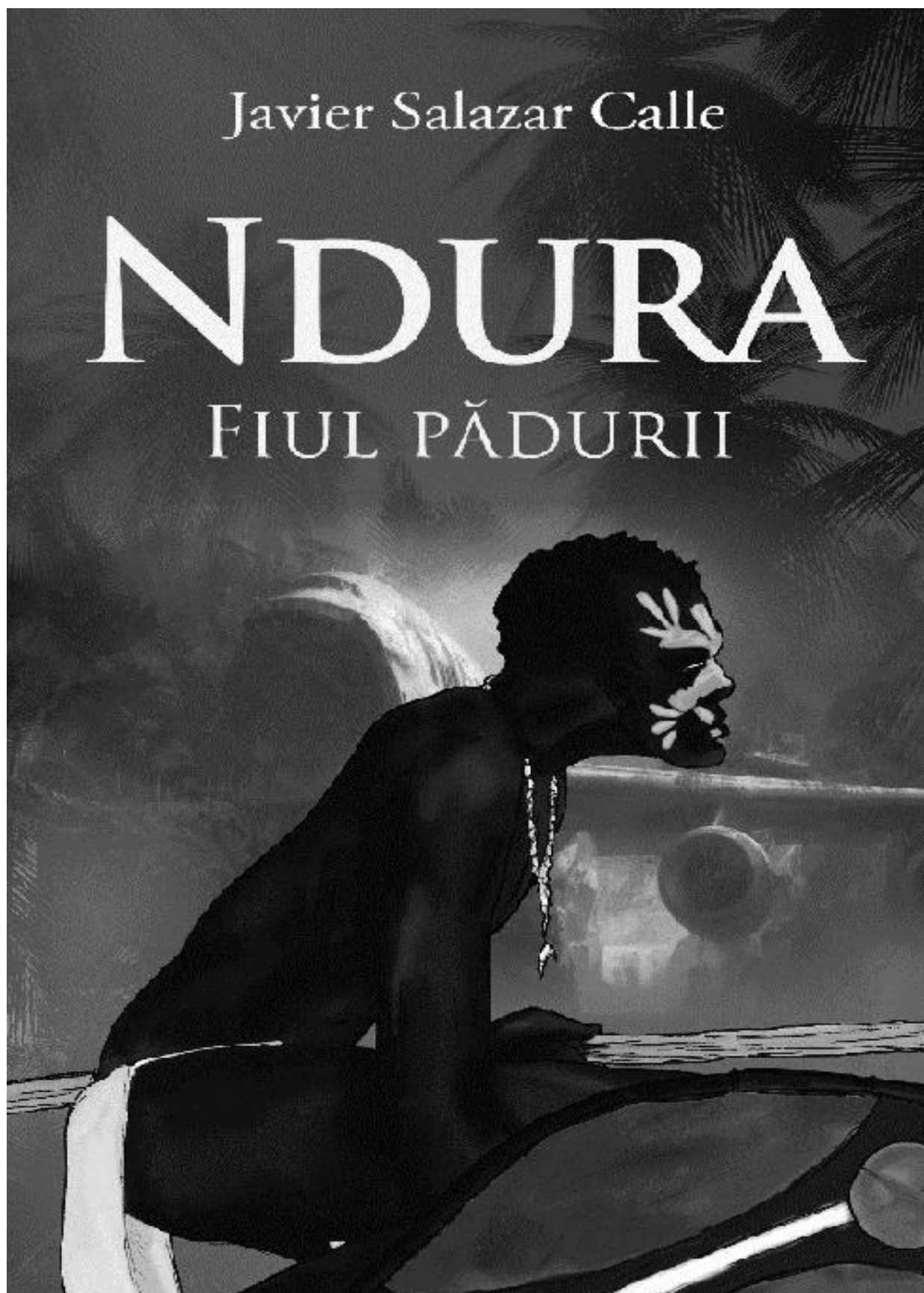
Sfârșit

Alte cărți ale autorului

Javier Salazar Calle

NDURA

FIUL PĂDURII

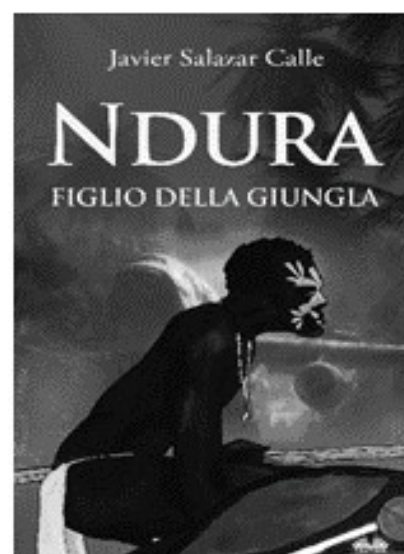
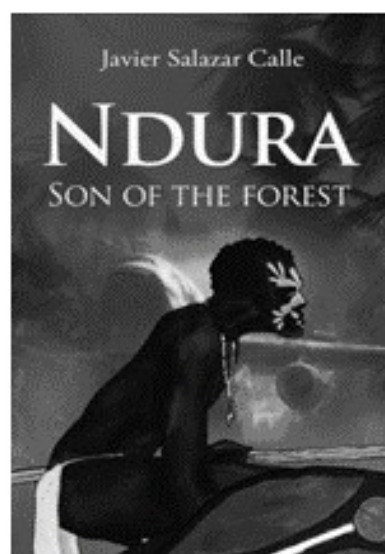
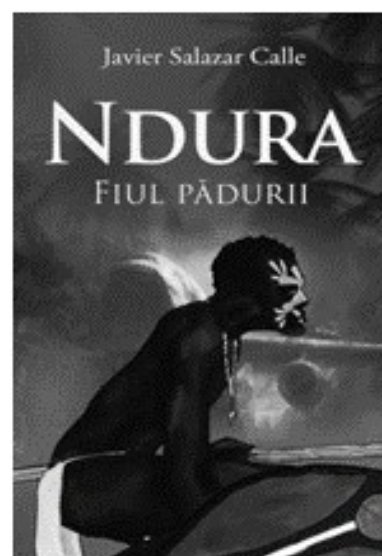
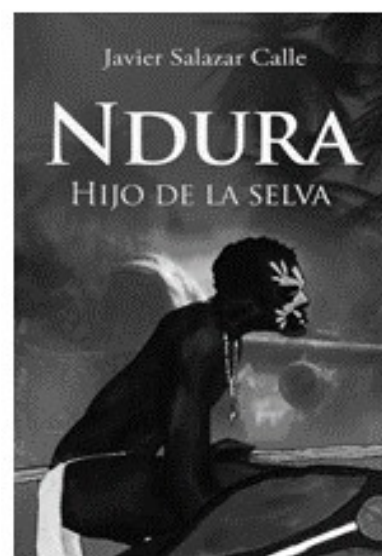
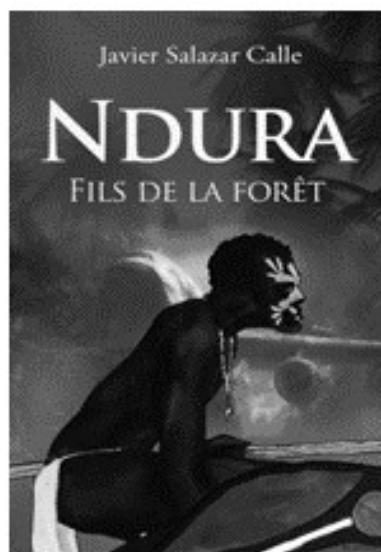
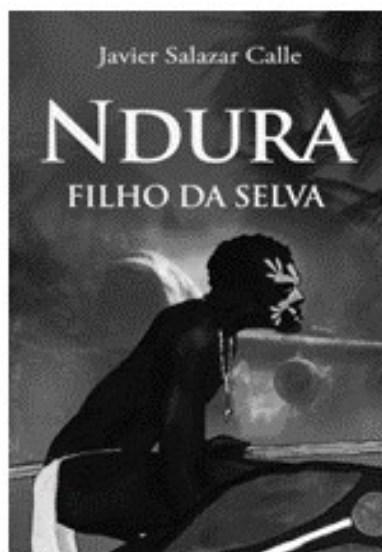

Numit cel mai bun roman pentru tineri adulți în 2014

Când o persoană obișnuită ca oricare dintre noi, se află dintr-o dată într-o situație de viață sau de moarte în mijlocul junglei, va ști să supraviețuiască?

Aceasta este dilema cu care se confruntă protagonistul poveștii noastre, care se găsește într-o situație neașteptată de supraviețuire extremă în jungla Ituri a Republicii Congo în Africa.

Ndura. Fiul junglei în alte limbi:

¿Trabajador? ¿Empresario?

¿Emprendedor? ¿Reclutador?

Javier Salazar Calle
Diego Romero Sánchez

(Prólogo: D. Ignacio Ruiz-Jarabo Colomer)

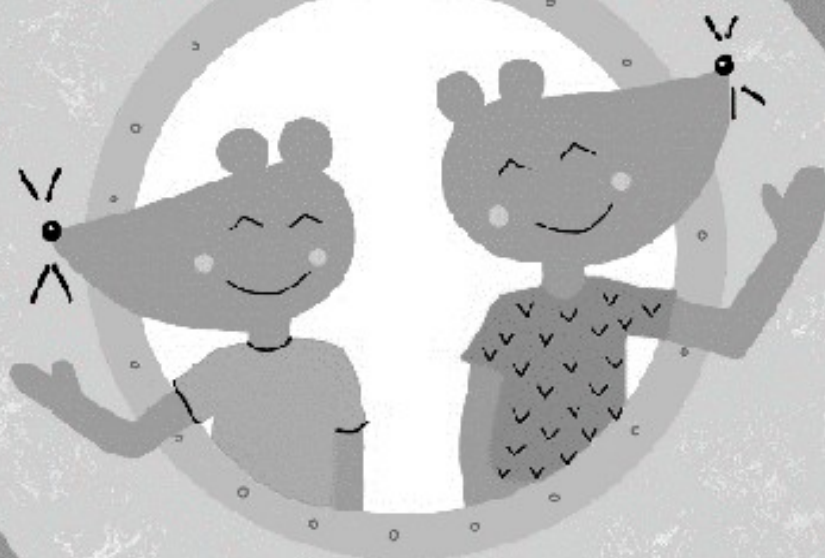
Doriți să găsiți un loc de muncă sau să îl îmbunătățiți pe cel curent?

Vreți să obțineți vizibilitate în rețea? Doriți să vă îmbunătățiți imaginea corporativă sau să amplificați motivația angajaților companiei dumneavoastră? Știți să folosiți în mod corespunzător cea mai puternică rețea a forței de muncă? Ce este LinkedIn și cum să beneficiați de el?

În această carte, autorii explică în mod clar fiecare pas în crearea unui profil personal sau al unei companii, cum să utilizați diversele instrumente pe care LinkedIn le pune la dispoziția dumneavoastră și cele mai comune greșeli.

Aventurile lui Alex și Alvaro

Javier Salazar Calle

Ilustrații Marta Fernández García

aventuri încântătoare pentru cei mici în casă

Povești interactive despre aventurile a doi șoareci care descoperă lumea și își lasă imaginația să zboare.

Povești delicioase care vor încânta copiii și care sunt pline de activități prin care pot ajuta protagoniștii și învăța în același timp: să coloreze, să numere obiecte, să traseze pe linii punctate sau ghicitori ...

O mare aventura pentru întreaga familie!

Despre autor

M-am născut în Madrid pe 29 iulie 1976. Sunt cel mai mare dintre cinci frați. Tata este bancher și mama profesoară. Sunt licențiat în Administrarea Afacerilor și Management și Inginer Informatician. Dintotdeauna am lucrat în afaceri relaționate cu banca, influența tatălui, presupun. M-am dedicat scrisului din tinerețe, în special am scris povestiri scurte și multe au fost publicate în diferite concursuri. De asemenea am publicat poezii.

Prima mea carte a fost Ndura. Fiul junglei (aleasă ca cel mai bun roman pentru copii în 2014 de El Economista), apoi am publicat manualul Folosește LinkedIn ca un expert, scrisă cu Diego Romero Sánchez, a treia a fost Sumalee. Povești din Trakaul, o dramă cu nuanțe polițiste și romantice, iar ultima, deocamdată, este Aventurile lui Alex și Alvaro, plină de povești incitante pentru copii.

Sunt caracterizat de versatilitatea temelor despre care scriu și de munca atentă a documentației prealabile pe care o fac în lucrările mele. Oricum, cine mai bine decât tine, prieten cititor, să-mi evaluezi munca?

www.javiersalazarcalles.com

Table of Contents

[Cover Page](#)

[Sumalee. Povești din Trakaul](#)

[Tailanda 12](#)

[Singapore 1](#)

[Singapore 2](#)

[Singapore 3](#)

[Tailanda 13](#)

[Singapore 4](#)

[Singapore 5](#)

[Singapore 6](#)

[Tailanda 14](#)

[Singapore 7](#)

[Singapore 8](#)

[Singapore 9](#)

[Tailanda 15](#)

[Singapore 10](#)

[Singapore 11](#)

[Singapore 12](#)

[Singapore 13](#)

[Tailanda 1](#)

[Tailanda 2](#)

[Tailanda 3](#)

[Tailanda 4](#)

[Tailanda 5](#)

[Tailanda 6](#)

[Tailanda 7](#)

[Tailanda 8](#)

[Tailanda 9](#)

[Tailanda 10](#)

[Tailanda 11](#)

[Tailanda 16](#)

[Tailanda 17](#)

[Tailanda 18](#)

[Tailanda 19](#)

[Tailanda 20](#)

[Tailanda 21](#)

[Tailanda 22](#)

[Tailanda 23](#)

[Tailanda 24](#)

[Tailanda 25](#)

[Tailanda 26](#)

[Tailanda 27](#)

[Tailanda 28](#)

[Tailanda 29](#)

[Tailanda 30](#)

[Alte cărți ale autorului](#)

[Despre autor](#)